

Liahóna



**Pionír örökség:
Lélekhorgonyzó remény, 14**

Nincs minden veszve:

Leckék Joseph próféta életéből, 20

Hogyan éljünk igazlelkűen egy gonosz világban, 26

Készüljetek fel a templomra! 56, 76, 78, 79



„Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett.”

Máté 7:24–25



ÜZENETEK

- 4 **Első elnökségi üzenet: Minden jó**
Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
- 7 **Látogatótanítói üzenet: Jézus Krisztus isteni tulajdonságai: megbocsátó és irgalmas**

BORÍTÓ

Címloldal: Az illusztrációt Dan Burr készítette. A belső borítót fényképezte: Robbie George/National Geographic Creative. A hátdoldali belső borítót fényképezte: Richard M. Romney.

KIEMELT CIKKEK

- 14 **Pionírok: Horgony a napjainkra**
Írta: Marcus B. Nash elder
Tanuld meg, napjainkban hogyan válhat horgonnyá számunkra a pionír lelkület!
- 20 **A Mormon könyve napvilágra jövele**
Írta: Matthew S. Holland
Joseph Smithhez hasonlóan nem szükséges tökéletes életet élnetek ahhoz, hogy hathatós eszközzé váljatok Isten kezében.
- 26 **Learatni az igazlelkűség jutalmát**
Írta: Quentin L. Cook elder
Hogyan élvezhetjük családjainkban az igazlelkűség jutalmát?
- 34 **A vallás és az állam**
Írta: Wilford W. Andersen elder
Az utolsó napi szentek felelőssége, hogy jó polgárok legyenek, akárhol is élnek.

ROVATOK

- 8 **2015. áprilisi konferenciái jegyzetfüzet**
- 10 **Amiben hiszünk: Az egyház szervezete Istentől való**
- 12 **Az egyház hírei**
- 38 **Utolsó napi szentek történetei**
- 80 **Míg újra találkozunk: Bárányok és pásztorok**
Írta: James E. Faust elnök



42 Élettel és energiával telve

Írta: Randal A. Wright

Alakítsd ki ezt az egy szokást az életedben, hogy jobb egészségre, több energiára és erőteljesebb sugalmazásra tehessz szert.

46 Erős tartóoszlopok Magyarországon

Írta: McKelle George

Jézus Krisztus evangéliuma reményt, hitet és erőt nyújt Magyarországi fiatal felnőtteinek.



Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát! Tipp: Fejezd be a sort: „Oly gyönyörű a templom!...”



48 Jézus Krisztus – a Békesség Hercege

Írta: Russell M. Nelson elder

A valódi és tartós béke egyedüli forrása Jézus Krisztus.

51 Térjünk a lényegre!

52 Készen állsz a melkisédeki papság elnyerésére?

Tudj meg többet a papság esküjéről és szövetségéről!

56 Felkészülés az Úr házába való belépésre

Írta: Kent F. Richards elder

Lelki érettségi szinted növelésével egyre jobban vágyini fogsz arra, hogy felkészülj és elmenj a templomba.

60 Megtalálni a megbocsátás módját

Írta: Bonnie Brown

Hogyan tudnál megbocsátani, mikor úgy tűnik, hogy szinte lehetetlen megszabadulni a fájdalomtól?

62 Poszter: Árassz napfényt!

63 Zene az életben

Írta: Sabrina de Sousa Teixeira

Legyőztem a félelmemet, hogy megosszam a tehetségemet.



64 Úgy beszélgettem Istennel, mint egy baráttal

Írta: Juan A. Uceda elder

Mennyei Atyánk a legjobb barátod lehet. Imádkozz Hozzá, mert Ő meghallgat.

66 Anna utazása

Írta: Jessica Larsen

Amikor Anna megérkezett Amerikába, senkit nem ismert, és senki nem beszélte a nyelvét. Aztán eszébe jutott édesanyja tanácsa, hogy imádkozzon.

70 Mennyei Atyám megválaszolja az imáimat

Írta: George R.

Tudtam, hogy böjt és ima által segíthetek az unokatestvéremnek.

71 Zene: Kövessetek!

Írta: John Nicholson és

Samuel McBurney

72 Olvassuk a szentírásokat! A táalentumok példázata

Írta: Jean Bingham

74 A mi oldalunk

75 Templomi kártyák

76 Mit csinálunk a templomban?

Írta: Carolyn Colton

78 Egy nap majd belépek oda

Írta: Mary N.

Felkészültem, hogy elmenjek a templomba.

79 Különleges tanú: Milyen lesz bent a templomban?

Írta: Neil L. Andersen elder

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kóvruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Lisa Carolina López

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.

Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Andrew Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a

kapcsolatot az Ügyfélszolgálatlalt.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)
© Intellectual Reserve, Inc., 2015. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2015 Vol. 23 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk két példát.



A Mormon könyve napvilágra jövétele,

20. oldal: Személyes gyengeségei ellenére Joseph Smith eszközzé vált az Úr kezében, mialatt arra törekedett, hogy a Szabadítót kövesse. Mi is eszközzé válhatunk az Úr kezében, amikor arra törekszünk, hogy jobbá és hasonlóbbá váljunk Jézus Krisztushoz. Imádságos lélekkel fontoljátok meg néhány egyéni és családi cél kitűzését. Beszélgethettek a családtagok erősségeiről és tehetségeiről, és arról, hogy az erősségeitekkel hogyan segíthetitek egymást, hogy mindnyájan elérjétek a célotokat. Beszéljétek meg, hogyan használhatjátok mindannyian az erősségeiteket arra, hogy

előmozdítsátok az Úr munkáját, ahogyan azt Joseph próféta tette.

Anna utazása, 66. oldal: Gondoljátok át, hogyan segíthettek a családotoknak felfedezni és megőrizni néhány családi történetet. Készíthettek interjút valamelyik nagyszülővel, olvasgathatjátok a családi naplókat és egyéb dokumentumokat, vagy böngészhetitek a FamilySearch.org oldalt. Egy következő családi est során osszátok meg egymással ezeket a történeteket, és beszéljétek meg, hogy miként voltak hősök a felmenőitek. Esetleg hozzá is adhatjátok ezeket a történeteket a „Memories” [Emlékek] részhez a FamilySearch.org oldalon.

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

állam, 34

becsületesség, 38

békesség, 26, 40, 48

boldogság, 26

bőjt, 70

család, 26, 64, 66

egészség, 42

egyház szervezete, 10

egység, 14

házitánítás, 51, 80

hit, 14, 20, 38, 40, 41, 63, 66, 70

igazlelkűség, 26

ima, 64, 66, 70

irgalom, 7, 20

Jézus Krisztus, 48

jölét, 26

Joseph Smith, 20

kinyilatkoztatás, 42

látogatótánítás, 80

megbocsátás, 7, 51, 60

megtéres, 39

Mormon könyve, 20
munka, 4

optimizmus, 4

papság, 52

pionírok, 4, 14, 66

próbatételek, 20, 40, 66, 70

remény, 14, 46

szentírások, 20, 40

tehetségek, 63, 72

templomok, 56, 75, 76, 78, 79

vallás, 34



Írta:
Dieter F. Uchtdorf
elnök

Második tanácsos az
Első Elnökségben

MINDEN jÓ

Amikor a pionír örökségünkre gondolok, az egyik legmeghatóbb dolog, ami az eszembe jut, a Fel, szentek, fel! című ének (*Himnuszok*, 19. sz.). Akik megtették a Nagy-sóstó völgyébe vezető hosszú utat, útjuk során gyakran énekelték ezt a himnuszt.

Nagyon jól tudom, hogy nem volt „minden jó” ezeknek a szenteknek az életében: betegség, hőség, kimerültség, hideg, félelem, éhség, fájdalom, kétség, sőt még halál is sújtotta őket.

És bár minden okuk megvolt arra, hogy felkiáltssanak: „Semmi sem jó!”, mégis olyan hozzáállást tanúsítottak, amelyre a mai napig is csak csodálattal tekinthetünk. Problémáikon felülemelkedve, az örök áldásokat tartották szem előtt. Nagyon hálásak voltak a nehéz körülmények közepette is. Bár minden ez ellen szólt, mégis lelkük teljes meggyőződésével énekelték, hogy „minden jó!”.

A pionírok iránti hálánk hiábavaló, ha nem készítet minket önvizsgálatra. Szeretném megemlíteni néhány tulajdonságukat, amelyek felemelően hatnak rám, miközben eltűnődök áldozatvállalásukon és elkötelezettségükön.

Könyörület

A pionírok törődtek egymással, tekintet nélkül társadalmi, gazdasági helyzetükre vagy politikai hovatartozásukra. Még akkor is segítettek egymásnak, amikor ez lassította a haladásukat, kellemtelenséget okozott nekik, vagy személyes áldozatot és fáradozást követelt tőlük.

A mi törtető és részrehajló világunkban előfordul, hogy az egyéni és csoportérdekek előnyt élveznek az egymásról való gondoskodással és Isten királyságának megerősítésével szemben. A mai társadalomban bizonyos emberi ideológiák szerinti célok elérése a saját értékünk fokmérőjeként jelenhet meg.

A célok kitűzése és elérése csodálatos dolog lehet. Ám amikor a célok elérésével együtt járó siker ára mások semmibevétele, figyelmen kívül hagyása vagy bántása, akkor lehet, hogy túl nagy árat fizetünk ezért a sikerért.

A pionírok törődtek a csapatukban lévőkkel, és az utánuik jövőkre is gondoltak, amikor gabonát vetettek a később jövő székérsorok számára.

Ismerték a család és a barátságok kötelékének erejét. Mivel egymásra támaszkodtak, erősek lettek; a barátok családtagokká váltak.

A pionírok élénken emlékeztetnek minket arra, hogy miért kell kerülnünk a kísértést, hogy elszigeteljük magunkat, és miért kell ehelyett segítő kezet nyújtanunk egymásnak, köszönetet és szeretetet tanúsítva egymás iránt.

Munka

„Fel, szentek, fel! Most jó munkára fel!”

Ez a sor a megfáradt utazók himnuszává vált. Nehéz elképzelnünk, hogy ezek a nagyszerű emberek mennyire keményen dolgoztak – a gyaloglás volt az egyik legkönnyebb dolguk. Mindnyájuknak össze kellett dolgozni az élelemről való gondoskodásban, a kocsik javításában, az állatok



ellátásában, a betegek és a gyengék szolgálatában, a víz keresésében és összegyűjtésében, valamint meg kellett védeniük magukat az időjárás szorongató viszontagságaitól és a vadon számos fenyegetésétől is.

Reggelenként azzal a mindnyájuk által megértett, világosan meghatározott szándékkal és céllal keltek fel, hogy Istent és embertársaikat szolgálják, és eljussanak a Nagy-sóstó völgyébe. Ezek a szándékok és célkitűzések teljesen világosak voltak számukra; tudták, hogy mit kell tenniük, és azt is, hogy a naponta megtett távolságnak milyen jelentősége van.

A mi időnkben – amikor oly sok vágyunk annyira könnyen elérhető – nagy a kísértés, hogy rögtön elforduljunk és feladjuk, amint az előttünk álló út kicsit is rögsőnek tűnik, vagy az emelkedő meredeken felfelé ível. Ezekben a pillanatokban megerősíthet minket, ha azokra a férfiakra, nőkre és gyermekekre gondolunk, akik nem engedték, hogy a betegség, a viszontagságok, a fájdalom, vagy akár a halál eltérítse őket a céljuktól.

A pionírok megtanulták, hogy a nehéz tettek véghezvitele megerősíti a testet, az elmét és a lelket; isteni természetük mélyebb megértéséhez vezet; valamint könnyörületesebbé teszi őket másokkal szemben. Ez a szokás állhatatossá tette lelküket, és áldássá vált számukra jóval

az után is, hogy a síkságokon és a hegységeken keresztül vezető útjuk véget ért.

Optimizmus

Amikor a pionírok énekeltek, egy harmadik leckének is hangot adtak: „Boldogan gyertek hát!”

A mi korszakunk egyik nagy ironiája, hogy oly sok mindennel vagyunk megáldva, és mégis annyira boldogtalanok tudunk lenni. A jólét és a technológia csodái elhalmoznak bennünket, és bőségesen ellátnak minket biztonsággal, szórakozással, azonnali beteljesüléssel és kényelemmel. Ennek ellenére nagyon sok boldogtalanságot látunk magunk körül.

A pionírok, akik olyan hatalmas áldozatokat hoztak, a túléléshez szükséges legalapvetőbb dolgokat is nélkülözték, bár mindössze ezekre vágytak. Megértették, hogy a boldogság nem a szerencse vagy a véletlen eredménye. Egészen biztosak lehetünk afelől, hogy nem az összes vágyunk beteljesülésekor következik be. A boldogság nem külső körülményektől függ – belülről fakad, függetlenül attól, ami körülöttünk történik.

A pionírok tudták ezt, és ezzel a lelkülettel megtalálták a boldogságot minden körülmény és minden próbatétel között – még olyan megpróbáltatások közepette is, amelyek mélységesen felkavarták őket.

Próbatételek

Néha visszatekintünk arra, amin a pionírok keresztülmentek, és felsóhajtunk: „Hála az égnek, hogy nem

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

A tanítás kezdetén elénekelhetitek közösen a „Fel, szentek, fel!” című himnuszt (*Himnuszok*, 19. sz.). Megoszthatod egy élményedet arról, amikor te vagy valaki, akit ismersz, a könnyörületeség, a munka vagy az optimizmus tantételeit alkalmazta. Ha sugalmazást érzel, bizonyosságot tehetsz a fenti tantételek szerinti életből fakadó áldásokról, és megígérheted, hogy ők is részesülhetnek hasonló áldásokban.

abban a korszakban éltem!” Vajon ha ezek a bátor pionírok láthattak volna minket, nem ugyanezt mondták volna-e?

A korszakok és a körülmények változnak ugyan, de a megpróbáltatásokkal való szembenézés tanítételei, valamint az Isten vezetése alatt sikeresen együtt élő, egymással törődő és virágzó közösség tanítételei változatlanok maradnak.

A pioníroktól megtanulhatjuk, hogy higgyünk és bízunk Istenben. Megtanulhatjuk, hogy legyünk könyörületesek mások iránt. Megtanulhatjuk, hogy a munka és a szorgalom nemcsak anyagilag, hanem lelkileg is megáld

FIATALOKNAK

Feljegyzések készítése

Uchtdorf elnök a pionírok korához hasonlítja napjainkat. Lehet, hogy te nem keltél át a síkságon, mégis jobban hasonlítasz a pionírokra, mint gondolnád. Te is lehetsz könyörületes, dolgozhatsz szorgosan és sugározhatsz optimizmust. Csakúgy, ahogy mi a pionírok feljegyzés-vezetésének köszönhetően tudhatunk e tulajdonságaikról, a te leszármazottaid is a naplódon keresztül ismerhetnek majd meg téged.

Töltsél pár percet azzal, hogy feljegyzel néhány dolgot saját magadról a naplódban! Írhatsz lelki dolgokról is, mint például arról, hogy miként nyerted el a biznyságot, vagy miként kerekedtél felül a kihívásaidon Mennyei Atyánk segítségével. Segíthetsz az ükunokáidnak – akik lehet, hogy elolvassák egyszer a naplódodat! – megérteni, hogy milyen volt a mindennapi életed. Milyen projekteken dolgozol az iskolában? Milyen a szobád? Mi a kedvenc emléked a családotról?

Amint megszokod, hogy mindennap írsz egy keveset, egyrészt jobban fogod látni, hogy a Mennyei Atya miként segít át a mindennapjaidon – hasonlóan ahhoz, ahogy a pionírokat is vezette –, másrészt örökséget hagysz leendő utódaid számára.

minket. Megtanulhatjuk, hogy a körülményeinkre való tekintet nélkül elérhető számunkra a boldogság.

A legjobb módja annak, hogy kimutassuk megbecsülését és hálánkat a pionírok iránt az, ha életünk részévé tesszük Isten parancsolatainak hű követését, a felebarátaink iránt mutatott könyörületet és szeretetet, valamint azt a kitartó szorgalmat, optimizmust és örömet, amelyről a pionírok oly nagyszerű példát mutattak nekünk az életükkel.

Ha így teszünk, akkor az idő évtizedein átívelve megfoghatjuk azon nemes pionírok kezét, és hangunkat övéikkel egyesítve együtt énekelhetjük: „Minden jó! Minden jó!” ■

GYERMEKEKNEK

A pionírok példáját követve

Uchtdorf elnök beszél arról, hogy a pionírok miként mutatták ki a Mennyei Atya iránt érzett szeretetüket. Te is követheted a példájukat. Néhány ötlet, amellyel kezdheted:

KÖNYÖRÜLET

- Írj néhány kedves sort, vagy készíts valamilyen finomságot valakinek, aki szomorú!
- Segíts egy osztálytársadnak a házi feladata megírásában!

MUNKA

- Tűzz ki egy célt! Tegyéél valamit mindennap ebben a hónapban, ami közelebb visz a célodhoz!
- Segíts a szüleidnek vacsorát készíteni!

OPTIMIZMUS

- Készíts egy listát 10 örömteli dologról az életedben!
- Mosolyogj mindenre, akivel találkozol!

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot, és törekedj rá, hogy megtudd, mit kell megosztanod. Hogyan fog segíteni a Szabadító életének és szerepeinek megértése az Óbelé vetett hited gyarapodásában, és abban, hogy áldásban részesíthesd azokat, akik felett látogatótanítóként örködsz? További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org oldalra!

Jézus Krisztus isteni tulajdonságai: megbocsátó és irgalmas

Ez az üzenet annak a látogatótanítóiüzenet-sorozatnak a része, amely a Szabadító isteni tulajdonságait mutatja be.

Ha megértjük, hogy Jézus Krisztus megbocsát nekünk és irgalmas hozzánk, az segíthet bennünket abban, hogy mi is megbocsátók és irgalmasok legyünk másokhoz. „Jézus Krisztus... a Példaképünk... – mondta Thomas S. Monson elnök. – Élete a szeretet öröksége volt. Meggyógyította a betegeket, felemelte az elesetteket, megszabadította a bűnösöket. A dühös csöcselék végül az életét vette, a Golgota hegyéről mégis e szavak visszhangoznak: »Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek« – a könyörület és a szeretet megkoronázó kifejezései a halandóságban.”¹

Ha megbocsátjuk másoknak az ellenünk elkövetett vétkeiket, akkor Mennyei Atyánk is meg fog nekünk bocsátani. Jézus arra kér minket, hogy „legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas” (Lukács 6:36). „A [mi] bűneinkre kapott bocsánat bizonyos feltételekkel jár – mondta



Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa. – Bűnbánatot kell tartanun[k]. [...] Nem járultunk-e már mindannyian legalább egyszer a könyörület trónusa elé, hogy irgalomért esedezzünk? Nem vágytunk-e lelkünk minden erejével a kegyelemre – hogy bocsánatot nyerjünk a hibákra, melyeket vétettünk, és a bűnökre, melyeket elkövettünk? [...] Engedjétek, hogy Krisztus engesztelése megváltoztassa és meggyógyítsa a szívetekeket! Szeressétek egymást! Bocsászatok meg egymásnak!”²

További szentírások

Máté 6:14–15; Lukács 6:36–37;
Alma 34:14–16

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Szeretet: az evangélium lényege. *Liahóna*, 2014. máj. 91.
2. Dieter F. Uchtdorf: Az irgalmasok irgalmaságát nyernek. *Liahóna*, 2012. máj. 70., 75., 77.
3. Jeffrey R. Holland, “The Peaceable Things of the Kingdom,” *Ensign*, Nov. 1996, 83.



**Hit, család,
segítségnyújtás**

A szentírásokból

„Úgy kell megbocsátanunk az ellenünk vétkezőknek, amint mi nyerünk megbocsátást” – mondta Jeffrey R. Holland a Tizenkét Apostol Kórumából.³ A tékozló fiú története bemutatja a megbocsátás mindkét oldalát: az egyik fiúnak megbocsátottak, a másik fiú viszont küszködik azzal, hogy meg tudjon bocsátani.

A fiatalabb fiú kikérte az örökségét, és gyorsan eltékozolta. Amikor pedig éhínség támadt, disznólegeltetéssel kereste a kenyerét. A szentírás azt mondja: „mikor aztán magába szállt”, hazatért, és közölte az apjával, hogy már nem méltó arra, hogy a fia legyen. Az apja azonban megbocsátott neki, és levágatott egy hizott tulkot az ünnepléshez. Amikor az idősebb fiú hazaért a mezőről, ahol dolgozott, nagyon dühös lett. Emlékeztette az apját arra, hogy sok esztendőől fogva szolgált neki, soha át nem hágta a parancsolatait, ennek ellenére „nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak”. Az apja erre így felelt: „Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd! Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott” (lásd Lukács 15:11–32).

Gondold át

Miként hathat a megbocsátás jótékonyan a megbocsátóra?

2015. ÁPRILISI KONFERENCIAI JEGYZETFÜZET

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, ...akár saját hangom, akár szolgáim hangja által, az ugyanaz” (T&S 1:38).

A következő oldalak (és az eljövendő számokban található konferenciai jegyzetfüzetek) használata segíteni fog tanulmányozni és alkalmazni az élő próféták, apostolok és más egyházi vezetők legfrissebb tanításait, miközben visszapillantasz a 2015. áprilisi általános konferenciára.

PRÓFÉTAI ÍGÉRET



A templom felbecsülhetetlen áldásai

„Ha elmegyünk a templomba, és emlékszünk az ott kötött szövetségekre, akkor jobban le tudjuk győzni [a kihívásainkat] és meg tudunk birkózni a próbatételeinkkel. A templomban békességre lelhetünk.

A templom áldásai felbecsülhetetlenek. Az egyik ilyen áldás, amiért életem minden napján hálás vagyok, az, amelyben szeretett feleségemmel, Francesszel volt részünk, amikor a szent oltárnál térdelve olyan szövetségeket kötöttünk, melyek az egész

örökkévalóságra összekötnek minket. Nincs becsesebb áldás számomra az annak tudatából nyert békességnél és vigasznál, hogy ő és én újra együtt leszünk majd.

Áldjon meg minket Mennyei Atyánk, hogy velünk legyen a templomi hódolat lelkülete, hogy engedelmeskedjünk a parancsolatainak, és hogy figyelmesen járjunk Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nyomdokaiban.”

Thomas S. Monson elnök: A templom áldásai. *Liahóna*, 2015. máj. 93.

KIEMELT TAN



A vallásszabadság szegletkövei

„A lelki szabadság ösvényén járva ezekben az utolsó napokban tudatában kell lennünk annak, hogy önrendelkezésünk hithű használata azon múlik, hogy a vallásszabadságunk biztosítva van-e. [...]

A vallásszabadságnak négy olyan szegletköve van, melyekre utolsó napi szentekként támaszkodnunk kell, és amelyeket meg kell védenünk.

Az első a hit szabadsága. Sem egyének, sem kormányzatok nem kritizálhatnak, üldözhetnek vagy támadhatnak senkit azért, amit Istennel kapcsolatban hisz. [...]

A... második... az, hogy szabadon megoszthatjuk másokkal a hitünket és a hitelveinket. [...]

A... harmadik... az a szabadság, hogy vallási szervezetet, egyházat... hozhatunk létre, hogy békében hódolhassunk másokkal együtt.

A... negyedik... az a szabadság, hogy a hitünk szerint élhetünk, de nemcsak otthon és a kápolnában gyakorolhatjuk szabadon a hitünket, hanem közterületen is.”

Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: Az önrendelkezés megőrzése, a vallásszabadság védelme. *Liahóna*, 2015. máj. 112.

A CSALÁD: KIÁLTVÁNY A VILÁGHOZ



„A kiáltványban van három olyan tantétel, amelynek szerintem különösen szüksége van állhatatos védelmezőkre. [...]

Segítsünk Isten királyságát építeni azzal, hogy bátran kiállunk és védelmezői leszünk a házasságnak, a szülői létnek és az otthonnak. Az Úrnak szüksége van ránk, hogy bátor, állhatatos és rendíthetetlen katonaként megvédjük a tervét és a felnövekvő nemzedékeknek megtanítsuk az Ő igazságait.”

Bonnie L. Oscarson, a Fiatal Nők általános elnöke: A családról szóló kiadvány védelmezői. *Liahóna*, 2015. máj. 15., 16.

A 2015. évi áprilisi konferencia általános női ülésen elhangzott további beszédek, melyek a házasságról és a családról szólnak: Cheryl A. Esplin: Töltsük be otthonunkat világozással és igazsággal! 8., és Carole M. Stephens: A család Isten ajándéka, 11.



1. A férfi és nő közötti házasság.



2. Az anyák és apák felelősségei.



3. Az otthon szentsége.



NAGYSZERŰ KONFERENCIAI TÖRTÉNETEK

Mi ragadhatná meg jobban a figyelmünket, mint egy nagyszerű történet? A konferencián megosztott megannyi történet közül most következzen három:

- A magvető példázata alapján te melyik talaj vagy? Hogyan változtatja meg az életed az, hogy ezt felismered? – Lásd Dallin H. Oaks: A magvető példázata, 32.
- Milyen elgondolkodtató élmények segítettek egy fiatal édesanyának visszatérni Jézus Krisztus evangéliumához? – Lásd Rosemary M. Wixom: Visszatérés a hithez, 93.
- Hogyan segít a meredek kanyonfalon rekedt két fivér drámai története növelni a Jézus Krisztus engesztelésével kapcsolatos megértésünket? – Lásd Jeffrey R. Holland: Az igazság s a kegyelem egy lett szeretetben, 104.

Az általános konferencia beszédek elolvashatók, megtekinthetők, illetve meghallgathatók a conference.lds.org honlapon.

AZ EGYHÁZ SZERVEZETE ISTENTŐL VALÓ

Az új egyháztagok gyakran hallanak olyan kifejezéseket, amelyeket korábban sohasem hallottak: papsági kulcsok, elválasztás, kézrátétel, keresztelés a halottakért, közös tevékenység, Segítőegylet és így tovább. Ezenkívül hallanak olyan ismerős kifejezéseket is, amelyeket eddig másképp használtak: diakónus, pátriárka, püspök, tanácsosok, úrvacsora, elhívás, felmentés, bizonyosság, szertartás és sok egyéb.

Ne aggódj, ha ilyen helyzetben találod magadat! Minél gyakrabban látogatsz el az egyházba, tanulmányozod a szentírásokat és az oktatási anyagokat, és kerülsz kapcsolatba

AZ APOSTOLOK ÉS A PRÓFÉTÁK ALAPKÖVE

„Azért immár nem vagytok jövények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek,

Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.”

Efézusbeliek 2:19–20

egyháztagokkal, annál jobban megfogod érteni ezeket a kifejezéseket. Addig is bátran tegyél fel kérdéseket az egyházközséged vagy gyülekezetted tagjainak – szívesen elmagyaráznak neked bármit, amit nem értesz.

A fentiekhez hasonló kifejezések megértése fontos, mert az egyház tainai, elvei, gyakorlata és szervezetének felépítése tükröződik bennük, melyek a szentírásokon és a modern kori próféták kinyilatkoztatásain alapulnak. A Szabadító vezeti az Ő egyházát napjainkban, az Első Elnökségnek (mely az egyház elnökéből és két tanácsosából áll), valamint a Tizenkét Apostol Kvórumának kinyilatkoztatott akaratán keresztül. Az egyház lényegében ugyanolyan módon van ma is megszervezve, mint ahogy az Úr megszervezte, amikor itt élt a földön (lásd Hittételek 1:6). Éppúgy, mint a bibliai időkben, most is vannak prófétáink, apostolaink, a Hetvenek tagjai, misszionáriusaink – akik kettesével

járnak prédikálni –, valamint püspökeink és egyéb helyi vezetőink.

Az egyházban szolgáló testvérek valamennyien önkéntesek. Vezetőik sugalmazás által hívják el őket (vagyis kéri fel őket a szolgálatra). A megfelelő időben te is kapsz majd egy elhívást – egy felelősséget, amely lehetőséget ad arra, hogy szolgálj. Ha szívesen elfogadod, és legjobb képességeid szerint látod el azt az elhívást, az Úr meg fogja áldani az ő gyermekeinek szolgálatában végzett fáradozásaidat. Nem számít, milyen tapasztalattal rendelkezel, te is felajánlhatod értékes lelki ajándékaidat. Egyháztagként része vagy „Krisztus testének” (lásd 1 Korinthusbeliek 12); a hozzájárulásod fontos az egyház működéséhez. ■

További részletekért lásd Moróni 6; Tan és a szövetségek 20; valamint a „Church Organization” [Az egyház szervezete] témát az [lds.org/topics](https://www.lds.org/topics) oldalon. Lásd még Az egyház szervezeti felépítése a mormon-sajtószo-
[hu/téma](https://www.lds.org/hu/téma) oldalon.

Egyházközség vezetői elnökségekben szolgálnak, melyek egy elnökből és két tanácsosból állnak:



A püspök és két tanácsosa alkotja a püspökséget, mely az egyházközség felett elnököl.



A Segítőegylet elnöksége az egyházközség nőtagjait szolgálja, és segít megerősíteni a családjukat.



Az elderek kvórumának elnöksége és a főpapok csoportjának vezetői az egyházközség férfi tagjait szolgálják, és segítenek megerősíteni a családjukat.



Az Elemi elnöksége a gyermekeket szolgálja, a Fiatal Férfiak és a Fiatal Nők elnökségei pedig a 12 és 18 éves kor közötti fiatalokat.



A Vasárnapi Iskola elnöksége felügyeli a Vasárnapi Iskola osztályokat, továbbá hozzájárul az evangélium tanulásának és tanításának tökéletesítéséhez az egyházközségben.

AZ EGYHÁZ HÍREI

További egyházi hírek és események megtekintéséhez látogass el a news.lds.org oldalra!



UNSZ Szeretetszolgálatok: 30 év szolgálat

A felebarátaink szolgálatának tanítétele nem új keletű. Az egyház minden adományozási korszakban elkötelezte magát a szegények és szükségét látók szolgálatára mellett.

Harminc évvel ezelőtt, 1985. január 27-én ez az elkötelezettség egy különleges börtben mutatkozott meg, melynek során az egyház tagjai 6 millió amerikai dollárt adományoztak az etiópiai éhezők számára. Ez jelentette a kezdetét annak, amiből később az UNSZ Szeretetszolgálatok létrejött. Még ugyanebben az évben egy novemberi bört során további 5 millió dollárt gyűjtöttek össze az éhezők megsegítésére. Ez a két bört nagyban felgyorsította a napjainkban folyó munkát.

Az említett két bört óta eltelt 30 év során az egyház 1,2 milliárd amerikai dollárnyi segínyt juttatott olyan embereknek, akik valamiben hiányt szenvednek. Ez lehet élelem,

menedék, orvosi felszerelések, ruházat és más segélyezési cikkek. Az UNSZ Szeretetszolgálatok ezenkívül hosszú távú segítséget is nyújtott olyan kezdeményezésekkel, mint például kerekesszék-adományozás, oltások, tiszta víz projektek, családelelmezés, látásjavítás, valamint kismama- és újszülött-gondozás. Az egyház más neves emberbaráti szervezetekkel is együttműködik, hogy minden adományból a legtöbbet hozhassa ki.

Thomas S. Monson elnök gyakran tanította, hogy az egyház tagjaiként felelősségünk segíteni az éhezőkön, hajléktalanokon és elnyomottakon. Az egyháztagok felnőttek ehhez a kihíváshoz. Mindenféle csinnadratta vagy hivatalos elismerés nélkül, csendesen végezték az eddigi több millió órányi szolgálatot, vagy adományoztak több száz millió dollárt jótékonyági célból. Azon túl, hogy hozzájárultak

az emberbaráti alaphoz az adományozói szelvény segítségével, az egyháztagok felajánlásokat juttattak az UNSZ Emberbaráti alaphoz, missziót szolgáltak, jó barátok és szomszédok voltak, különféle jótékonyági szervezeteknél vagy közösségeknél végeztek önkéntes munkát, valamint idejükből áldoztak és szeretetükből nyújtottak másoknak több százezernyi arra érdemes helyi szervezeten keresztül.

Miközben ezt tették és teszik továbbra is, kezdik betölteni azt, amiről a Szabadító az éhezőkkel és szükségét látókkal kapcsolatban tanított:

„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; [...]

[A] mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg” (Máté 25:35, 40). ■



A templomok „családi időt” biztosítanak

Hogy elősegítsék a családok közös templomlátogatását, a heti beosztásban most már külön időpontokat tartanak fenn a családoknak a templomi keresztelőhelyiségekben a helyettes általi keresztelesekhez, hogy ne kelljen sokat várniuk. Hívd fel a hozzád legközelebbi templomot, hogy megérdeklődd és lefoglalhasd a megfelelő időpontokat. ■

Segítség családoknak

Elérhetővé váltak olyan családiest-leckék, melyek segítségével a szülők taníthatják a gyermekeiket arról, hogyan kezeljék a pornográfiát.

Néhány példa az

overcomingpornography.org/resources oldalon található leckék közül: „A testem Istentől van”, „A Lélek segíteni tud, hogy jó médiákat választhassak”, „Mit tegyek, ha pornográf anyagot látok?” „A Szabadító szeretne megbocsátani és begyógyítani a pornográfia okozta sebeket” valamint „A nemi intimitás szent és gyönyörű”.

Ezek a forrásanyagok ötleteket adnak a beszélgetésekhez, és nem szükséges őket valamilyen konkrét sorrendben tanítani. ■

Az LDS.org funkcióbeli fejlesztései

Az új fehér háttérrel és a kék menüvel az LDS.org az év elején funkcionális fejlesztéseket is végzett a honlapján.

A nyelvválasztó ablak helyére egy ország- és nyelvválasztó ablak került, így megkönnyítve az egyháztagoknak, hogy helyi tartalmakat találjanak az országos kommunikációs oldalunkon.

Az országos kommunikációs oldalakat most már az egységes navigáció menü jellemzi az LDS.org honlapokon. Ezek a következők: Szentírások, Tanítások, Források és Hírek. Ez lehetővé teszi az egyháztagoknak, hogy hozzáférjenek a helyi tartalmakhoz és egyházi forrásokhoz anélkül, hogy meg kellene nyitniuk az LDS.org-ot, valamint azt is, hogy kereséskor választhassanak a helyi tartalmak és az LDS.org honlapon található tartalmak között. ■



A családi est mérföldkövei

A családi est programja két fő történelmi eseményt is ünnepelhet 2015-ben:

Száz évvel ezelőtt Joseph F. Smith elnök (1838–1918) és tanácsosai arra buzdították az egyház tagjait, hogy különítsenek el egy estét a közös fejlődésre és tanulásra. Megígérték, hogy azok, akik így tesznek, nagyobb szeretetet és a szülők iránt nagyobb tiszteletet tapasztalnak majd az otthonukban. A családi est ötlete nem volt teljesen új keletű, de az Első Elnökségnek ez a felhívása 1915. április 27-én segítette, hogy a gyakorlat még szélesebb körben elterjedjen.

Ötven évvel ezelőtt David O. McKay elnök (1873–1970) újra hangsúlyt helyezett a családi est fontosságára. 1965 januárjában megbízást adott az első családi est kézikönyv kiadására, amely otthoni tanításra szánt heti leckéket tartalmazott. 1970-től kezdődően a hétfő estéket javasolják a családi est megtartására.

Ma, 100 évvel a bevezetését követően és 50 évvel a jelentőségének kihangsúlyozása után, a családi est továbbra is fontos szerepet kap az egyház tagjainak életében. ■



Írta:
Marcus B. Nash
elder
a Hetvenektől

Pionírok

HORGONY A NAPJAINKRA

Emlékezzünk a pionírokra, a történeteikre, és Isten megtartó, megmentő és megszabadító hatalmára, amely a pionírok hitére és reménységére érkezett válaszul.



Isaac Bartlett Nash (fénykép fent és festmény jobb oldalt) az Istenbe vetett hitétől vezérelve elhagyta walesi szülőföldjét, áthajózott az Atlanti-óceánon, majd átszelte a síkságot, hogy csatlakozzon a szentekhez Salt Lake Cityben.

Weltha Bradford Hatch – a feleségem, Shelley egyik őse – és a férje, Ira, 1832-ben egy Farmersville nevű piciny városkában lakott New York államban, a Seneca-tó közelében. Amikor Oliver Cowdery és Parley P. Pratt misszionáriusként eljutott a Hatch család otthonába, Weltha megvette tőlük a Mormon könyve egy példányát, és azonnal el is olvasta. Meggyőződött annak igazságáról, és kérte, hogy kereszteljék meg.

Férje azonban várakozásra intette a fokozódó üldöztetés és a hamarosan világra jövő gyermekük miatt. Nem sokkal a szülés után Weltha megkeresztelkedett – de csak miután léket vágtak a folyó jegén, amelyben elvégezték a szertartást.¹

Ira is érdeklődve fogadta az evangélium üzenetét. Többet akart tudni róla, továbbá késztetést érzett arra, hogy hozzájáruljon a Kirtland templom építéséhez. Ő és Weltha tehát az Ohio állambeli Kirtlandbe utaztak, hogy találkozzanak Joseph Smith prófétával. A hosszú utat bricskán tették meg. Amikor megérkeztek, megtudták, hogy a Próféta egy közeli ligetben van egy csoport férfival, és fát vágnak.

Miután odaértek a ligethez, az egyik férfi belevágta egy fába a fejszéjét, odalépett hozzájuk, és ezt mondta: „Hatch testvér, három napja várlak! A pénz, amelyet hoztál,

a templom pulpitusának megépítésében lesz segítségünkre.”

Ez az ember Joseph Smith volt. Mondanom sem kell, Ira megkeresztelkedett. Welthával együtt hazatértek, összeszedték ingóságait, és csatlakoztak a kirtlandi szentekhez.²

Az én egyik ősöm, Isaac Bartlett Nash, Walesben csatlakozott az egyházhoz, és átszelte előbb az Atlanti-óceánt, majd a síkságot, hogy csatlakozzon a szentekhez Salt Lake Cityben. Miután megérkezett, hallotta az egyház egyik elnöklő elderét, amint elítélő szavakkal illette a dohány rágását: „Vannak olyan elderek az itt összegyűltek között, akiknek most is dohány van a szájában, pedig egy disznó sem rágná azt a hitvány gyomot.” Isaac, maga is egy adag dohánnyal a szájában, óvatosan kiköpte azt, a földre ejtette és így szólt hozzá: „Maradj is ott, amíg érted nem jövök!” Soha nem ment érte.³

Mi vezette Welthát arra, hogy megkeresztelkedjen egy befagyott folyóban, ahelyett hogy megvárta volna a nyarat? Mi indította Irát arra, hogy New Yorkból Ohióba utazzon, és pénzt ajánljon fel egy olyan egyház által épített templomra, amelynek még nem is volt a tagja? Mi tette Isaacot képessé arra, hogy elhagyja a szülőföldjét, áthajózza az Atlanti-óceánt, átszelje a síkságot, majd a dohányt is hozzáadja azon dolgok listájához, amelyekről lemondott?





A Mormon könyve igazságáról meggyőződve Weltha Bradford Hatch azt kérte, hogy inkább egy befagyott folyóban kereszteljék meg, mint-hogy megvárja a nyarat.

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) ezt a megfigyelést tette: „Az erő, ami tettekre sarkallta az evangéliumbeli elődeinket, az Istenbe vetett hit ereje volt. Ugyanez az erő tette lehetővé az egyiptomi kivonulást, a Vörös-tengeren való átkelést, a hosszú utazást a pusztaságon keresztül, és Izráel megalapítását a megígért földön.”⁴

A hit cselekvésbeli és hatalombeli tantétel egyaránt.⁵ A „hit nem a dolgok tökéletes ismerete” (Alma 32:21), hanem egy Lélek általi bizonyosság (lásd Zsidók 11:1), amely cselekvésre készítet minket (lásd Jakab 2:17–26; 2 Nefi 25:23; Alma 34:15–17), hogy kövessük a Szabadítót, és megtartsuk az Ő összes parancsolatát, akár még áldozathozatal és megpróbáltatások árán is (lásd Ether 12:4–6).⁶ Ugyanolyan biztosan, mint ahogy reggel felkel a nap, a hit reményt teremt – bizakodást, hogy jó dolgok várnak ránk a jövőben (lásd Moróni 7:40–42) –, és elhozza nekünk az Úr megtartó hatalmát.⁷

Ha a hit volt az az erő, ami cselekvésre készítette pionír elődeinket, akkor a hitük által teremtett remény volt az, ami biztos

támpontként lehorgonyozta lelküket. Moróni így írt erről:

„[H]it által teljeseedik be minden dolog – Ezért, aki hisz Istenben, az biztosan remélhet egy jobb világot, igen, méghozzá helyet Isten jobb keze felől, mely reménység a hitből származik, olyan horgonyt készítvén az emberek lelkének, mely biztossá és állhatatossá teszi őket, mindig bővelkedvén a jó cselekedetekben, és Isten dicsőítéséhez vezetvén el őket” (Ether 12:3–4).

A pionírokat Krisztusba vetett sziklaszilárd hitük készítette cselekvésre abban a reményben, hogy jó dolgok várnak rájuk – nemcsak saját magukra, hanem utódaikra is. Ennek a reménynek köszönhetően magabiztosak és állhatatosak voltak – Istent dicsőítették, bármiben szűkölködtek is. Akik kitartottak a hithűségükben, azok számára csodálatos módon nyilvánult meg Isten hatalma.

Napjainkban miként válhatnak horgonnyá számunkra ezek a pionírok? Három javaslatot tennék erre:

Emlékezzünk a pionírokra!

Emlékezzünk a pionírokra, a történeteikre, és Isten megtartó, megmentő és megszábadító hatalmára, amely a pionírok hitére és reménységére érkezett válaszul. Pionír apáink és anyáink segítenek nekünk megtudni, hogy szövetséges népként kik is vagyunk valójában, és megerősítik számunkra, hogy az Istenünk – akivel szövetséget kötöttünk és aki „nem változik” (Mormon 9:19) – éppúgy meg fog minket is áldani a nehézségek és próbatételek idején, mint ahogy pionír apáinkat és anyáinkat is megáldotta.

Alma azt tanította, hogy Isten „minden ígéretét be fogja tölteni, amit majd neked tesz, mert az atyáinknak tett ígéreteit is betöltötte” (Alma 37:17). Ennek tudatában a pionírok példája minket is arra ösztönöz majd, hogy hozzájuk hasonlóan hittel cselekedjünk és a remény legyen horgonyunk.

Ez az a horgony, amely után ebben az erkölcsi, lelki és múlandó dolgoktól zajos világunkban kutatunk: a Krisztusba vetett élő, cselekvő hit, és a remény, amely horgonyként köt minket az Ő útjához.

A Willie és a Martin kézikocsis társaságok története a korai pionírok hitének és reményének jelképévé vált. Csoda, hogy mintegy kétszázán haltak meg mindössze a két társaság nagyjából ezer tagja közül.⁸ Megmentőiknek hittel és reménnyel telt erőfeszítései – amelyekhez isteni segítség is társult – mentették meg a kézikocsis társaságokat.⁹

Miután elhagyták a Nagy-sóstó völgyét, a mentőcsapatokat is elérték ugyanazok a korai, vad és könyörtelen téli viharok, amelyek elnyelték a kézikocsis társaságokat. A természet zordságával szembesülve a mentőcsoport néhány tagja megingott a hitében, és reményt veszve visszafordult.

Ezzel szemben Reddick Allred három héten keresztül rendíthetetlenül fenntartott egy mentőállomást a veszélyes téli időjárás körülmények ellenére is. Amikor a mentőcsoport egy másik tagja meg akarta győzni Allred testvért arról, hogy forduljon vissza vele együtt, Reddick tiltakozott:

„Visszautasítottam javaslatát, és... azt tanácsoltam neki, hogy maradjon, mert a társaság élete rajtunk múlik – írta naplójában. – Ekkor ő... azt indítványozta, hogy mivel én vagyok az állomás elnöke, belém vetik bizalmukat, hogy tudjam meg az Úrtól, mit kell tennünk. Én ezt elleneztem, mert [az Úr] már megmondta, hogy mit [kell] tennünk.”¹⁰

A megpróbáltatások idején tanúsított ily rendíthetetlen hit állhatatos férfiakat és nőket teremt, és biztos irányt mutat, amikor az eltévelyedés veszélyével fenyegető viharok dúlnak. Az ilyen hit egyik gyümölcse az, hogy birtokosai képesek lesznek gondozni, megmenteni és megáldani másokat. Képzeljétek el, micsoda melegség tölthette el Reddick Allredet, amikor a kézikocsis társaság megérkezett az állomására! Képzeljétek el, mit érezhetett a társaság, amikor meglátták őt!

Emlékezzünk az egységükre!

Emlékezzünk arra, hogy a pionírok – általánosságban véve – egységesekek voltak. A történészek megfigyelték, hogy az utolsó napi szentek nyugatra tartó útja különbözött az amerikai nyugat más vándorlásaitól.

„Ők a szó legszorosabb értelmében menetelő falvak voltak, a józanság és a szolidaritás falvai, olyan fegyelemmel, amelynek nem volt párja a nyugat ösvényein. [...]

Kevés Kaliforniába vagy Oregonba igyekvő bevándorló gondolt az utána jövőkre. [...] Nem úgy a mormonok. A pionír társaság első dolga az volt, hogy feljegyzéseket készítettek a jó táborhelyekről, az erdőkről, a vízben és füves területekben gazdag vidékekről, továbbá felmérték a távolságokat és mérföldköveket állítottak. Ők és az őket követő társaságok kemény munkával hidakat építettek, és könnyebben megközelíthetővé tették a gázlókat. Tutajokat és átkelésre alkalmas csónakokat készítettek, és otthagyták őket, hogy az utánuk jövő társaságok is tudják használni azokat.”¹¹

Ennek a magatartásbeli különbségnek az volt az oka, hogy az egyház tagjai Siont jöttek felépíteni. Gyakorlati szempontból Sion ezt jelenti: „...minden ember annyira becsülje



A VILÁGNAK SZÜKSÉGE VAN PIONÍROKRA

„Vajon képesek vagyunk rá, hogy valahogyan összeszedjük magunkban azt a bátorságot és kitartást, amely egy korábbi nemzedék pionírjait jellemezte? Vajon lehetünk, ti és én, ténylegesen pionírok? Én tudom, hogy lehetünk. Ó, mily nagy szüksége van ma a világnak pionírokra!”

Thomas S. Monson elnök:
A világnak ma pionírokra van szüksége. *Liahóna*, 2013. júl. 5.



„A pénz, amelyet hoztál, a templom pulpitusának megépítésében lesz segítségünkre” – mondta Joseph Smith próféta Ira Hatchnek első találkozásuk alkalmával. A Próféta olyan mély benyomást tett rá, hogy Ira megkeresztelkedett, és feleségével együtt New Yorkból az Ohio állambeli Kirtlandbe költözött.

testvérét, mint saját magát, és gyakoroljon erényt és szentséget [az Úr előtt]” (T&Sz 38:24). Sion – egy olyan társadalom, ahol az emberek egy szívvel és egy elmével, igazlelkűségben élnek, és nincsen közöttük szegény (lásd Mózes 7:18) – a múltban is és a jövőben is annak eredménye lesz, hogy „minden ember arra törek[szik], ami felebarátja javára van, ... minden dologban jót téve, egyedül Isten dicsőségére tekintő szemmel” (T&Sz 82:19).

A közösségnek ez a lelkülete és a kölcsönösen vállalt felelősség Isten prófétájának egyetemes követését eredményezte. Ez az egyik fő oka a pionírok sikerességének, és fontos része a ránk hagyott örökségünknek is. Azt súgják, hogy mi is csak olyan mértékben fogunk az Úr hatalma által gyarapodni, amilyen mértékben a közösség lelkületét szem előtt tartva egyként cselekszünk, és kölcsönösen osztozunk abban a felelősségben, hogy követjük az Úr prófétáját.

Adjuk tovább a pionír lelkületet!

Felelősek vagyunk azért, hogy gyermekeinkben és unokáinkban elültessük ugyanazon lelkeség magjait, amely a pionírok lépteit

vezette. Miként lehetséges ez? Egy egyszerű leckét tanulhatunk erről az ecuadori Otavalóban élő Muñoz családtól. 2013 márciusában találkoztam Juan José Muñoz Otavalo testvérrel, a feleségével, Laurával és az egyik fiukkal, Juan Amadóval, hogy az egyházban eltöltött éveikről érdeklődjek. Megtudtam, hogy Muñoz testvér a legelső megtértek közé tartozik Otavalóban.

Amikor még kisfiú volt, kapott egy spanyol nyelvű példányt a Mormon könyvből. Bár elolvasni nem tudta, mégis mélységes erőt és különleges lelkeséget érzett, amikor a kezében tartotta. Otthon elrejtette, mert tudta, hogy a fiverei biztos tönkretennék.

Időről időre elővette a könyvet a rejtékhegyéről, csak azért, hogy a kezében tartsa és érezze az erejét. A komoly viszontagságok és az őt ért támadások ellenére csatlakozott az egyházhoz, és ő lett az egyik legelső, Otavalo faluból elhívott misszionárius. Később feleségül vett egy visszatért misszionárius nőt, és egy hithű, evangélium-központú családot neveltek fel közösen. Hithűen szolgált egyházi vezetőként, és segített lefordítani a

Mormon könyvét és a templomi szertartásokat kecsuára, az anyanyelvére.

Juan Amado, maga is visszatért misszionárius, könnyezve hallgatta Muñoz testvér beszámolóját hitének történetéről. Amikor az édesapja elhallgatott, ez a derék fiú így szólt: „Mindig is nagyra becsültem a pionírokat, akik kézikocsijaikkal átszelték Észak-Amerika síkságait. Az ő hitük, odaadásuk és elkötelezettségük lelkesített és mélyen megérintett egész életem során. Azonban a mai napig nem vettem észre, hogy vannak pionírok itt Otavalóban is, és ők az én szüleim! Ez örömmel tölt el engem.”

A Muñoz házaspár példája arra tanít minket, hogy a hit pionír örökségét akkor tudjuk átadni másoknak, ha magunk is pionírok *vagyunk*: ha megnyitjuk előttük az evangélium ösvényét, megmutatjuk nekik azt, és magunk is azon haladunk, előttük járva. Amikor következetesen gyakoroljuk az Úrba vetett hitünket, és reménnyel horgonyozzuk lelkünket Óhoz, mi magunk is „biztossá és állhatatossá [válunk], mindig bővelkedvén a jó cselekedetekben, és Isten dicsőítéséhez vezetvén el őket” (Ether 12:4). Ekkor, Reddick Allredhez hasonlóan, mi is azokat szolgáljuk majd, akik eltévedtek az élet ösvényén, és ők – a jövő nemzedékeit is beleértve – megtanulják tőlünk az ilyen élet erejét és békességét.

M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt a megfigyelést tette:

„Valószínűleg a legtöbbszörünknek nem azzal kell bizonyítani a hitét és a bátorságát, hogy néhány tulajdonát székérre vagy kézikocsiba pakolva több mint 2000 kilométert gyalogol... Ma másfajta kihívásokkal kell szembenéznünk – másfajta hegyeket kell megmásznunk, másfajta folyókon kell átkelnünk, és másfajta völgyeket kell virágba borítanunk (lásd Ésaías 35:1). [...]

A mi küzdelmünk abban rejlik, hogy olyan világban kell élnünk, amely a bűn és a lelki közömbösség lejtőjén halad lefelé, ahol úgy tűnik, mindenhol élvhajzás, becstelenség és kapzsiság van jelen. Korunk pusztaságát tanácstalanság



Az ecuadori Otavalóban élő Juan José Muñoz Otavalóhoz és feleségéhez, Laurához hasonló pionírok arra tanítanak minket, hogy a pionír örökséget úgy tudjuk átadni, ha mások előtt is megnyitjuk az evangélium ösvényét, megmutatjuk nekik, és magunk is azon haladunk.

és ellentétes üzenetek jellemzik.”

Nem lehetünk közömbösek Isten parancsolataival kapcsolatban, tette hozzá Ballard elder. „A világ kísértéseinek és gonoszságainak elkerülése az igazi újkori pionír hitét és kitartását követeli meg.”¹²

Határozzuk el mindannyian, hogy pionírok leszünk, az élen járunk, és megnyitjuk az utat másoknak, akiket megtépázott ez a bűnbe, zűrzavarba és kétségekbe süllyedt világ. Kívánom, hogy emlékezzünk a pionírokra és történeteikre, emlékezzünk arra, hogy egyesült erővel Siont jöttek felépíteni, majd vegyük magunkra a felelősséget, hogy az ő hitükhöz hasonló hit magvait hintsük el mindenkihez, akivel csak találkozunk – különösen a felnövekvő nemzedékben –, és ezt a saját „élő... áldozat[unk]” (Rómabeliek 12:1) felajánlása által tegyük. Más szóval egy olyan élet által, melyet az Úr Jézus Krisztusba vetett hit irányít, és az Óáltala eljövő jó dolgokba

vetett remény horgonyoz le szilárd alapokra.

Pionírnak lenni azt jelenti, hogy nem fáradunk bele a jó tevésebe (lásd T&Sz 64:33). Bizonyára Weltha Hatch semmi rendkívülit nem látott abban, hogy egy jeges folyóban keresztelkedjen. Isaac Nash sem gondolta, hogy olyan nagy horderejű dolog lenne egy adag dohányt kiköpní a földre. Ami pedig Reddick Allredet illeti, ő egyszerűen azt tette, amire az Úr utasította.

Ezekből a kis és egyszerű dolgokból valami nagyszerű jött létre! Emlékezzünk tehát, hogy nincsenek jelentéktelen részei a nagyszerű törekvéseknek. Amint az evangélium szerint élünk, követjük a prófétát, a hitet választjuk a kétkedés helyett, és megtesszük azokat az apró dolgokat, amelyek növelik a hitünket és a lelkünket lehorgonyzó reményt szülnek, mindannyian pionírokká válunk, előkészítve az utat másoknak, hogy követhessenek minket. ■

Elhangzott a Pioneers—Anchors for the Future [Pionírok – A jövő horgonyjai] című beszéd részeként 2013. július 24-én Salt Lake Cityben, a Sons of Utah Pioneers [utahi pionírok gyermekei] szervezet kora reggeli megemlékezésén.

JEGYZETEK

1. Lásd *Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family* (1988), 3.
2. Lásd *Wandering Home*, 3.
3. Isaac Bartlett Nash, *The Life-Story of Isaac B. Nash* [nd], 2.
4. Gordon B. Hinckley, “The Faith of the Pioneers,” *Ensign*, July 1984, 5.
5. Lásd *Lectures on Faith* (1985); Zsidók 11:4–40; Jákób 4:6; Ether 12:7–22.
6. Lásd még *Lectures on Faith* (1985), 69.
7. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: hit; lásd még Alma 57:19–27; 58:10–13; Mormon 9:8–21; Moróni 7:33–37; Tan és a szövetségek 27:17.
8. Lásd Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 470.
9. Lásd Olsen, *The Price We Paid*, 473–74.
10. In Olsen, *The Price We Paid*, 160.
11. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1964), 11.
12. M. Russell Ballard: Pionír hit és kitartás – Akkor és most. *Liahóna*, 2013. júl. 20, 21.

A MORMION KÖNYVE

napvilágra jövele



*Joseph Smithhez hasonlóan nem
szükséges tökéletes életet élned ahhoz, hogy
hathatós eszközzé válj Isten kezében.*

írta: **Matthew S. Holland**

Ez a cikk a Joseph Smith prófétáról szóló kétrészes sorozat második része. Az első cikk, The Path to Palmyra [Az út Palmyrába], az angol nyelven elérhető 2015. júniusi Liahónában jelent meg.

Mint ahogy Joseph Smith Palmyrába vezető útja is megpróbáltatásokkal, bánattal és próbatételekkel volt kikövezve, ugyanez a Mormon könyve előhozatalára tett erőfeszítéseire is igaz volt, ami egy ponton a kétségbeesés legmélyebb völgyébe juttatta.

1823. szeptember 21-e éjjelén Joseph nyugtalan volt. Három év telt el nagyszerű látomása óta, amikor – válaszként szívből jövő fohászára, hogy megtudja, melyik az igaz egyház – szemtől szembe látta az Atyaistent és Fiát, Jézus Krisztust. Azóta „rendszeresen sok buta hibába es[ett], és a fiatalság gyengeségének [adta] jelét, valamint az emberi természet tökéletlenségeinek” (Joseph Smith története 1:28).

Ezen hibáinak tudatában a 17 éves Joseph „minden bűn[e] és balgaság[a] bocsánatáért” könyörgött (Joseph Smith története 1:29). Válaszként egy angyal jelent meg az ágya mellett – számolt be Joseph –, „és azt mondta, hogy az Úr megbocsátotta minden bűnömet.”¹

Az angyal, aki Moróninak nevezte magát, elmondta Josephnek, hogy egy „aranylemezekre írott” könyv lett elrejtve egy, a New York állambeli Palmyrában lévő otthonához közeli dombon, amely könyv tartalmazza „az örök evangélium teljességét”. A könyvvel együtt volt „két, ezüstívbe foglalt kő – és ez a mellvérthez erősített két kő az, mely az Urimot és Tummimot képezi”, és „Isten készítette azokat, a könyv lefordításának céljából” (Joseph Smith története 1:34, 35).

Moróni akkor éjjel még kétszer meglátogatta a megdöbönt fiatalembert, és szóról szóra elismételte mindazt, amit korábban mondott. Minden alkalommal egy figyelmeztetést is hozzátett: „elmondván nekem – mondta Joseph –, hogy (atyám családjának szegényes körülményei miatt) a Sátán megpróbál majd megkísérteni, hogy a lemezeket meggazdagodás céljából szerezzem meg. Ezt megtiltotta nekem, mondván, hogy a lemezek elnyerését illetően semmilyen más cél nem lebeghet a szemem előtt, csak Isten dicsőítése, és nem befolyásolhat semmilyen más indíték, csak királyságának a felépítése; különben nem kaphatom meg őket” (Joseph Smith története 1:46).

A következő napon Joseph kimerültnek érezte magát az előző éjszakai események miatt. Édesapja felmentette a farmon végzendő munka alól, ám miközben Joseph hazafelé igyekezett, hogy lepihenjen, Moróni negyedszer is meglátogatta. Az angyal arra utasította Josephet, hogy menjen vissza az apjához és mondja el neki a látomást – amit Joseph meg is tett. Azután elindult a közeli domb irányába (lásd Joseph Smith története 1:49–50).

Miután felérkt a dombra, Joseph felfeszítette az elásott kőládát, amelyben a lemezek voltak, és feléjük nyúlt, hogy kivegye őket. Amint ezt tette, egy erős lökés hátravetette, ő pedig minden erejét elvesztette. Amikor kérdőn felkiáltott, hogy miért nem kaphatja meg a lemezeket, Moróni azt mondta neki: „Azért, mert nem tartottad be az Úr parancsolatait.”²

Az angyal határozott figyelmeztetése ellenére Joseph fejében felmerült a gondolat, hogy a lemezek megoldhatnák családjá anyagi gondjait.³ Következésképpen Moróni egy négyéves próbaidőszakot határozott meg Joseph számára, hogy érettebbé váljon, és felkészítse a szívét és az elméjét arra, hogy elhívását olyan tiszta szándékkal közelítse meg, amely egy ilyen szent munkához szükséges.



Miközben Joseph hazafelé igyekezett farmon végzett munkájából, hogy lepihenjen, Moróni negyedszer is meglátogatta.

A fordítás akadályai

Négy évvel később Joseph végre készen állt, a lemezek fordításának azonban komoly akadályai voltak. Friss házasként Josephnek dolgoznia kellett, hogy Emmát és önmagát eltartsa, illetve hogy segítse kiterjedt családjának azon tagjait, akik továbbra is nagymértékben függtek tőle anyagilag. S ami még inkább nehezítette a dolgát, hogy olyan hatalmas ellenállással és kapzsisággal találta szembe magát a helyi közösség részéről, amely veszélyeztette a lemezeket, és az elvesztésükkel fenyegetett.

Amikor a palmyrai csőcselék azt követelte, hogy Joseph mutassa meg nekik a lemezeket, különben szurokba és tollba forgatják, tudta, hogy el kell menekülnie.⁴ Ezért 1827 végén Joseph elrejtette a lemezeket egy hordó bab közé, összecsomagolta néhány holmiját, kölcsönkért Martin Harristól – egy, a kezdeti időszakban megtért barátjától – 50 dollárt, és elvitte várandós feleségét délre, a 161 kilométerre lévő Pennsylvania állambeli Harmonyba, hogy ott Emma szüleivel éljenek. Azt remélte, hogy ez a változás megkönnyíti majd a mindennapi munkájukat, és kiszabadítja őket a kapzsiság és ellenségeskedés katlanából, amely úrrá lett Palmyrán.

A tél folyamán a körülményei eléggé megjavultak ahhoz, hogy Joseph le tudja fordítani a Mormon könyve néhány karakterét. Áprilisban Martin Harris Harmonyba költözött, hogy írnokként segítse Josephet, és nagy lendülettel neki is láttak a fordításnak. Június közepére – nagyjából öt évvel az emlékezetes nap után, amikor Joseph először ment el a Kumóra-dombhoz, hogy megkapja a lemezeket – elkészültek a fordítás 116 oldalnyi kéziratával.⁵

Ekkor Martin azért könyörgött Josephnek, hogy hadd vigye el a kéziratot Palmyrába, hogy megmutathassa a feleségének, Lucynek, aki érthető módon szerette volna valamilyen kézzelfogható eredményét látni annak az erőfeszítésnek, amelyre a férje oly sok időt és pénzt áldozott. Joseph azonban, miután megkérdezte az Urat, kétszer is azt a választ kapta, hogy nem engedheti meg Martinnak, hogy elvigye a kéziratot.⁶

Martin, aki kétségbeesetten próbálta lecsillapítani felesége kétkedését és egyre élesebb követelőzését, ismét unszolni kezdte Josephet. Lelki gyötrelmek közepette Joseph harmadszor is az Úr elé járult. Válaszként az Úr azt mondta Josephnek, hogy Martin elviheti a kéziratot, de csak azzal a feltétellel, ha csupán öt meghatározott embernek mutatja meg, azután pedig rögtön visszahozza. Joseph vonakodva odaadta neki a kéziratot, de csak miután Martin aláírt egy

Martin Harris megállt a Smith ház kapujánál, leült a kerítésre, szemébe húzta a kalapját, és csak ült ott.



kötelezvényt, hogy úgy tesz, ahogy az Úr megparancsolta.⁷

Ez olyan események sorát indította el, ami Josephet életének egyik legnehezebb helyzetébe sodorta. Nem sokkal Martin távozása után Emma fiúgyermeknek adott életet. Ő és Joseph első gyermeküknek az Alvin nevet adták, emléket állítva ezzel Joseph elhunyt fivérének, aki öt évvel korábban halt meg. Tragikus módon a kis Alvin ahelyett, hogy betöltötte volna ezt az úrt, inkább elmélyítette azt: 1828. június 15-én, a születése napján meghalt.

És mintha nem lett volna éppen elég ezt elviselni, a hosszan tartó, nehéz vajúdság miatti kimerültség és

sem enni, sem aludni nem tudott, Joseph végül úgy ért oda a szülei házához – mely onnan, ahol leszállt a postakocsiról még legalább 32 km távolságra volt, s az utat gyalog, az éjszaka közepén kellett megtennie –, hogy egy aggódó utastársa (egy „idegen”), megsajnálta őt, és elkísérte az úton.⁹

Miután Joseph megérkezett, és végre magához vett egy kevés táplálékot, magához hívatta Martint. Úgy volt, hogy Martin a Smith családdal reggelizik, azonban csak délben jelent meg. Lassan sétálva megállt a ház kapujánál, leült a kerítésre, szemébe húzta a kalapját, és csak ült ott.¹⁰

„Minden elveszett!”

Végül Martin bement a házba. Anélkül, hogy egy szót is szólt volna, megfogta az evőeszközöket, hogy egyen. De mielőtt egy falatot is evett volna, így kiáltott fel: „Ó, elvesztettem a lelkemet!”¹¹

Ekkor Joseph felugrott, és felkiáltott: „Martin, elvesztetted azt a kéziratot? Megszegted az esküdet, és kárhozatot hoztál az én fejemre és a sajátodra is?”

Martin komoran válaszolt: „Igen, elveszett, és nem tudom hova lett.”¹² (Martin a kézirat oldalait a kijelölt öt személyn kívül másoknak is megmutatta, és, ahogy később Joseph fogalmazott, „fondorlattal elvették azokat tőle.”¹³)

„Minden elveszett! – jajdult fel Joseph. – Minden elveszett! Mihez kezdjek most? Vétkeztem: én vagyok az, aki megkísértettem Isten haragját.” Ezzel „zokogás, jajveszékelés és a legkeserűbb siránkozások töltötték be a házat.”¹⁴ Mindnyájuk közül Joseph gyötrődött leginkább.

A fordítás munkája egy ideig szünetelt, a lemezek és a fordítóeszközök egészen szeptember 22-ig elvették Joseph-től, ami élénk emlékeztetője volt a korábbi próba-időszaknak. Az Úrtól kapott szigorú rendreutasítást is el kellett szenvednie:

„És íme, milyen gyakran áthágtad Isten parancsolatait és törvényeit, és emberek gyözködését követted.

Mert íme, nem kellett volna jobban félned az emberektől, mint Istentől. Bár az emberek semmibe veszik Isten tanácsait és megvetik szavait –

Neked mégis hűségesnek kellett volna lenned, és ő kinyújtotta volna karját és támogatott volna téged az ellenség minden tüzes nyilával szemben, és mindig veled lett volna a gondok idején” (T&Sz 3:6–8).



a gyermeke elvesztése miatti lehangoltság közepette Emma maga is veszélyesen közel került a halálhoz. Joseph két héten keresztül aggódva ápolta Emmát, hogy visszanyerje az egészségét, miközben kisfia, Alvin elvesztése miatti gyászával is küszködött. Mikor végre Emmán a javulás jelei mutatkoztak, és úgy tűnt, hogy helyreáll az egészsége, Joseph gondolatai Martin és a kézirat felé fordultak.⁸

Megérezvén Joseph aggodalmát, Emma arra biztatta, hogy menjen vissza Palmyrába, és nézzen utána Martinnak meg a kéziratnak. Szemmel láthatóan lehangolt állapotban Joseph postakocsira szállt, és elindult észak felé. Mivel útközben

Képzeljétek csak el, milyen nehéz lehetett ilyen kinyilatkoztatást kapni! Joseph nemrég veszítette el elsőszülött fiát. Majdnem elveszítette a feleségét is. Azt a döntését pedig, hogy odaadja Martinnak a kéziratot, őszinte szándék vezérelte, hogy segítsen a barátjának, aki támogatta őt a szent munkában. De bármennyire is kétségbe volt esve Joseph, és bármennyire is úgy érezte, hogy Martin Harris segítségétől függ, szem elől tévesztett egy dolgot, amit Isten teljes mértékben elvár a tanítványaitól: mindig az Úr karjának erejében bízzanak, ne pedig a test karjának erejében. Mindörökké Joseph mellett szól azonban, hogy annyira mélyen és alaposan megtanulta ezt a leckét, hogy soha többé nem követett el ilyen hibát. Nem sokkal azután pedig, hogy újra



A Mormon könyve fordítása mellett Joseph és Oliver prédikációkat is tartottak, kinyilatkoztatásokat kaptak és jegyezték fel, és megkeresztelkedtek.

megkapta a lemezeket és a fordítóeszközöket, olyan tempóban kezdte meg a vallásos szolgálatot, amelyet a világ nem látott Jézus Krisztus óta. 1829 tavaszától kezdve, immár Oliver Cowderyvel az oldalán, Joseph megdöbbenően sokat, 588 oldalt fordított le a Mormon könyvből, egy legfeljebb 65 munkanapot magába foglaló időszak alatt.¹⁵ Ez valóban hatalmas tempó a korábbi erőfeszítéseivel viszonyítva. Tanulságos itt megjegyezni, hogy a Jakab király-féle

angol nyelvű bibliafordításon 47 képzett tudós 7 éven át dolgozott, akik az általuk már ismert nyelveket használták.¹⁶

Továbbá, ezen hatalmas munkatempó mellett Joseph és Oliver prédikációkat is tartottak, kinyilatkoztatásokat kaptak és jegyezték fel, részt vettek az ároni és a melkisédeki papság helyreállításában, megkeresztelkedtek, ellátták otthoni feladataikat, és a New York állambeli Fayette-be költöztek, hogy kiadhassák a kéziratot. Azonban a legnagyobb csoda ebben az egészben nem az volt, hogy ennyire gyorsan elkészültek, hanem a nagyon rövid idő alatt létrehozott mű bonyolultsága.

Egy figyelemre méltó, összetett könyv

Egy nemrég készült tudományos összefoglaló szerint Joseph lényegében a következőt hozta létre ez alatt a 65 napot felölelő fordítási ciklus alatt: „Nemcsak több mint ezer évnyi történelem, több mint 200 név szerint megnevezett személy és közel 100 név szerint említett hely szerepel [a Mormon könyvében], hanem maga a történet is három fő történész-szerkesztő munkájaként tárul elénk – ők Nefi, Mormon és Moróni. Ráadásul ezek a személyek is, saját állításuk szerint, már meglévő beszámolókra alapozták elbeszéléseiket. Az eredmény egy bonyolult, műfajilag sokrétű mű, amely világos szerkezetű elbeszéléseket, beillesztett prédikációkat és leveleket, továbbá szentírásmagyarázatokat és költeményeket tartalmaz. Az összes időrendi, földrajzi és genealógiai részlet végigkövetése számottevő türelmet igényel, de a Mormon könyve nagyon következetes mindezen dolgokban. A kronológia gyakorlatilag hiba nélküli, számos visszaemlékezés és az időrendben egymást átfedő történetek ellenére is; ...és az elbeszélők pontosan követik a huszonhat nefita történetíró és a negyvenegy járedita király egymás utáni sorrendjét és családi kapcsolatait (beleértve a versengő ágakat is). Az összetettség olyan fokú, hogy feltételezhetnénk, hogy a szerző táblázatokat és térképeket használt. Mindazonáltal Joseph Smith felesége... határozottan tagadta, hogy Joseph bármit is leírt volna előre, amit akár memorizált, akár megnézett volna fordítás közben. Továbbá azt is állította, hogy Joseph úgy kezdte a diktálásokat, hogy nem nézett bele előtte a kéziratba, és nem is olvastatta vissza az utolsó szakaszokat.”¹⁷

És akkor még meg sem említettük egyebek mellett a könyvben és fordításában található különösen kifinomult

**Joseph és Oliver 1829
tavaszán részt vett az ároni
papság visszaállításában
a Susquehanna-völgyben.**



irodalmi szerkezeteket, valamint az ősi szokásokkal és kommunikációs formákkal való rendkívüli hasonlóságot.¹⁸

Míndezek tudatában feltehetjük a kérdést, hogy miként vitt véghez egy ember – különösen egy gyakorlatilag iskolai végzettség nélküli ember – egy ilyen hatalmas tettet? Én legalábbis úgy gondolom, hogy nem Joseph Smith találta ki a Mormon könyvét, mert nem lett volna rá képes. Ám ez a következtetés, bármennyire is helytállónak tűnik, végül is nem bizonyíték a könyv igaz voltára; és nem is ez az alapja a bizonyágomnak. Viszont alkalmas arra, hogy még jobban megerősítse azt, amit a Lélek nem olyan régen tanított nekem, amikor teljes idejű misszionáriusként szolgáltam. A Províi Misszionáriusképző Központ megszentelt termeiben, valamint Skócia zöldellő hegyein és völgyeiben egymás után kaptam újabb és újabb lelki tanúbizonyítást arról, hogy Joseph Smitht Isten hívta el, hogy ő az Úr eszköze volt ezekben az utolsó napokban, és egy olyan könyvet hozott elő, amely már jóval az ő születése előtt létezett. Egy olyan könyvet, ami igaz és példa nélkül való – egy páratlan sarokköve az istenfélő boldog életnek.

Továbbá kijelentem, hogy Joseph Smith élete lángoló bizonyossága annak, ami talán az egész könyv átfogó üzenete. A Mormon könyve nyitó szavaiban Nefi kijelenti: „...íme, én, Nefi meg fogom mutatni nektek, hogy az Úr gyengéd *irgalmassága* mindazokra kiterjed, akiket hitük miatt kiválasztott” (1 Nefi 1:20; kiemelés hozzáadva). A könyv zárásaként pedig Moróni könyörög nekünk: „Íme, arra buzdítanálak benneteket, hogy amikor ezeket a dolgokat olvassátok, ...akkor emlékezzetek rá, milyen *irgalmas* volt az Úr az emberek gyermekeihez, Ádám teremtésétől

fogva egészen addig, amíg ezeket a dolgokat megkapjátok” (Moróni 10:3; kiemelés hozzáadva).¹⁹

A Mormon könyve bizonyossága és története a könyv elejétől a végéig azt mutatja, hogy Isten hajlandó készségesen együttműködni azokkal, meggyógyítani és megáldani azokat, akik – bűneik és tökéletlenségeik ellenére – valódi bűnbánatot és hitet tanúsítva Őhöz fordulnak.

Helyezzétek bizalmatokat Istenbe!

Joseph Smithhez hasonlóan nem szükséges tökéletes életet élnetek ahhoz, hogy hathatós eszközzé váljatok Isten kezében. A hibák, a kudarcok és a zűrzavar mind része volt Joseph életének és küldetésének. Titeket sem fognak ezek a dolgok elkerülni. De ne aggodalmaskodjatok! Ne essetek abba a kísértésbe, hogy azt gondoljátok, „minden elveszett”. Nincs minden veszve, és soha nem is fog elveszni mindazok számára, akik az irgalom Istenére tekintenek és élnek.

Van egy Fivéreték, aki vigyáz rátok, aki kész megmenteni titeket, és előmozdítani az ügyeteket, mert karjai jóval erősebbek mint a ti karjaitok – sőt, az összes test karjának egyesített erejénél is jóval erősebbek. Ezek a karok készek megtartani és megáldani titeket „mindig... a gondok idején” (T&Sz 3:8), akármennyire is egyedül érzitek magatokat vagy el vagytok csüggedve. Így hát, ahogy előrehaladtok az életben, bízzatok ezekben a karokban, és „legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegjete..., mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hágy téged” (5 Mózes 31:6).

Joseph megértette ezt, és megváltoztatta a világot. Ez számotokra is lehetséges. ■

JEGYZETEK

1. In *Histories, Volume 1: 1832–1844*, vol. 1 of the Histories series of *The Joseph Smith Papers*, (2012), 14; see also josephsmithpapers.org.
2. In *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 83.
3. Lásd Oliver Cowdery, “A Remarkable Vision,” *The Latter-day Saints Millennial Star* 7 (Nov. 1840): 175.
4. Lásd Martin Harris, in *Tiffany’s Monthly*, June 1859, 170.
5. Lásd *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 244; illetve Gospel Topics, “Book of Mormon Translation,” lds.org/topics.
6. Lásd *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 245.
7. Lásd *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 245–46.
8. Lásd Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (1853), 118.
9. Lásd Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 119–20.
10. Lásd Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 120.
11. In Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121.
12. In Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121.
13. In *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 247.
14. In Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121–22.
15. Lásd John W. Welch, “How Long Did It Take Joseph Smith to Translate the Book of Mormon?” *Ensign*, Jan. 1988, 47.
16. Lásd “King James I of England,” kingjamesbibleonline.org/King-James.php.
17. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon: A Reader’s Guide* (2010), 6–7.
18. Lásd Terryl L. Givens, *By the Hand of Mormon: The American Scripture that Launched a New World Religion* (2002), 156.
19. Lásd Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon*, 8.



Learatni

AZ igazlelkűség JUTALMÁT



Írta:
Quentin L. Cook
elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

*Semmi jó dolog nem tartatik vissza
azoktól, akik egyenes derékkal járnak.*

A szó szoros értelmében véve zűrzavaros világban élünk (lásd T&Sz 45:26). Sok kihívásunk lelki természetű – társadalmi problémák, melyeket egyénekként nem feltétlenül tudunk megoldani. Mindamellett vannak tényleges jutalmak, amelyeket személyesen *elérhetünk* még egy ilyen korszakban is, amikor az igazlelkűség világszerte hanyatlóban van.

Az „igazlelkűség jutalma” olyan fogalom, mely ostrom alatt áll a mai világban. Meggyőzni az embereket arról, hogy az igazlelkűséget válasszák, régóta kihívást jelent. „A természetes ember ellensége Istennek” (Móziás 3:19). Mindig is „ellentétnek kell[ett] lennie” minden dologban (2 Nefi 2:11).

A különbség abban áll, hogy napjainkban a „nagy és tágas épület” (1 Nefi 8:31) szkeptikus lakói hangosabbak, sokkal ellenségesebbek és kevésbé toleránsak, mint eddigi életem során bármikor. Megcsappant hitükről tesznek tanúságot, amikor számos közüggel kapcsolatban jobban aggódnak amiatt, hogy kiváltják a társadalom ellenszenvét, mint amiatt, hogy kiváltják Isten haragját. Volt egy olyan korszak, amikor az emberek túlnyomó többsége tisztában volt azzal, hogy Isten parancsolatai szerint lesznek megítélve, nem pedig a kor uralkodó nézetei és meghatározó filozófiai irányzatai szerint. Némelyeket jobban aggaszt az, hogy mások kigúnyolják őket, mint az, hogy Isten ítéletet mond felettük.

A jó és a gonosz közötti harc nem új keletű, azonban manapság az emberek sokkal nagyobb százaléka gondolja tévesen úgy, hogy nincs egy jól meghatározott erkölcsi mérce, amelyhez minden embernek igazodnia kellene.

Mindazonáltal Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának sosem volt még több hithű tagja. Az egyház tagjai – azokkal karöltve, akik hasonló erkölcsi értékeket vallanak – a hit szigetét jelentik a kétség és a hitetlenség tengerén. Alma próféta kijelentése alapján tudjuk, hogy a „gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10), valamint hogy az Atya terve gyermekei számára a „boldogság terv[e]” (lásd Alma 42:8, 16).

Szeretnék néhány olyan javaslatot tenni, amelyek egyénileg és családként egyaránt segítségetekre lehetnek, hogy jobban megértsétek és elnyerjétek az igazlelkűség jutalmát.



Ha nem vagyunk óvatosak, a világ szerinti szemlélet arra kényszerít minket, hogy olyan dolgokra összpontosítsunk, amelyek eltávolítanak minket lelki kötelezetteiségeinktől.

A lelkiség jutalma

„Hogyan helyezzem megfelelő nézőpontba az anyagi ügyeimet, miközben lelki fejlődésre törekszem?”

Oly nagy mértékben ebben a világban élünk. Mindennapi életünk anyagi oldala konkrét kihívások elé állít bennünket. A társadalom hajlamos arra, hogy mindent a világi jutalmak lencséjén keresztül nézzen.

A Tan és a szövetségek előszava kiemeli ezt a nagyon is valós problémát, hogy figyelmeztessen minket a veszélyekre; útmutatást adjon ahhoz, hogy felkészüljünk és megvédjük magunkat most és a jövőben egyaránt; és mélyebben elmagyarázza ezt a témát: „Nem keresik az Urat, hogy megalapozzák az ő igazlelkűségét, hanem minden ember a saját útján jár, saját istenének képmása szerint, akinek képmása a világra hasonlít, és aki lényegét tekintve bálvány” (lásd T&Sz 1:16).

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) azt tanította, hogy a bálványok alatt érthetünk bizonyítványokat, diplomákat, ingatlanokat, házakat, berendezési tárgyakat és más anyagi javakat is. Azt mondta, hogy amikor olyan módon magasztaljuk fel ezeket az egyébként becses dolgokat, hogy azok csökkentik az Úr iránti hódolatunk mértékét, valamint meggyengítik az Ő igazlelkűségének megalapítására és a Mennyei Atya gyermekeinek szabadítására tett erőfeszítéseinket, akkor bálványokat teremtünk.¹

Időnként a világ szerinti szemlélet arra készítet minket, hogy olyan dolgokra összpontosítsunk, amelyek nem annyira drámaiak ugyan, mint a hatalmas

gazdagságra való törekvés, ám ennek ellenére eltávolítanak minket lelki kötelezettségeinktől.

Évekkel ezelőtt figyelmembe ajánlottak egy érdekes kiállítás, amely több, a maga nemében egyedülálló jelenetből állt. A különböző jeleneteket egy nagyméretű szalagcím alá helyezték el: „Ha Krisztus eljönne ma éjjel, kihez jönne el?” Ha jól emlékszem a képekre, a következő jeleneteket ábrázolták:

- Egy beteg, idős hölgy, aki ágyban fekszik, és egy ápoló gondozza.
- Egy örömteli fiatal anya újszülött csecsemőjével.
- Egy család éhes, síró gyermekekkel.
- Egy jómódú család.
- Egy szeretetre méltó, ám szerény család sok gyermekkel, akik örvendezve együtt énekelnek.

Tudjuk, hogy nem ismerhetjük előre azt a napot és órát, amikor a Szabadító ismét eljön. Azt is tudjuk, hogy keresztényekként gondoskodunk a szegényekről, a szűkölködőkről, az özvegyekről és az árvákról. A szalagcím mégis találóbbr lett volna, ha az lett volna ráírva: „Ha Krisztus eljönne ma éjjel, ki állna készen a fogadására?”

A második gondolatom az volt, hogy a jelenetek mindent elmondtak az emberek fizikai állapotáról, ellenben semmit nem árultak el a lelkiségükről és a Krisztus iránti elkötelezettségükről.

A keresztelezés a kiindulópontja annak, hogy felülvizsgáljuk az életünket, valamint a Szabadító és az Ő evangéliuma iránti elkötelezettségünket. Az újonnan megtérteket és a nagyon fiatalokat kivéve a keresztelezők évekkel ezelőtt történt.

Alma, a nagyszerű próféta ékes szavakkal szól hozzánk, amikor így szól: „És most íme, azt mondom nektek, testvéreim, hogy ha megtapasztaltatok már egy szívbeli változást, és ha éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?” (Alma 5:26).

Ezután Alma mélyreható üzenetével folytatja, amely napjainkban sem veszített aktualitásából. Lényegében azt kérdezi a szentektől, hogy ha meghalnának, készen állnának-e az Istennel való találkozásra, majd négy tulajdonságot emel ki, amelyekre

A világ az időleges, mindennapi gazdasági kérdésekre összpontosít, mindazonáltal szükséges, hogy mi a lelki dolgokra összpontosítsunk.





Szükséges, hogy nagyobb hangsúlyt fektessünk a lelki dolgokra, és azokra összpontosítva éljünk.

szükségünk van ahhoz, hogy makulátlanul állhassunk Isten elé:

Először is: „Elég alázatosak volt[unk]?” Ez bizonyos értelemben nem más, mint a keresztkedés követelményeihez való visszatérés – hogy megalázkodjunk, továbbá megtört szívvel és töredelmes lélekkel rendelkezünk.

Másodszor: „Levetett[ük] mag[un]król a kevélységet?” Alma óva int minket attól, hogy lábunk alá tapossuk a Szentet és hogy kevélységünkben felfuvalkodjunk – vagyis hogy a világ hiábavaló dolgaira helyezzük a szívünket, és azt feltételezzük, hogy jobbak vagyunk másoknál.

Harmadszor: Levetettük magunkról az irigységet? Azok számára, akik nagyszerű áldásokat kaptak ugyan, mégsem éreznek hálát – mert arra összpontosítanak, hogy másoknak mi mindenük van –, az irigység lehet a legveszélyesebb. Az „életmód iránti irigység”² egyre elterjedtebb, miközben a hit és a család helyett a hírnév és a vagyon válik a társadalom nagy részének fő törekvésévé.

Negyedszer: Csúfot űzünk-e testvéreinkből, vagy üldözzük-e őket? A mai világban ezt valószínűleg erőszakoskodásnak neveznénk (lásd Alma 5:27–30, 53–54).

Lehet-e bármi is találóbb a mindennapi problémáinkkal kapcsolatban, mint ez az alázatosságról, kevélységről, irigységről és üldözésről szóló üzenet? Világszerte leginkább az időleges, mindennapi gazdasági kérdések foglalkoztatják az embereket, ugyanakkor alig esik szó a krisztusi tantételekhez való visszatérésről – mely célja, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra –, vagy a lelkünk állapotáról. Szükséges, hogy nagyobb hangsúlyt fektessünk a lelki dolgokra, és azokra összpontosítva éljünk.

Az igazlelkű családok jutalma

„Helyénvaló-e olyan környéken felnevelni a családjukat, ahol kevés az egyháztág, és ahol oly rengeteg gonoszsággal, viszálykodással és az igazlelkűséggel szembeni ellenállással vagyunk körülveve?”

A feleségemmel, Maryvel emiatt aggódtunk, amikor gyermekeinket a Kalifornia állambeli San Francisco-öböl menti régióban kezdtük felnevelni az 1960-as évek végén. Viszonylag kevés utolsó napi szent lakott arrafelé, és bár az emberek túlnyomó többsége csodálatos volt, az öböl menti régió vonzotta a kábítószer-használókat és a szabados, illetve bűnös viselkedés minden fajtáját.

A társadalomban végbement változás olyan jelentős volt, hogy egy aggódó cövekelnök megkérdezte az egyház vezetőségét, hogy bátorítsa-e az egyháztagokat arra, hogy ezen a területen maradjanak. Harold B. Lee eldert (1899–1973) – aki akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának rangidős tagja volt – bízta meg a probléma megoldásával. Lee elder elmagyarázta, hogy az Úr nem azért sugalmazta egy templom felépítését a területünkön, hogy aztán az egyháztagok elhagyják azt. Tanácsa egyszerű, de mélyreható volt:

1. Teremtjük meg Siont a szívünkben és az otthonunkban!
2. Legyünk világosság azok számára, akik között élünk!
3. Összpontosítsunk a templomi szövetségekre és az ott tanított tantételekre!

Nagy becsben tartottuk Lee elder tanácsát, és annak követésére törekedtünk a családjunkban.

Sion szívünkben és otthonunkban való felépítése során hangsúlyoznunk kell az otthoni vallásgyakorlást, ami

a mindennapos családi imát és szentírás-tanulmányozást, illetve a hetenkénti családi est megtartását jelenti. Az ilyen környezet alkalmas arra, hogy tanítsuk és neveljük a gyermekeinket. Mindezt szeretetteljesen és kedvesen tesszük, elkerülve gyermekeink és házastársunk alaptalan kritizálását.

Függetlenül attól, hogy hol élünk, és még ha mindent helyesen teszünk is, előfordulhat, hogy némelyik gyermekünk meggondolatlan döntéseket hoz, ami tiltott utakra vezet. Következésképpen fontos, hogy segítsünk a fiataljainknak előre eldönteni, hogy mit fognak mondani vagy tenni akkor, amikor mások helytelen vagy erkölcstelen viselkedésre csábítják őket.

A gyermekeink olyan iskolákba jártak, ahol csak két vagy három utolsó napi szent tanuló volt. Minden tanév elején és az iskolai programok előtt a családi esten megbeszéltük, hogyan viselkedjenek, ha kompromittáló helyzetbe kerülnének. Megkérdeztük őket, mit válaszolnának a barátaiknak, ha azt mondanák nekik, hogy „ugyan már, ezt mindenki csinálja”, „a szüleid nem fogják megtudni”, vagy „ha csak egyszer teszed, az nem számít”.

Beszéltünk arról, hogy az Úrnak felelősséggel tartozunk.

Rávilágítottunk, hogy Krisztus példáját követjük, amikor visszafogottan öltözködünk, tiszta és helyénvaló nyelvezetet használunk, és távol tartjuk magunkat a pornográfiától – melynek elkerülését most már az elemis korú gyermekeknek is tanítanunk kell, hogy tiszta életet élhessenek.

Beszéltünk az egyiptomi Józsefről, aki elmenekült, amikor Pótifár felesége erkölcstelen módon megkörnyékezte (lásd 1 Mózes 39:7–12).

Mindegyik gyermekünknek volt legalább egy olyan élménye, amikor ez a felkészültség szükségesnek mutatkozott. A legtöbb alkalommal azonban a barátaik megvédték őket, mert ismerték a normáikat és a hitelveiket.

Amikor a lányunk, Kathryn, felhívta az édesanyját, miután egyetemi tanulmányai miatt elköltözött otthonról, Mary azokról a dolgokról beszélt neki, amelyeket a Szabadítóval kapcsolatban szeretett. Mary állandóan az Ő példájára és jellemvonásaira hivatkozott, hogy segítsen Kathrynnek megoldani azt a problémát, ami miatt felhívta.

Hiszek abban, hogy lehetséges a világ szinte bármely részén igazlelkű gyermekeket felnevelnünk, ha szilárd alappal rendelkeznek, Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára építve. Nefi így írta le családjá és népe tanítását:

Lehetséges a világ szinte bármely részén igazlelkű gyermekeket felnevelnünk, ha szilárd alappal rendelkeznek, Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára építve.



„Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és próféciaink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhas-
sák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatá-
ért” (2 Nefi 25:26).

Ha ezt tesszük, akkor gyermekeink tudni fogják, hogy amikor meggondolatlan döntéseket hoznak, akkor sincs minden elveszve, és megtalálhatják a hazavezető utat. Arról szeretnék biztosítani benne-
teket, hogy családokkal együtt áldásokban fogtok részesülni, amint arra törekedtek, hogy családok minden tagját megerősítsétek az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által.

Ha követjük Lee elder tanácsát, és világosság leszünk azok számára, akik között élünk, akkor nem rejthetjük véka alá, hogy kik vagyunk. Viselkedésünknek tükröznie kell az értékeinket és a hitünket. Amikor helyénvaló, vegyünk részt a közéletben.

A templomi ajánlásra méltó élet, a templomi szertartások elvégzése és a szövetségeinkhez való hűség világos szempontokat és jövőképet biztosítanak ahhoz, hogy a szövetség ösvényén maradjunk. Amikor a fiataljaink arra méltóan élnek, hogy kereszteleseket végezzenek a halottakért, akkor az életük is rendben lesz.

Energiánkat a családjunk megerősítésére kell összpontosítanunk, méghozzá úgy, hogy Krisztusról beszélünk, benne örvendezünk, róla prédikálunk és prófétálunk, hogy élvezhessük az igazlelkű család jutalmát, és örökkévaló családdá válhassunk.

Azok számára akik egyedülállók, akik igaz életet élnek, ez a megnyugtató tanunk: „Azok a hithű egyháztagok, akiknek a körülményei nem teszik lehetővé, hogy már ebben az életben részesüljenek az örökkévaló házasság és a szülői mivolt áldásaiban, az örökkévalóságban majd elnyernek minden megígért áldást, feltéve, ha betartják az Istennel kötött szövetségeiket.”³

A boldogság jutalma

„Milyen előnyöket biztosítsak a gyermekeimnek, hogy boldogok és sikeresek legyenek az életben?”

Lucifer meghamisította a boldogság fogalmát, és egy olyan illúziót hozott létre, amely nem

A szeretet a boldogság kulcsa.



egyeztethető össze az igazlelkűséggel, és tévútra vezet minket, ha nem vagyunk elég éberek. Korunk sok problémája abból ered, hogy a világ a boldogság helytelen meghatározását hajszolja. A Mormon könyvének köszönhetően tudjuk, hogy ez a probléma valamennyi nemzedék során fennállt. Ismerjük a parancsolatok szerinti életből eredő áldásokat is.

Benjámin király ezt mondta: „Továbbá pedig azt szeretném kérni, ha azoknak az áldott és boldog állapotán is elgondolkodnátok, akik betartják Isten parancsolatait. Mert íme, áldottak ők minden dologban, mind a fizikai, mind a lelki dolgokban; és ha mindvégig hűségesen kitartanak, befogadják őket a mennybe, hogy ezáltal Istennel lakhassanak a boldogság egy soha véget nem érő állapotában. Ó, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy ezek a dolgok igazak; mert az Úristen mondta ezt” (Móziás 2:41).

Sok éven át figyelemmel kísértem egy kutatást, amelyet az 1930-as években kezdtek. Induláskor a tanulmány alanya 268 férfi volt, akiket egy elsőrangú egyetem hallgatói közül választottak ki, és akiket egész életük során rendszeres időközönként tanulmányoztak. Később nőkre is kiterjesztették a kutatást. A tanulmány körülbelül 70 évet ölelt fel. Az eredeti tanulmány célja az volt, hogy a sikerről és a boldogságról mindent megtudjunk, amit csak lehet.

A tanulmány azt mutatta ki, hogy az egyetemi felvételi pontszámok és a tanulmányi átlagok nem vetítették előre sem a későbbi élet során elért sikert, sem a boldogságot. Azonban volt egy terület, ahol szoros volt a kapcsolat: a gyermekkori családi boldogság. A boldog, sikeres felnőttek általában arról számoltak be, hogy különösen az édesanyjuk szavakba öntötte a szeretetét és az odaadását, és nem

alkalmazott szigorú fegyelmézést; mindkét szülőjük láthatóan gyengéd volt a másikhoz; elérhetőek és hozzáférhetőek volt a gyermekeik számára, akikkel bensőséges kapcsolatot ápoltak, és gyakran kifejezték az érzelmeiket egymásnak. A szülők stabil családi környezetet teremtettek, és a gyermekeik érezték, hogy tiszteletben tartották a függetlenségüket.

Egy könyv, amelyet a tanulmány zárásaként adtak ki 2012-ben, erről számol be: „Az életük során elért siker mértékét kevésbé megbízhatóan jelzi előre a korai anyagi vagy társadalmi előny, mint a szeretett és szeretetteljes gyermekkor.” A bensőséges gyermekkori légkör szorosabb összefüggésben van az elért eredményekkel, mint az intelligencia, a társadalmi hovatartozás vagy a sportos alkat. Ezen túlmenően a tanulmány azt is megállapította, hogy „ami rendben van a gyermekkorban, az sokkal jobban befolyásolja a jövőt, mint az, ami nincs rendben”⁴.

A tanulmány egésze azt mutatja, hogy még abban az esetben is, amikor jelentős kihívások vannak, és egyes dolgok nagyon rosszul mennek, a legtöbb gyermek rugalmasan kezeli ezeket, és a bizalom, amelyet a szülőkkel – különösen az anyával – való szeretetteljes kapcsolat épít fel, hosszan tartó, egész életre szóló boldogsághoz vezethet. Érdekes, bár cseppet sem meglepő volt számomra, hogy a tanulmány eredményei teljesen megegyeztek azzal, amit a szentírások és az egyház tanít a családról. Az egyház

hangsúlyozza a családi estét, a családi imát, a szeretet kifejezését, a családi együttléteket és a családi hagyományokat. Ezek pontosan olyan tevékenységek, amelyek a tanulmány szerint is boldog, sikeres felnőtteket eredményeznek.

Nefi azzal kezdi a Mormon könyvét, hogy kifejezi háláját a „jó szülők[ért]” (1 Nefi 1:1), de az igazi tanulság az, hogy mindegyikünk maga határozza el, hogy milyen szülőnek kell lennünk ahhoz, hogy a leszármazottaink boldogan mondhassák, hogy ők is jó szülőktől származnak.

A legfontosabb, amit megtehetsz, hogy megbizonyosodsz róla: a gyermekeid és azok, akikről gondoskods, tudják, hogy szereted őket. A szeretet a boldogság kulcsa.

A földön való boldogulás jutalma

„A családunk nem ért el jelentős anyagi sikereket. Ez talán azért van, mert nem vagyunk eléggé igazlelkűek?”

A szentírások egyértelműek abban, hogy a parancsolatok szerinti élet lehetővé teszi számunkra, hogy boldoguljunk a földön. Azonban hadd biztosítsalak titeket afelől, hogy a földön való boldogulás mértékét nem a bankszámlátok egyenlege határozza meg – sokkal mélyebb értelme van ennél.

A fiához, Hélamánhoz szólva Alma ezt tanította: „...amennyiben betartod Isten parancsolatait, boldogulni fogsz ezen a földön; és azt is tudnod kell, hogy amennyiben nem tartod be Isten parancsolatait, kivágatsz a színe elől” (Alma 36:30).

Ennek megfelelően a földön való boldogulásunknak a fő összetevője a Lélek jelenléte az életünkben. Ha betartjuk a parancsolatokat, bizonyos konkrét ígéreteket is kapunk (lásd Efézusbeliek 6:1–3). Például a Tan és a szövetségek 89. szakasza megígéri, hogy amennyiben a Bölcsesség szava szerint élünk, élvezni fogjuk az egészség áldásait és a tudás hatalmas kincseit.

Tanulságos a Bölcsesség szavának egyik pontját, az alkohol elkerülését külön is megvizsgálunk. A longitudinális tanulmány, amelyet korábban említettem megállapította, hogy a túlzott alkoholfogyasztás minden harmadik amerikai családot érinti, és



Akkor vagyunk igazán gazdagok ebben a világban, ha fenn tudjuk tartani az egyensúlyt a családunkról való gondoskodás, valamint a Szabadító szeretete és szolgálata között.



Az igazlelkűség legnagyobb jutalma „[békeség] ebben a világban és örök [élet] az eljövendő világban.”

a kórházba kerülések negyedéhez is köze van. Továbbá fontos szerepet játszik az elhalálozások, a válások, a rossz egészségi állapot és a csökkent teljesítőképesség gyakoriságában.

Egy másik hosszú távú tanulmány, amely a tevékeny egyháztagokat vizsgálta Kaliforniában megállapította, hogy a nők 5,6 évvel, a férfiak pedig 9,8 évvel élnek tovább, mint a korukbeli amerikai nők és férfiak. A tanulmányt készítő orvosok kimutatták, hogy ennek egyik oka a Bölcsesség szavának betartása. A Bölcsesség szava szerinti élet lehetővé teszi számunkra, hogy boldoguljunk a földön.⁵

Egy beszélgetés során, melyet Gordon B. Hinckley elnökkel (1910–2008) folytattam egy repülőút során – miközben egy templom felszentelésére igyekeztünk –, örömmel számolt be arról, hogy az egyháznak azért álltak rendelkezésére a megfelelő anyagi források ahhoz, hogy növeljék a templomok számát, mivel az utolsó napi szentek boldogultak a földön. Hűséges tizedfizetőkként ők biztosították a templomok felépítéséhez szükséges forrásokat.

A földön való boldogulás és a gazdagság nem feltétlenül azonos jelentésűek. A földön való boldogulásnak egy sokkal jobb evangéliumi definíciója az, hogy megvan mindaz, amire szükségünk van, miközben a lélek bőséges áldása is jelen van az életünkben. Amikor gondoskodunk a családjunkról, szeretjük és szolgáljuk a Szabadítót, élvezni fogjuk a Lélek jelenlétének jutalmát, és boldogulni fogunk a földön.

A békesség jutalma

Az igazlelkűség legnagyobb megígért jutalmát világosan elmagyarázza a Tan és a szövetségek 59:23: „Inkább tanuljátok meg, hogy aki az igazlelkűség cselekedeteit teszi,

elnyeri jutalmát, méghozzá békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban.”

Több mint 35 évvel ezelőtt Kimball elnök azt tanította, hogy jelentős növekedés fog bekövetkezni az egyházban, mert sok „jóságos nő... tömegesen vonzódik majd az egyházhoz”. Kijelentette: „Ez pedig annak függvényében történik majd, hogy az egyház asszonyai milyen mértékben tanúsítanak igazlelkűséget és tisztaságot életükben, valamint hogy milyen mértékben látszanak majd különbözőnek és másnak – jó értelemben – a világ asszonyaitól...”⁶

Ez már valójában megtörtént és folytatódni fog a jövőben is.

Az Úristen csakugyan nap és pajzs, aki kegyelmet és dicsőséget ad. Semmi jó nem lesz megvonva azoktól, akik egyenes derékkal járnak (lásd Zsoltárok 84:12). Azért imádkozom, hogy learathassátok az igazlelkűség jutalmát, amint hithűen követitek Urunkat és Szabadítónkat, Jézus Krisztust. ■

Elhangzott a The Rewards of Righteousness [Az igazlelkűség jutalma] című beszéd részeként, 2014. május 2-án a BYU Női Konferenciáján.

JEGYZETEK

1. Lásd Spencer W. Kimball, “The False Gods We Worship,” *Ensign*, June 1976, 2–6.
2. Lásd Lane Anderson, *Deseret News*, “The Instagram Effect: How the Psychology of Envy Drives Consumerism,” Apr. 15, 2014, C7.
3. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 1.3.3. Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, megerősítette ezt „A bizonyosság” című 2014. áprilisi általános konferenciai beszédében. *Liahóna*, 2014. máj. 94–97.
4. George E. Vaillant, *Triumphs of Experience: The Men of the Harvard Grant Study* (2012), 108–9.
5. Lásd James E. Enstrom and Lester Breslow, “Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004,” *Preventive Medicine* 46 (2008), 135.
6. Spencer W. Kimball, “The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 103–4; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006). 243.



*A vallás és az állam különböző,
de egymással párhuzamos
vágányokon haladnak.
Akkor a legsikeresebbek és
leghatékonyabbak, amikor
védik és támogatják egymást.*

Írta:
Wilford W. Andersen
elder
a Hetvenektől



A vallás és az állam

A vallás és az állam egy olyan házaspárhoz hasonlít, akiknek néha nehéz az együttélés, de egyszerűen nem tudnak egymástól távol lenni. A vallásnak is és az államnak is szüksége van függetlenségre ahhoz, hogy virágozzon. A történelmi tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy a teljes szétválás egyikük számára sem egészséges. Különböző, de egymással párhuzamos vágányokon haladnak. Akkor a legsikeresebbek és leghatékonyabbak, amikor védik és támogatják egymást.

Az államok nélkülözhetetlen szerepet játszanak a vallásszabadság védelmében és fenntartásában, valamint az egyházak társadalmi szerepének istápolásában. Szerencsére a mi korunkban a világ legtöbb kormánya – részben vagy egészben – támogatja a vallásszabadságot, és biztosítja polgárainak azt a jogot, hogy saját lelkiismeretük szerint hódoljanak és gyakorolják vallásukat. Ez nem mindig volt így.

Sok generáció élte át a szabadság fojtogató hiányát, annak eredményeként, hogy a kormányzat egy államvallást kényszerített rájuk. Mások az erkölcsi összeomlást tapasztalták meg, ami a vallásgyakorlás teljes egészének kormányzati tiltásából fakad. Hálásak vagyunk, hogy a mai világban egyre több ország alkotmánya olyan társadalmat tart példaértékűnek, ahol a vallásos hit és annak gyakorlása, bár szétválasztásra kerül az államtól, de védve és biztosítva van az üldöztetéssel szemben.¹

A mennyek által inspirált kormány – a Mormon könyve leírása szerint – biztosította a nép számára a vallásos hit és a vallásgyakorlás szabadságát:

„Most, ha valaki Istent kívánta szolgálni, akkor megvolt ez a kiváltsága; vagyis inkább ha hitt Istenben, akkor kiváltsága volt rá őt szolgálni; de ha nem hitt őbenne, akkor nem volt törvény, mely megbüntette volna. [...]”

Mert volt egy törvény, hogy az embereket a bűntetteik szerint ítéljék el. Mindazonáltal nem volt törvény az ember hite ellen” (Alma 30:9, 11).

Hívó emberekként hálásnak kell lennünk a kormányzati védelemért, amely biztosítja számunkra, hogy óhajunk szerint válasszuk meg és gyakoroljuk vallásos hitünket.

A vallás nélkülözhetetlen szerepe

Talán kevésbé kézenfekvő néhányunk számára, hogy a vallás és az erkölcs alapvető szerepet játszik a jó és hatékony kormányzás fenntartásában és támogatásában. Sok komoly problémának, amellyel napjainkban szembesül a világ, a tényleges megoldása nem politikai vagy gazdasági, hanem lelki természetű. Például a rasszizmus, az erőszak és a gyűlöletből elkövetett bűncselekmények lelki problémák, ezért a tényleges megoldásuk is csak lelki természetű lehet. Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította:

„A nyugati társadalmak erkölcsi fejlődésének legfontosabb előrelépései közül sokat vallási tantételek ösztönöztek, és a szószékről való hirdetésüknek köszönhetően lettek hivatalosan elfogadva. Ilyen volt például a rabszolga-kereskedelem beszüntetése Angliában, illetve az Emancipációs kiáltvány [az Egyesült Államokban]. Ugyanez igaz az utóbbi fél évszázad polgárjogi mozgalmára.”²

A társadalmak nagyrészt a vallásra és az egyházakra támaszkodnak az erkölcsi rend kialakításában. Az állam soha nem tudna elég börtönt építeni a bűnözők számára, ha a társadalomból, mely őket kitermelte, hiányzik az



A VALLÁSOS MEGGYŐZŐDÉS LÉTFONTOSSÁGÚ HATÁSA

„Társadalmunkat nem elsősorban a törvények és azok betartásának kikényszerítése tartja össze, hanem sokkal inkább azok az emberek, akik önként betartják a kikényszeríthetetlen törvényeket, az igazlelkű és helyes viselkedésről kialakult saját belső normáiknak köszönhetően. A jóról és a rosszról való vallásos meggyőződésnek egyik létfontosságú hatása, hogy ilyenfajta önkéntes engedelmeséget eredményez az állampolgárok nagy részénél.”

Elder Dallin H. Oaks of the Quorum of the Twelve Apostles, “Strengthening the Free Exercise of Religion” [A szabad vallásgyakorlás megerősítése], address given at The Becket Fund for Religious Liberty Canterbury Medal Dinner, New York City, May 16, 2013, 1; available at mormonnewsroom.org.

Elder Dallin H. Oaks of the Quorum of the Twelve Apostles, “Strengthening the Free Exercise of Religion” [A szabad vallásgyakorlás megerősítése], address given at The Becket Fund for Religious Liberty Canterbury Medal Dinner, New York City, May 16, 2013, 1; available at mormonnewsroom.org.

erkölcsösség, a jellemesség és a hit. Ezen jellemvonások kialakulását pedig jobban ösztönzi a vallásosság, mint a törvények vagy a rendőri hatalom. Az állam számára lehetetlen, hogy az emberek szívéből eredő viselkedést, vágyakat és reményeket irányítsa, pedig ezek azok a magvak, amelyek cselekedetekké nőnek, amelyeket aztán az államnak szabályoznia kell.

Alexis de Tocqueville, a francia történész és államférfi ezt írta: „Az önkényuralom képes hit nélkül kormányozni, a szabadság azonban nem.”³ És még az önkényuralom sem tud korlátlan ideig hit nélkül kormányozni. Borisz Jelcin, az Oroszországi Föderáció első elnökének megfigyelése szerint: „Szuronyokból is felépíthetsz egy trónt, ám nehéz rajta ülni.”⁴

A hegyi beszédben Jézus szembeállította a könyvekbe írt törvényt a szívbe írt törvénnyel.

„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert a ki öl, méltó az ítéletre.

Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki hargszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre” (Máté 5:21–22).

Míg az államok a könyvekben leírt törvényeket juttatják érvényre, addig a vallás a szívbe írt törvények betartására tanítja és buzdítja az embereket. Akik betartják az utóbbit, aligha sértik meg az előbbit. Amint a Tan és a szövetségekben olvassuk: „...aki betartja Isten törvényeit, annak nincs szüksége arra, hogy megszegje az ország törvényeit” (T&Sz 58:21).

Ám ahol a szív dolgait figyelmen kívül hagyják, ott az írott törvény és az állam jogi gépezete előbb-utóbb megreked. Társadalmi szinten akkor érvényesül a kulturált viselkedés, amikor az emberek többsége azért cselekszik erkölcsösen, mert úgy gondolják, hogy ez így helyes, nem pedig azért, mert törvény vagy rendőri erő kényszeríti őket.

Az állam polgárai magatartását ellenőrzi. Arra próbálja rávenni őket, hogy tisztességes és erkölcsös módon viselkedjenek. A vallás viszont a *vágyat* igyekszik felébreszteni bennük, hogy tisztességesen és erkölcsösen viselkedjenek. Ezra Taft Benson elnök (1899–1994), aki Dwight D. Eisenhower elnök vezetése alatt az Egyesült Államok kormányának tagja volt, így szólt erről a különbségről:



„Az Úr belülről kifelé munkálkodik. A világ kívülről befelé. A világ kivenné az embereket a nyomornegyedekből. Krisztus a nyomornegyedeket veszi ki az emberekből, akik aztán maguk mennek ki a nyomornegyedekből. A világ környezetük megváltoztatásával formálná az embereket. Krisztus az embereket változtatja meg, akik aztán megváltoztatják a környezetüket. A világ az emberi viselkedést formálná, Krisztus azonban az emberi természetet is meg tudja változtatni.”⁵

Hosszú távon minden szabad államnak a polgárai önkéntes jóságára és támogatására kell támaszkodnia. Edmund Burke, a legendás államférfi és politikai filozófus mondta: „A dolgok örökkévaló alkotmányában el lett rendelve, hogy a féktelen elméjű emberek nem lehetnek szabadok. Nekik a szenvedélyeik a béklyóik.”⁶

Emiatt tehát egy jó kormányzat oltalmazza a vallást és támogatja a vallásszabadságot, egy jó vallás pedig támogatja a helyes állampolgári viselkedést és az ország törvényeinek betartását.

Egy jó kormány nem kell részrehajlónak lennie, nem kell előnyben részesítenie vagy pártfogolnia egyik vallást sem a másikkal szemben. A képviselőinek szabadoknak kell lenniük, hogy saját lelkiismeretük parancsa szerint higgyenek és gyakorolják vallásukat. Ugyanezen az alapon

Arra biztatnak minket, hogy alaposan tanulmányozzuk a kérdésköröket és a jelölteket, és olyan egyénekre szavazzunk, akiről hisszük, hogy feddhetetlenül fognak cselekedni.

a jó vallás sem támogat vagy ellenez egyetlen politikai pártot vagy jelöltet sem, és a híveinek szabadoknak kell lenniük, sőt bátorítani kell őket, hogy vegyenek részt a politikai életben, és támogassák azt a pártot vagy jelöltet, akit a legjobbnak vélnék.

Hallassátok a hangotokat!

Miközben az egyház mint intézmény sokszor kijelentette és ismételt politikai semlegességét, az utolsó napi szenteket arra buzdítja, hogy vegyenek részt a politikai életben és a közügyek megvitatásában. A vallásunk része, hogy legyünk jó állampolgárok, bárhol is élünk.

A 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* kijelenti: „Az egyháztagokat arra biztatjuk, hogy saját országuk törvényei szerint vegyenek részt a szavazásokon, tanulmányozzák alaposan a kérdésköröket és a jelölteket, és szavazzanak olyan egyénekre, akiről hiszik, hogy feddhetetlenül és bölcsen ítélve fognak cselekedni. Az utolsó napi szentek különleges kötelezettsége, hogy olyan vezetőket keressenek, olyanokra szavazzanak, és olyanokat támogassanak, akik tisztességesek, jók és bölcsék (lásd T&Sz 98:10).”⁷

Egy napon a Szabadító újra eljön. Az Ő joga, hogy a királyok Királyaként és a mi nagyszerű Főpapunkként kormányozzon és uralkodjon. Akkor majd az állam jogára és a papság hatalma egyé válnak.

Addig a csodálatos napig azonban a vallásnak és az államnak kéz a kézben kell járnia az emberiség történelmének útján – kölcsönösen tiszteletben tartva egymás függetlenségét és méltányolva a másik fél nélkülözhetetlen hozzájárulását. ■

JEGYZETEK

1. Lásd W. Cole Durham Jr., Silvio Ferrari, Cristiana Cianitto, Donlu Thayer, eds., *Law, Religion, Constitution: Freedom of Religion, Equal Treatment, and the Law* (2013), 3–5.
2. Dallin H. Oaks, “Strengthening the Free Exercise of Religion” [A szabad vallásgyakorlás megerősítése], address given at The Becket Fund for Religious Liberty Canterbury Medal Dinner, New York City, May 16, 2013, 1; available at mormonnewsroom.org.
3. [5] Alexis de Tocqueville: *Az amerikai demokrácia*. Ford. Ádám Péter. Budapest, 1993. 752.
4. Boris Yeltsin, in Donald Murray, *A Democracy of Despots* (1995), 8.
5. Ezra Taft Benson, “Born of God,” *Ensign*, July 1985, 6. Lásd még: *Az egyház elnökeinek tanításai*: Ezra Taft Benson (2014). 86.
6. Edmund Burke, *A Letter from Mr. Burke, to a Member of the National Assembly; in Answer to Some Objections to His Book on French Affairs*, 2nd ed. (1791), 69.
7. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 21.1.29.

NEM LESZEK CSALÓ

A mikor elsőéves egyetemista voltam, gyakran csalódtam az osztálytársaimban, ugyanis közülük sokan csaltak a vizsgákon. Néhányan becsempészték a jegyzeteiket az osztályba, némelyek szöveges üzenetben küldték el a válaszokat másoknak, és akadtak, akik odáig is elmentek, hogy osztálytársaikról másoljanak.

Azok, akik csaltak, mindig magasabb pontszámokat értek el, mint én. Mégsem estem abba a kísértésbe, hogy csatlakozzak hozzájuk, mert azt már régen az elmémbe és a szívembe véstem, hogy jobb becsületesen 0 százalékot elérni, mint csalással 100 százalékot.

Ha csalnék, nem tudnék jó példát mutatni nekik, nem úgy élnék, hogy megoszthassam velük Jézus Krisztus evangéliumát, és a tetteim nem azt tükröznék, hogy az egyház igaz.

Egyik délután az egyetemi pénztáros

irodájába mentem megérdeklődni, hogy mennyi a még be nem fizetett tandíjam. Ahhoz, hogy a következő héten letehessem az év végi vizsgáimat, még az előtt be kellett fizetnem az összes díjat. Útközben aggódva gondolkodtam azon, hogy honnan fogom megszerezni a szükséges összeget. Egy olyan önellátó diáknak, mint én, szűkösek voltak az anyagi lehetőségei.

Az irodába érve megkérdeztem a pénztárostól, hogy mennyivel tartozom még.

„Az egyetemi éveid alatt már nem kell többet fizetned” – mondta.

Megdöbbsentem, és megkérdeztem tőle, biztos-e benne, vagy esetleg csak tréfát űz velem.

„Igen, biztos vagyok benne, és komolyan beszélek” – mondta. – A pályaválasztási tanácsadó beadott egy kérvényt a nevedben, hogy

ösztöndíjat kapj egy szenátortól. Most már ösztöndíjas vagy.”

A szavai nagyon boldoggá tettek. Köszönetet mondtam neki, azután szaladtam a pályaválasztási tanácsadó irodájába, hogy megköszönjem személyes közbenjárását.

„Nem nekem kell megköszönnöd” – mondta a tanácsos, miután elmondtam neki, hogy mennyire hálás és boldog vagyok. – Én csak egy eszköz voltam.”

Amint eljöttem tőle, eszembe jutott a szentírás, melyet mindig szerettem megosztani: „És áldott az, aki hűségesebben találta meg nevéhez az utolsó napon, mert felemeltetik, hogy abban a királyságban lakjon, mely a világ megalapítása óta neki lett elkészítve. És íme, én [Jézus Krisztus] vagyok az, aki ezt elmonda” (Ether 4:19).

A helyes cselekedeteimmel tanúsítottam, hogy Mennyei Atyánk parancsolatait hűségesen betartom – még olyan helyzetben is, amelyben a tisztességtelenség volt a gyakori. Tudom, hogy ha szilárd maradok a hitemben, Ő soha nem fog elhagyni engem.

Boldog vagyok, hogy most a tandíjak miatti aggodalom nélkül tanulhatok. Ez az élmény arra buzdít engem, hogy továbbra is igaz módon cselekedjek – nem a jutalmak vagy az áldások miatt, amelyeket kaphatok, hanem azért, mert szeretem a Mennyei Atyát és fiát, Jézus Krisztust, aki példát mutatott nekem. ■

Joanna Mae Rangga, Fülöp-szigetek, Southern Leyte

Az osztálytársaim, akik csaltak, mindig magasabb pontszámokat értek el, mint én. Mégsem estem abba a kísértésbe, hogy csatlakozzak hozzájuk.





Nagyon vágytam rá, hogy az édesanyám menyasszonyi ruháját viseljem majd az esküvőm napján.

ÉDESANYÁM MENYASSZONYI RUHÁJA

Kislány voltam, amikor először láttam édesanyám menyasszonyi ruháját. Gondosan el volt csomagolva egy dobozba, és emlékszem, édesanyám milyen óvatosan csomagolta ki, hogy megnézhessem. Mennyire gyönyörű volt! Nagyon vágytam rá, hogy azt a ruhát viseljem majd az esküvőm napján!

Anyukám gyengéden visszatette a ruhát, és megígérte, hogy majd kölcsönadja nekem. Elmondta, hogy a ruha egy különleges ajándék volt édesapámtól. Anyukám annyira gyönyörű volt az esküvői fotókon, csak úgy ragyogott a szerelemtől. A szüleim, akik nem voltak tagjai az egyháznak, csodálatos emberek voltak.

Az egyházzal akkor hallottam először, amikor megismerkedtem azzal a férfival, aki később a férjem lett. A találkozásunk különös volt, mert bár ő nem volt tevékeny az egyházban, a megismerkedésünkkel eljutottunk az első látomás történetéig. A történetet bámulatosnak találtam, de nem álltam készen arra, hogy elfogadjam.

Tizenhat hónapon át tartó randevúzást követően álmaim valóra váltak, amikor felvettem édesanyám hosszú fátylas menyasszonyi ruháját, és az oltár elé járultam a vőlegényemmel. Én is ragyogtam a szerelemtől. Sokan mondták, hogy épp úgy néztem ki, mint édesanyám, amikor ő kötött házasságot.

Teltek az évek és két fiunk született. Amikor a férjem vissza akart térni az egyházba, én meggátoltam az igyekezetében. Noha nem voltam aktív abban az egyházban, amelyben felnőttem, nehéz volt elfogadnom egy másik egyházat.

Végül tizenkilenc évi házasság után megtörtént a változás. A férjem visszatért az egyházba, és pár héttel később én is kezdtem eljárni vele. A bizonyosságom gyorsan növekedett; megkeresztelkedtem és konfirmáltam. Nem sokkal azután az lett a leghőbb vágyam, hogy felkészüljek a férjemmel való összepecsételésre a templomban.

Azon a boldog napon, amikor elérkezett a pecsételési szertartásának

ideje, ismét az édesanyám fehér ruháját viseltem. Egy egyháztag barátom igazított a ruhán, hogy templomi viseletre alkalmas legyen. Azóta is azt veszem fel a templomban.

Mikor édesapám már meghalt, és édesanyám az utolsó napjait élte, ő még mindig nem állt készen arra, hogy elfogadjon a visszaállított egyházat. Ennek ellenére sok csodálatos dolgot meséltem neki a visszaállításról. Azt is elmondtam neki, hogy miután áthalad a fátyolon, hallani fogja az igaz evangélium üzenetét. Megígértem neki, hogy egy év elteltével felveszem a menyasszonyi ruhánkat, ő pedig részeseülni fog rajtam keresztül a templomi szertartásokban, és hozzá lesz pecsételve édesapámhoz. Így is tettem.

A ruhám most már viseltes, és tudom, hogy egy napon félre kell majd tennem. Ám addig a napig szeretettel viselem – a férjemért, édesanyámért, édesapámért, családtagjaimért, akiket helyettesként szolgáltam a templomban, az igaz evangéliumért, a szent szövetségemért, Mennyei Atyámért és az Ő fiáért, Jézus Krisztusért. ■

Angélica Flores Algaba, Mexikó, Querétaro

AZ ÚR BÉKÉT SZÓLT HOZZÁM

A lányunk, Carlie már néhány napja beteg volt. Először arra gondoltam, hogy csupán megfázott, ám mivel a tünetei erősödtek, arra kezdtem gyanakodni, hogy valami komolyabbról lehet szó.

Az aggodalmam beigazolódott és tovább fokozódott, amikor az orvos 1-es típusú cukorbetegséget diagnosztizált Carlie-nál. A kislányom közel állt ahhoz, hogy diabéteszes kómába essen, és sürgősen kórházba kellett szállítani. A szívemben azért imádkoztam, hogy nyugodt maradhassak, és az orvosok tudjanak segíteni rajta.

Amikor megérkeztünk a sürgősségi osztályra, az orvosok és az ápolók rögtön munkához láttak, hogy megpróbálják őt megmenteni. Vigasztalásért és békességért könyörögtem Mennyei Atyámhoz.

Egy csendes pillanatban a férjem és az apósom papsági áldást adtak Carlie-nak. Az áldás során a férjem biztosította arról, hogy Mennyei Atya azt akarja, hogy életben maradjon. Békességet kezdtem érezni.

Miután több órán át néztem, ahogy az orvosok szurkálják és vizsgálják Carlie-t, valamint figyelik, hogy javul-e az állapota, nagyon kimerültem. Éjjel egy óra körül egy kicsit elcsendesedtem a szobája. Nem tudtam, mire számítsak; nem bírtam aludni, és egyedül éreztem magam.

Elővettem a Mormon könyve egy példányát, melyet a nővérem hozott be a kórházba, és imádkoztam, hogy a szentírás meg hozza számomra a megerősítést, amelyre vágytam. A könyv az Alma 36:3-nál nyílt ki. Közben olvastam, úgy éreztem, hogy az Úr szól hozzám: „[M]ert én tudom, hogy aki Istenbe helyezi a bizalmát, az támogatva lesz a próbatételeiben és a gondjaiban és a megpróbáltatásaiban, és felemeltetik az utolsó napon.”

Azon az éjjelen már másodszor éreztem békességet. Tudtam, hogy az Úr tisztában van a helyzetünkkel. Azt akarta, hogy tudjam, Ő ott van velünk, és szükséges, hogy higgyek benne.

Amint visszatekintettem a nap eseményeire, végiggondoltam, mi mindenben áldott meg minket az Úr. Először is, sürgető érzésem támadt, hogy orvoshoz vigyem Carlie-t. Aztán biztonságban megérkeztünk a kórházba. Végül pedig gyorsan megérkeztek papságviselők, hogy áldást adjanak.

Attól a naptól kezdve rendszeresen ellenőrizzük Carlie vércukor szintjét, és figyelünk rá, hogy mindig kéznél legyen valami rágcsálnivaló. Megtanultuk, hogy a cukorbetegség kezelése hogyan hat a testre. Carlie betegsége folyamatos próbatételt jelent, de megtanultuk, hogy mindennap bízunk Mennyei Atyánkban.

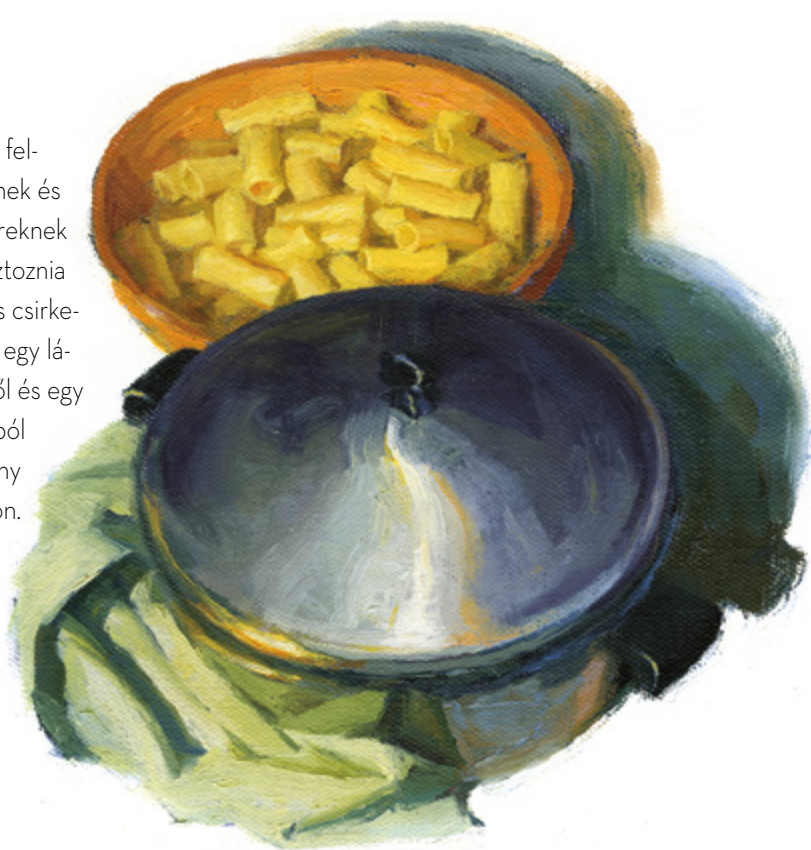
Soha nem szeretném újra átélni azt a napot a kórházban, mégis örökké hálás leszek érte. A tanulásnak, a hit gyakorlásának és a hálának a napja volt. Megtanultam, hogy a Mennyei Atya számon tartja minden egyes gyermekét, és valóban támogat minket a próbatételeink során. ■

Trisha Tomkinson Riggs, USA, Arizona

Amikor megérkeztünk a sürgősségi osztályra, az orvosok és az ápolók rögtön munkához láttak, hogy megpróbálják megmenteni Carlie-t.



Kilenc felnőttnak és nyolc gyereknek kellett osztania a nyolc kis csirke-darabból, egy lábos rizsből és egy tál tésztából álló szerény ebédünkön.



NYOLC KIS CSIRKEDARAB

Amikor a férjem átmenetileg munka nélkül maradt, nehezen jöttünk ki a jövedelmünk-ből. Öt növésben lévő gyermekünk volt. Egy nappal a 2013. októberi általános konferencia előtt, az élelmiszerkészletünk ellenőrzése után úgy döntöttünk, hogy a konferenciai ülések közti szünetre egy egyszerű, sült csirkéből és rizsből álló ebédet készítünk.

Eljött a vasárnap, és mi készen álltunk. A tágabb családdal, vagyis a szüleimmel, a nővéreimmel és a családjukkal a cövekközpontban találkoztunk, fél órával a közvetítés kezdete előtt.

Micsoda öröm és áldás volt a próféták, látnokok és kinyilatkoztatók üzeneteit hallgatni, melyek kifejezetten a mi nemzedékünkhöz szólnak! Miközben hallgattam a beszédeket, és sütkeztem a békesség csodálatos lelkületében és Mennyei Atyám szeretetében, melyet éreztem, azt a

bizonyosságot kaptam, hogy minden rendben lesz, a családom lelki és fizikai szükségletei biztosítva lesznek, valamint ha továbbra is gyakorlom a hitemet, és a Szabadítóra bízom az irányítást, akkor megszabadulunk a szegénység szorításából és a többi nehézségtől is.

A szombat nap csodálatos lelkiségét élvezve meg is feledkeztem az ebéd-ről. Amikor eljött az ülések közötti szünet ideje, akkor eszméltem rá, hogy 17-en vagyunk! Kilenc felnőtt és nyolc gyerek között kellett elosztani a nyolc kis csirke-darabból és egy lábosnyi rizsből álló szerény ennivalónkat, egy tál tészta kíséretében, melyet az egyik nővérem hozott.

A nyolcéves Henry imájában hálát adott és megáldotta az ételünket, azt kérve, hogy mindegyikünk jóllakhasson. Azután minden egyes csirke-darabot kisebb részekre tördeltem, és kiosztottam a gyerekeknek, akiknek

a nővérem tésztát és rizst tett a tányérjára. Képtelen voltam visszatartani a könnyeimet, amint tudatára ébredtem, hogy a magunk között szétosztott csirke-darabkákból, a tésztából és a rizsből egy kis adagra elegendő jutott mindenkinek, és plusz egy adag még maradt is. Akkor mindannyian ettünk – és jól is laktunk.

Elmondtam a szüleimnek és a férjemnek, hogy biztosan tudom, hogy a Szabadító valóban öt kenyeret és két halat osztott el úgy, hogy megvendégelte vele a sokaságot, akik „mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül” (lásd Máté 14:14–21). Számos kritikus és hitetlen ember azt állítja, hogy ez a csoda csupán jelképes, mások szerint eltúlzott vagy éppen lehetetlen. Am számomra és a családom számára a beszámoló úgy igaz, amint az írva van.

Mennyei Atya meghallgatta egy hithű gyermek imáját, aki köszönetet mondott, és azt kérte, hogy mindegyikünk jóllakhasson, és megfelelően táplálva legyen.

Amint visszatértünk az általános konferencia közvetítésére, ünnepelőbe öltözött a szívem. Úgy éreztem, mintha ott lennék a Jézus által táplált sokaságban, vágyva arra, hogy velem maradjak, és tanuljak Tőle, aki megígérte, hogy ha hallgatunk Rá, akkor soha meg nem éhezünk, és meg nem szomjazunk (lásd János 6:35).

Gyermekeinkkel együtt csendesen elfoglaltuk a helyünket a kápolnában, és felkészültünk rá, hogy Mennyei Atyánk választott szolgáit hallgassuk. Ezt az alkalmat soha nem fogjuk elfelejteni. ■

Abigail Almeria, Fülöp-szigetek, Cebu

ÉLETTEL ÉS ENERGIÁVAL TELVE



Írta: Randal A. Wright

Képzeld el egy pillanatra, hogy egy barátod hozzád fordul tanácsért azzal kapcsolatban, hogy miként kaphatna személyes kinyilatkoztatást. Ha csak egy javaslatot tehetnél, mi lenne az?

Újjonnan elhívott általános felhatalmazottként Marion G. Romney elder (1897–1988) alkalmatlannak érezte magát a fontos elhívás betöltésére, ezért tanácsot kért barátjától, Harold B. Lee eldertől (1899–1973), a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjától. A tanács, melyet Romney elder kapott azon a napon, egyaránt meglepő és ösztönző is volt számára. Lee elder ezt mondta: „Ha sikeres általános felhatalmazott kívánsz lenni, akkor sugalmazásra kell törekedned, kinyilatkoztatást kell kapnod. Adok neked egy jó tanácsot: *Feküdj le korán és kelj fel korán!* Ha ezt teszed, a tested és az elméd kipihent lesz, és akkor a korai órák csendjében több sugallat-szikrát és mélyebb meglátásokat fogsz kapni, mint a nap bármely más szakában.”

Évekkel később, visszagondolva erre az élményre, az akkor már a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökeként tevékenykedő Romney elder ezt mondta: „Attól a naptól kezdve alkalmaztam ezt a tanácsot, és tudom, hogy működik. Valahányszor komoly problémám adódik, vagy valamilyen kreativitást igénylő feladat vár rám, amelyben a Lélek útmutatására számítok, mindig több segítséget kapok a kora reggeli órákban, mint a nap bármely más szakában.”¹

Amikor először olvastam ezt a beszámolót, én is meglepődtem Lee elder tanácsán. Sosem hoztam volna összefüggésbe a korai felkelésre épülő napirendet a kinyilatkoztatással. Ám most már tudom, hogy közvetlen kapcsolat van a kettő között. Megtanultam azt is, hogy a kinyilatkoztatással hagyományosan összefüggésbe hozott

tettek, mint például az ima, a szentírás tanulmányozás, a böjt, a templomlátogatás és a szolgálat mind sokkal hatékonyabbak, amikor korán fekszem és korán kelek.

Szentírásbeli példák

Az ihletett férfiak és nők minden történelmi korban követték ezt az alváásra vonatkozó isteni útmutatást. „Ábrahám pedig *[kora] reggel* arra a helyre indúla, a hol az Úr színe előtt állott vala” (1 Mózes 19:27; kiemelés hozzáadva). „Vágott azért két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és *felkelvén [kora] reggel*, felméné Mózes a Sinai hegyre, *a mint az Úr parancsolta néki*, és kezébe vevé a két kőtáblát” (2 Mózes 34:4; kiemelés hozzáadva). „Józsué pedig felkele *jó reggel*, és felvevék a papok az Úrnak ládáját” (Józsué 6:12; kiemelés hozzáadva). Az Úr hogyan kezdte napjait földi szolgálata során? Márk így jegyezte fel: „Kora reggel pedig, *még szürkületkor, fölkelvén*, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék” (Márk 1:35). Mária, Krisztus odaadó tanítványa is követte az Ő példáját, és ezáltal hathatós leckét tanított nekünk:

„A hétnek első napján pedig *jó reggel*, *a mikor még sötétes vala*, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz” (János 20:1). Azon a korai reggelen ő lett az első halandó, aki látta a feltámadt Urat.

A korai kelés áldásai

Napjaink nagyszerű vezetői is a kora reggeli órákat használják arra, hogy kinyilatkoztatást kapjanak. Egyszer hallottam, amint a Hetvenek Első Kvórumának egyik tagja megemlítette egy cövekkonferenciái beszédében, hogy korán szokott felkelni. A gyűlés után röviden beszélgettem vele a kora reggeli rutinjáról, majd megkérdeztem tőle, hogy az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvórumának tagjai

Melyik az az egy szokás, amelyet ha rendszeresen és fegyelmezetten gyakorlunk, akkor segít nekünk, hogy jobb egészségre, több energiára és erőteljesebb sugalmazásra tegyünk szert?

.....



közül hányan követnek hasonló napirendet. Azt válaszolta: „Mindnyájan!” Ez döntő pillanat volt számomra. A Lélek bizonyosságot tett nekem arról, hogy a korai lefekvés és a korai felkelés valóban kapcsolatban áll a kinyilatkoztatások elnyerésével.

Az Úr további áldásokat is ígér azoknak, akik követik az alvásra vonatkozó tanácsát. Figyeljük meg ezeket a csodálatos ígéreteket: „[H]agyjatok fel azzal, hogy tovább aludjatok, mint szükséges; korán térjetez ágyatokba, hogy *ne legyetek fáradtak*; keljetez fel korán, hogy testetez és elmétez *erőre kaphasson*” (T&Sz 88:124; kiemelés hozzáadva). Az *erőre kap* kifejezés azt jelenti, hogy megtelikez étellez és energiáival.

Arisztotelész, az ókori filozófus a korai kelés szokásának további jótékony hatásait is megemlíti: „Helyes dolog a hajnal hasadta előtt fent lenni, mert ez a szokás hozzájárul az egészséghez, a jóléthez és a bölcsességhez.”² Benjamin Franklin – az Amerikai Egyesült Államok korai történelmének államférfija – ezekbe a jól ismert szavakba öntötte ugyanezt a gondolatot: „Ki korán fekszik s korán kel, erőre, vagyonra, s bölcsességre lel.”³ A legtöbb ember számára az egészség, a jólét és a bölcsesség azon dolgok közé tartoznak, melyekre leginkább vágnak.

Egészség

A vezérigazgatók átlagéletkora Amerikában 55 év.⁴ Meglepne, ha megtudnád, hogy egy nemzetközi szervezetnek egy 97 éves úr volt az első számú vezetője? Mit szólnál hozzá, ha azt is megtudnád, hogy ebben az előrehaladott korában az illető még mindig a világot járta, beszédeket és vezetői tréningeket tartott, kormányhivatalnokokkal találkozott, és interjúkat adott a média jelentős képviselőinek? És hogy a két legfőbb alelnöke egy-egy nagyon aktív 79, illetve 87 éves úr volt? Pontosan ez volt a helyzet Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) egyházi vezetői szolgálatának a vége felé. Úgy tűnik, hogy a korán kelés, bár nem az egyetlen faktor, de az egyik tényező,

amely hozzájárul az egyházi vezetők által gyakran megérett magas életkorhoz.

Ernest L. Wilkinson, a Brigham Young Egyetem egy korábbi elnöke is utalt arra, hogy a korán kelés összefüggésben áll a jó egészséggel. David O. McKay (1873–1970) elnökre hivatkozva, aki az egyház elnöke volt akkoriban, ezt mondta: „Biztos vagyok abban, hogy az egyik legfőbb ok, amely miatt McKay elnök olyan szép, érett és életerős idős kort ért meg, az a tény, hogy már fiatal korában kialakította azt a szokást, hogy korán feküdt le és korán, általában napfelkelte előtt kelt fel, amikor az elméje tiszta, a teste pedig elég erős volt ahhoz, hogy elvégezze a rá váró napi munkát.”⁵

A korai napirend ugyancsak kapcsolatban áll a szellemi és az érzelmi egészséggel. Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt mondta: „Ti pedig, akik legyőzöttnek és elesettnek érzitek magatokat, a nap korai óráiban keressétek a kimenekülést.”⁶

Bölcsesség

Az alvási szokások és a bölcsesség közötti kapcsolat nem csupán feltételezés. A Brigham Young Egyetem kutatóinak egyik tanulmánya kijelentette: „Azoknak a tanulóknak, akik szokás szerint későn fekszenek le és másnap későn kelnek fel, alacsonyabb a tanulmányi átlaga, mint azoknak a tanulóknak, akiknek szokása, hogy korán fekszenek le és korán kelnek. Minél később keltek fel reggel a tanulók, annál alacsonyabb volt az átlaguk. Az összes vizsgált tényező közül a hétköznapokon és hétvégéken való felkelés időpontja volt a legszorosabb összefüggésben a tanulók tanulmányi átlagával. Minden óra, amennyivel a tanulók hétköznap reggelente tovább aludtak az átlagnál, 0,13 pontnyi esést eredményezett a tanulmányi átlagukban (0,0–4,0 közötti skálán kifejezve).”⁷

Nemrég felmérést készítettem 203 utolsó napi szent egyetemi hallgatóval az alvási szokásaikról. Ezek a diákok



iskolai napokon átlagosan reggel 7.30-kor keltek, hétvégeken pedig 9.15-kor. Hétköznap átlagosan éjfélkor feküdtek le, hétvégén viszont éjjel egy óraker. Ezek a tanulók homlokegyenest mennek a kutatás eredményeivel szembe, melyek a korán kelést a tudás megszerzésével hozzák összefüggésbe. Talán túl szép, hogy igaz legyen az a felfedezés, miszerint a jobb tanulmányi eredmény a korai kelés eredménye. Lehet, hogy Izrael gyermekeihez váltunk hasonlatossá, akik elutasították a kígyómarás elenszerét „az út egyszerűsége... miatt”? (1 Nefi 17:41; lásd még Hélamán 8:14–15).

Fontoljátok meg a tanácsot, amelyet Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke adott a bölcsesség elnyerésével kapcsolatban: „Azt tanácsolom a gyermekeinknek, hogy a legfontosabb tanulnivalóikat a kora reggeli órákra tegyék, amikor frissek és figyelmesek, ahelyett, hogy a testi fáradtsággal és a szellemi kimerültséggel keljen esténként küzdeniük. Megértettem a »Korán feküdj, korán kelj« szöveg erejét.⁸ Talán ez az egyik oka annak, hogy a teljes idejű misszionáriusok is a korán fekvést és korán kelést alkalmazó időbeosztás szerint élnek.

További áldások

A feleségével, Barbarával közös írásaiban Joe J. Christensen elder, a Hetvenek nyugalmazott tagja, további áldásokról beszélt azoknak, akik követik az Úr tanácsát az alvással kapcsolatban: „Bizonyára nagyon jó oka van annak az utasításnak, hogy korán feküdjünk le és keljünk fel [lásd T&Sz 88:124]. [...] A világ gyönyörűbb korán reggel; az élet sokkal nyugodtabb. Ilyenkor sokkal több mindent lehet megvalósítani rövidebb idő alatt.”⁹ Egy Brigham Young Egyetemen tartott esti beszélgetés során Christensen elder ezt is mondta: „Néhányan közületek nem pihennek annyit, amennyire szükségük lenne. Néhányatoknál szokássá vált, hogy későn kerültek ágyba, és tovább alszatok, mint

ahogy azt a szervezetetek megkívánja. Ezáltal lemaradtok olyan személyes kinyilatkoztatásokról, amelyeket másként megkaphatnátok.”¹⁰

Hinckley elnök még egy ígéretet tett az engedelmeseknek: „Ha 10-kor lefekszetek és 6-kor felkeltetek, akkor mindenben lesznek a dolgaitok.”¹¹

Az Úr alvással kapcsolatos tanácsát követni apró dolognak tűnhet, ámde „finom módszerekkel az Úr nagyszerű dolgokat tud előidézni” (1 Nefi 16:29). Bizonyosságom van róla, hogy a korai kelés rengeteg áldást hoz életünkbe, köztük a kinyilatkoztatást is. Bámulatos, hogy mennyivel több mindent tudok elvégezni egy olyan napon, amikor korán térek nyugovóra és korán kelek fel. Az önfegyelem ilyenfajta gyakorlása által nyert előnyök messze meghaladják az ehhez szükséges erőfeszítés árát. Amikor megnyerjük a nap első harcát: az ágyunk elleni harcot, akkor sokkal valószínűbb, hogy további csatákat is nyerni fogunk aznap. Sokkal inkább telve leszünk étellel és energiával. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Texasban él.

JEGYZETEK

1. Lásd Joe J. Christensen, *To Grow in Spirit: A Ten-Point Plan for Becoming More Spiritual* (1989), 27–28.
2. Aristotle, in *Wit and Wisdom of Socrates, Plato, Aristotle*, ed. N. B. Sen (1967), 100.
3. *Selections from the Writings of Benjamin Franklin*, ed. U. Waldo Cutler (1905), 16.
4. Lásd *Forbes* magazine, “Emerging Culture, Worldwide Success,” Oct. 25, 2012.
5. Ernest L. Wilkinson, *Lifting One’s Sights*, Brigham Young University Speeches of the Year (Oct. 1, 1963), 4.
6. Russell M. Nelson, “Joy Cometh in the Morning,” *Ensign*, Nov. 1986, 70.
7. *Journal of American College Health* 49 (2000): 125–30.
8. Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), 205.
9. Joe J. and Barbara K. Christensen, *Making Your Home a Missionary Training Center* (1985), 33.
10. Joe J. Christensen, “Resolutions” (Brigham Young University fireside, Jan. 9, 1994), 5, speeches.byu.edu.
11. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 166–67.

Erős tartóoszlopok Magyarországon

Írta: McKelle George

Egy magyar fiatal felnőtt, Krisztián Eszter* azt mondja, hogy az evangélium megerősíti a hitét – nemcsak Istenben, hanem egy derűs, teljes életben is. „Mi magyarok hajlamosak vagyunk a sötét múltunkra gondolni a fényes jövőnk helyett” – mondja. A múlt, amelyre Eszter hivatkozik, egy olyan időszak volt Magyarország történelmében (1949–1956), melyben az ország nemzeti himnuszának szavait – *Isten, áldd meg a magyart!* – soha nem énekelték.

Az evangélium eljut Magyarországra

Magyarország hivatalosan 1988-ban ismerte el az egyházat, egy évvel azután, hogy Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából felszentelő imát mondott a Budapest fölé magasodó Gellért-hegy tetején. 1990-ben megnyílt a misszió Budapesten, az azelőtt 40 éven át vallásszabadságot nélkülöző ország fővárosában. Mára Isten hatása megerősödött, különösen az utolsó napi szent fiatal felnőttek szívében.

Felsőfokú Hitoktatási Felkaroló Központ

A Felkaroló Központok fontos szerepet játszanak Közép- és

Kelet-Európában a fiatal felnőttek életében. Mielőtt L. Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából Közép-Európába látogatott, az éjszaka folyamán egy erőteljes kinyilatkoztatásra ébredt. Érezte, hogy az egyház erősségét a földnek ezen a részén a fiatal felnőttek fogják adni. Napjainkban a Felsőfokú Hitoktatási Felkaroló Központok olyan biztonságos helyet nyújtanak, ahol a fiatal felnőtteknek lehetőségük van különféle kurzusokra járni, tevékenységeken részt venni és azonos hitű fiatalokkal barátkozni. „Itt nyugodtan szórakozhatunk, anélkül hogy aggódnunk kellene a normáink megvédése miatt” – mondja Eszter.

Eszter a szülővárosában, Újfehértón találkozott a misszionáriusokkal, és ellátogatott a hetenkénti ingyenes angolórájukra. A misszionáriusok hamarosan meghívták a gyülekezeti tevékenységekre is. „Az elejétől fogva részt vettem minden játékesten, családi esten és táncos rendezvényen – mondja. – Három héttel a 18. születésnapom előtt keresztelkedtem meg. Most már tudom, hogy Isten leánya vagyok, és tudom, hogy a Mennyei Atya soha nem hagyja egyedül a leányát.”

Bár Magyarországot megtépázta a háború és az elnyomás, az egyház fiatal felnőttei mégis tele vannak reménységgel.

Fiatal felnőtteknek szóló tevékenységek

Eszter most is jár a nyíregyházi gyülekezetében szervezett fiatal felnőtteknek szóló tevékenységekre. Magyarországon még nincs fiatal felnőtt egyházközség vagy gyülekezet, de „azért összejárunk – mondja Eszter. – Voltunk például a Virágkarneválon, egy békafesztiválon és az állatkertben.”

Csakúgy, ahogy Perry elder megjövendölte, a magyarországi fiatal felnőttek a világhosszág forrásai mindenki számára. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

** Magyarországon a családnév megelőzi az utónevét.*



ESZTERRŐL BŐVEBBEN

Hogyan zajlik a randevúzás Magyarországon?

A fiatal felnőttek igyekeznek alkalmat teremteni arra, hogy találkozzanak egymással. Ez azonban nehéz, mert lehet, hogy az ország két különböző végében laknak.

Milyen gyakran jársz templomba?

A legszerencsésebb egyháztalálkozó egyike vagyok, mert évente egyszer el tudok látogatni a Németországban lévő Freiberg templomba.

Fontos-e a továbbtanulás Magyarországon?

Igen, bár számomra nehéz volt elhinni, mivel a szüleimnek több diplomája is van, a családuknak mégis anyagi nehézségei voltak. Most már látom az előnyeiket, és 2014 januárjában én is elkezdtem a főiskolát.

MAGYARORSZÁG A SZÁMOK TÜKRÉBEN

Lakosság: 9 877 365 (2014-es adat)

Terület: 93 030 km²

Magyarország híres a termálforrásairól,

450 nyilvános fürdővel rendelkezik

A magyar nyelvben 14 magánhangzó van

AZ EGYHÁZ MAGYARORSZÁGON

5 050 utolsó napi szent

22 egyházközség és gyülekezet

1 cövek (alapítva: 2006-ban)

6 családtörténeti központ

1 misszió (Budapest)

TÉNYEK MAGYARORSZÁGRÓL

Főváros: Budapest

Nyelv: magyar



Jézus Krisztus – a Békesség Hercege

*Békességre lelhetnek mindazok,
akik őszintén keresik a Békesség Hercegét.*



Írta: **Russell M. Nelson** elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Amikor az Úrra és az örök életre összpontosítunk, az segít nekünk a halandóság során elélni táruló összes kihívás idején. A tökéletlen emberek más tökéletlen emberekkel osztoznak ezen a földön. Egy bukott világban élünk, melyet a túlzott adósság, a természeti csapások, betegségek és halál csúfít el.

Személyes megpróbáltatásokban van részünk. Akármi miatt is aggódunk, mindannyian a belső békénk megtalálására vágyunk.

Az üzenetem a valódi és tartós békesség egyetlen forrásáról, Jézus Krisztusról, a Békesség Hercegeről szól.¹

Jézus azt mondta: „Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa.”²

Békességet hozhat azoknak, kiknek életét háborúk dúlták fel. Az olyan családok, melyeket katonai szolgálat szakított szét, háborús emlékeket őriznek. Az én elmémbe ezeket az emlékeket a koreai háború ültette el.

A napjainkban dúló háborúk sokkal kifinomultabbak, a családok számára azonban legalább olyan fájdalmasak tudnak lenni.

Akik pedig emiatt szenvednek, az Úrhoz tudnak fordulni. Ő a békesség vigasztaló üzenete a földön, valamint a jó akarat az emberek között.³

Békességet érezhetnek azok is, akik nem érzik jól magukat. Vannak, aki[k]nek a teste sérült. Másokat lelki fájdalmak gyötörnek] egy szeretttük hiánya vagy más érzelmi trauma miatt. Fivéremeim és nővéremeim, békesség költözhet a lelketekbe, amikor kifejlesztitek a Békesség [H]ercegébe vetett hiteteket.

„Van-e köztetek beteg? Hozzátok ide! Van-e béna, vagy vak, vagy sánta, vagy csonka, ... vagy bármely más módon nyomorult? Hozzátok ide, és én meggyógyítom őket.”⁴

„...mert látom, hogy elegendő hitetek van ahhoz, hogy meggyógyítsalak benneteket.”⁵

Békességre lelhet az is, akit valamilyen bánat gyötör. E bánatot akár egy hiba, akár egy bűn okozza, az Úr csupán teljes bűnbánatot kíván. A szentírások a következőre intenek bennünket: „Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; ...[és] segítségül hív[od] az Urat tiszta szívből.”⁶ Azután pedig az Ő „gileádi balzsama” még a bűntől beteg lelket is képes meggyógyítani.⁷

Gondoljatok csak arra, milyen változás

ment végbe John Newtonban is, aki 1725-ben született Londonban. Rabszolga-kereskedőként élt bűnös életét megbánva anglikán lelkésszé vált. John e hatalmas szívbéli változás hatására írta az „Amazing Grace”, azaz a Csodás kegyelem című himnusz sorait.

*Csodás kegyelem – Mily édesen szól –
Egy bűnöst, mint én, megmentett.
Bár elvesztem, megtaláltattam,
Vak voltam, de felnyílt szemem.*⁸

„...öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön”⁹

Békességet nyerhetnek azok is, akik nehéz terheket cipelnek:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg

tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”¹⁰

Békességet nyerhetnek a gyászolók is. Az Úr ezt mondta, „Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.”¹¹ Amikor egy szerettünk halála során is kitartunk, a Lélek suttozásai által eltölthet bennünket az Úr békessége.

„...akik énbennem halnak meg, nem ízlelik meg a halált, mert az édes lesz számukra.”¹²

„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”¹³

„Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;

És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal.”¹⁴



Békességre lelhetnek mindazok, akik őszintén keresik a Békesség Hercegét. Az Ő édes és szabadító üzenete az, melyet a misszionáriusaink szerte a világon hirdetnek. Jézus Krisztus evangéliumát prédikálják, melyet Ő maga állított vissza Joseph Smith próféta által. A misszionáriusok az Úr következő, életüket megváltoztató szavait tanítják: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”¹⁵

Békességet nyerhetnek mindazok, akik azt választják, hogy a Mester nyomdokaiba lépnek. Az Ő meghívását három szeretetteljes szó fejezi ki: „[J]er, kövess engem.”¹⁶

Dicséretet zengünk a Békesség Hercegének,¹⁷ mert Ő újra el fog jönni. Akkor pedig majd „megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt”¹⁸. A millenniumi Messiásként, Királyok Királyaként és az Urak Uraként fog uralkodni.¹⁹

Ha Jézus Krisztust követjük, Ő el fog vezetni bennünket, hogy családjainkkal együtt Vele és Mennyei Atyánkkal éljük. Ha a halandóságban tapasztalt számos kihívásunk közepette is hűek maradunk a megkötött szövetségünkhöz, és ha mindvégig kitartunk, el fogjuk nyerni azt az ajándékot, mely Isten összes ajándéka közül a legnagyobb: az örök életet.²⁰ A családjaink az Ő szent jelenlétében örökké együtt lehetnek.

Isten áldjon meg benneteket, drága fivéreim és nővéreim! Az Úr – a Békesség Hercege áldásai nyugodjanak rajtatok és szeretteiteken mindörökké. ■

A 2013. évi karácsonyi áhítaton elmondott beszédéből.

JEGYZETEK

1. Lásd Ésaías 9:6; 2 Nefi 19:6.
2. Máté 19:14.
3. Lásd Lukács 2:14.
4. 3 Nefi 17:7.
5. 3 Nefi 17:8; lásd még Máté 13:15; 3 Nefi 18:32; Tan és a szövetségek 112:13.
6. 2 Timótheus 2:22; lásd még 3 Nefi 9:13.
7. Lásd Jeremiás 8:22; lásd még Mondtál-e imát? *Himnuszok*, 82. sz.; “There Is a Balm in Gilead,” *Recreational Songs* (1949), 130.
8. “Amazing Grace,” *Olney Hymns* (1779), no. 41; lásd még János 9:25.
9. Lukács 15:7; lásd még 10. vers.
10. Máté 11:28–30.
11. Máté 5:4; lásd még 3 Nefi 12:4; Tan és a szövetségek 101:14.
12. Tan és a szövetségek 42:46.
13. János 14:27.
14. János 11:25–26.
15. János 14:15.
16. Lukács 18:22.
17. Lásd Dicsérjük dallal Jézusunk. *Himnuszok*, 117. sz.
18. Ésaías 40:5.
19. Lásd Jelenések 19:16.
20. Lásd Tan és a szövetségek 14:7.



TÉRJÜNK A LÉNYEGRE!



14 éves tanítóként hogyan járulhatok hozzá legjobban a házitanításhoz?

A szentírások szerint a házitanítók célja az, hogy „látogass[ák] meg minden egyháztag házát, buzdítva őket arra, hogy hangosan és titokban is imádkozzanak, és minden családi kötelességnek eleget tegyenek” (T&Sz 20:51). A házitanítók „örkődj[enek]... és velük legyen[ek] és erősíts[ék]” (T&Sz 20:53) azokat az embereket, akikhez kijelölték őket tanítani, valamint „figyelmeztessenek, fejtsenek ki, buzdítsanak és tanítsanak és hívjanak mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz” (T&Sz 20:59).

Most tehát tedd fel magadnak a kérdést: „Meg tudom tenni ezeket a dolgokat?” A válasz: igen! Kérdezd meg a társadat, miben tudnál segíteni. Ő majd megtanítja neked, hogyan egyeztess időpontot, hogyan tégy bizonyosságot, miképpen taníts, és sok mást is. Ezáltal látni fogod saját magad is, hogy miként áldhatod meg azok életét, akiket meglátogatsz, és magabiztosan tudod majd használni az Istentől kapott ajándékaidat arra, hogy teljesítsd ezt és sok egyéb papsági kötelességedet is, melyet életed során kapni fogsz. ■

Miért kell megbocsátanom valakinek, aki fájdalmat okozott nekem?

Sokunknak nehézséget okoz az a parancsolat, hogy bocsássunk meg mindenkinek, ám az Úr azt mondta, hogy meg kell bocsátanunk, különben mi követjük el a nagyobb bűnt (lásd T&Sz 64:9–11). Ez először talán nehezen

érthető számunkra, de az Úr segíteni próbál nekünk abban, hogy Őhozzá hasonlónak váljunk és nagyobb öröme leljünk. Ha Őreá vetjük terheinket és elengedjük a haragot, a keserűséget és a sértődést, békére lelhetünk ebben az

életben és hatalmas áldásokra az örökkévalóságban. Jóllehet ez a folyamat időt vesz igénybe, könnyeket, böjtölést, imákat kíván meg, valamint azt, hogy tanácskozzunk a papsági vezetőinkkel és látogassuk a templomot, mégis megéri.

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben így tanított erről:

„Mindazonáltal muszáj elengednünk sérelmeinket! A halandóság egyik célja pontosan az, hogy

megtanuljunk elengedni az efféle dolgokat. *Ez az Úr útja.*

Ne feledjétek, a menny olyanokkal van tele, akik osztoznak e tulajdonságokban: megbocsátanak nekik, és ők is megbocsátanak másoknak” (Az irgalmasok irgalmasságot nyernek. *Liahóna*, 2012. máj. 77). ■

A másoknak való megbocsátásról lásd még: Gordon B. Hinckley: Megbocsátás. Liahóna, 2005. nov. 81–84; James E. Faust: A megbocsátás gyógyító ereje. Liahóna 2007. máj. 67–69.



VASÁRNAPI LECKÉK

A hónap témája:
Szövetségek és
szertartások

FELKÉSZÜLTÉL A MELKISÉDEKI PAPSÁG ELNYERÉSÉRE?

„Tehát mindazok, akik befogadják a papságot, befogadják Atyámnak ezen esküjét és szövetségét, amelyet ő nem szeghet meg” (T&Sz 84:40).

Az ároni papságtól eltérően, amely eskü nélkül adatik, a melkisédeki papság egy Mennyei Atyánk által tett esküvel és egy szövetséggel adatik, mely Közte és közted köttetik. A következő gondolatok segítenek, hogy megértsd a Tan és a szövetségek 84:33–44 legfontosabb kifejezéseit, amely versekben az Úr kinyilatkoztatta a papság esküjét és szövetségét.

MI A MENNYEI ATYÁNK ÁLTAL TETT ESKÜ?

„Az eskü és szövetség lehetőségeihez való felnövekedés Isten minden ajándéka közül a legnagyobbat eredményezi: örök életet. Ez a melkisédeki papság egyik célja. Azáltal, hogy megtartjuk a szövetségeket, amikor elnyerjük a papságot, és megújítjuk azokat a templomi szertartások során, Mennyei Atyánk, Elohim, esküben ígérte nekünk, hogy részesülünk majd az Ő dicsősége teljességében, és úgy élhetünk, ahogyan Ő.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: Hit, valamint a papság esküje és szövetsége, Liahóna, 2008. máj. 61.

MI A TE RÉSZED A SZÖVETSÉGBEN?

„A szövetség férfiakra vonatkozó része az, hogy magasztalják fel papsági elhívásukat [lásd T&Sz 84:33], és éljenek minden olyan szóval, amely Isten szájából előjön, továbbá tartsák be a parancsolatokat.”

Joseph Fielding Smith elnök (1876–1972): “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” in Conference Report, Apr. 1970, 59.

MIT JELENT AZ, HOGY A TESTED MEGÚJUL?

„Ezt az ígéretet a saját és mások életében is láttam beteljesedni. Egyik barátom misszióelnökként szolgált. Azt mondta, hogy a szolgálata során minden egyes nap végén... alig bírt felmenni a lépcsőn este, hogy lefeküdjön, és azon tűnődött, lesz-e elég ereje a következő naphoz. Majd másnap reggel érezte, hogy visszatért az ereje és a bátorsága. Ti is láttátok [ezt] olyan idős próféták életében, akik látszólag minden alkalommal, mikor felálltak, hogy bizonyosságukat tegyék az Úr Jézus Krisztusról és az Ő visszaállított evangéliumáról, megújultak. Ez egy ígéret azok számára, akik hittel végzik a papsági szolgálatukat.”

Henry B. Eyring elnök: Hit, valamint a papság esküje és szövetsége, Liahóna, 2008. máj. 62.

MIT JELENT BEFOGADNI AZ URAT?

„Azok a férfiak, akik arra érdemesen kapják meg a papságot, az Úr Jézus Krisztust is befogadják, és akik befogadják az Urat, azok befogadják az Atyaistent. És akik befogadják az Atyát, megkapnak mindent, amivel Ő rendelkezik. Ebből az esküből és szövetségből hihetetlen áldások áradnak az arra érdemes férfiakra, nőkre és gyermekekre szerte a világon.”

Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Szövetségek, Liahóna, 2011. nov. 88.



RÉSZESÜLHETNEK-E A FIATAL NŐK IS EZEKBE AZ ÁLDÁSOKBAN?

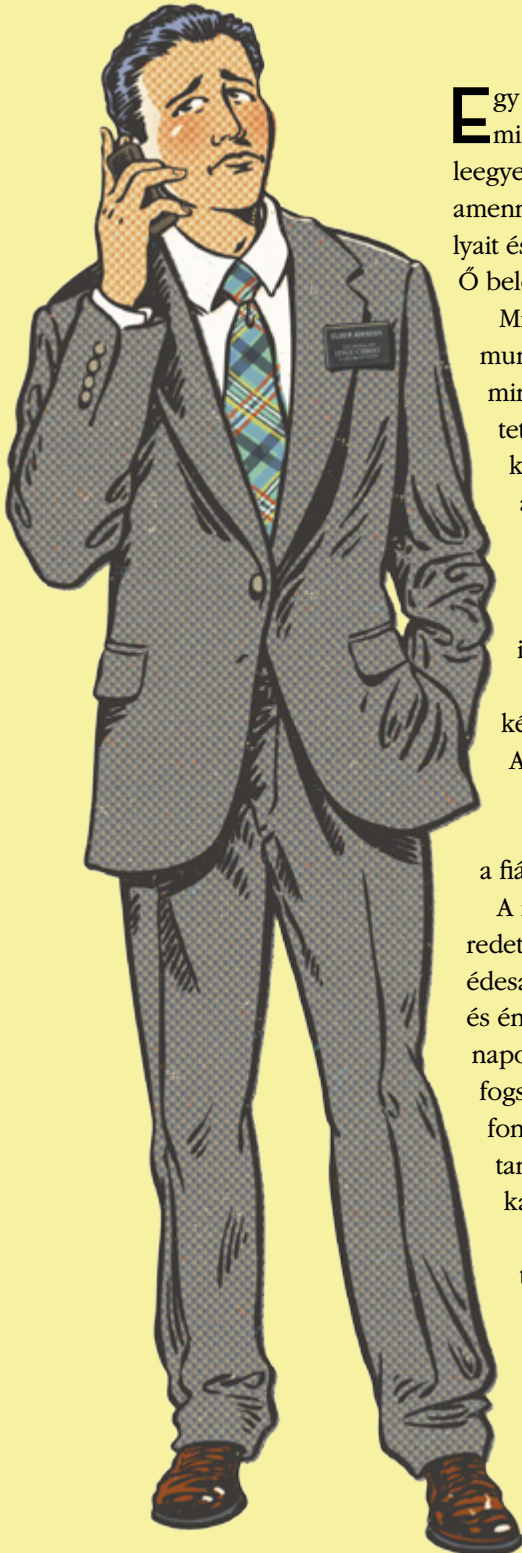
„A papság áldásai nem korlátozódnak csupán a férfiakra. Ezek az áldások kiáramlanak a feleségeinkre és leányainkra, valamint az egyház összes hithű nőtagjára. Ezek a derék nőtestvérek a parancsolatok betartása és az egyházi szolgálatuk által készülhetnek fel az Úr házának áldásaira. Az Úr a leányainak mindazon lelki ajándékokat és áldásokat felkínálja, amelyek a fiai számára elérhetőek.”

Joseph Fielding Smith elnök (1876–1972): “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” in Conference Report, Apr. 1970, 59.

Szentíráslánc: Befogadni az Urat

A papság elnyerése az egyik módja annak, hogy befogadd az Urat. Olvasd el a következő verseket, hogy megismerj még másik kettőt: János 13:20 és Tan és a szövetségek 112:20.

MEGKAPNI MINDAZT, AMIVEL AZ ATYA RENDELKEZIK: EGY MODERN PÉLDÁZAT



Egy fiatal férfi arra készült, hogy missziót szolgáljon. A szülei beleegyeztek, hogy fizetik a misszióját, amennyiben betartja a misszió szabályait és hajlandó keményen dolgozni. Ő beleegyezett.

Miután elkezdte a misszióját, a munkát sokkal nehezebbnek találta, mint amire számított. Elkedvetlenülítették az új nyelv megtanulásának kihívásai, a más kultúrához való alkalmazkodás és a visszautasítások. A társa és a misszióelnöke próbálták bátorítani, de ő még mindig úgy érezte, hogy inkább feladná.

Meg is mondta a misszióelnökének, hogy haza szeretne menni. A misszióelnöke felhívta a fiatal férfi édesapját, és engedélyt adott neki, hogy telefonáljon a fiának.

A misszionárius beszélt elkészenettségéről az édesapjának. Az édesapja azt mondta: „Édesanyád és én évek óta várva vártuk azt a napot, amikor teljes idejű missziót fogsz szolgálni. Tudjuk, mennyire fontos Jézus Krisztus evangéliumát tanítani azoknak, akik még nem kapták meg.”

A fiú így válaszolt: „Apa, nem tudtam, hogy a misszió ilyen sokat jelent neked.”

„Az jelenti a mindent számomra – jelentette ki az édesapa. – Egész életemben úgy dolgoztam, fejlesztettem a vállalkozásomat, és takarékoskodtam, hogy közben csak egyvalaki járt a fejemben: te. A célom az volt, hogy bőkezű örökséget hagyjak rád.”

„De apa – vetette közbe a fiú –, ez a tény nem változtat azon, hogy én nem élvezem...”

Az édesapa félbeszakította: „Hogyan bízzam a te gondjaidra a vállalkozásomat, ha nem tudsz helyállni az Úr szolgálatában töltött két rövid év alatt sem?”

Pár pillanatig csend volt, amíg a fiú elgondolkodott az édesapja kérdésén.

Aztán az édesapa így szólt: „Fiam, ha hithű leszel ebben az elhívásban, és bizonyítod, hogy méltó vagy rá, akkor minden tulajdonom a tiéd lesz.”

A fiút meghatotta az ígéret, és összeszedve bátorságát, azt felelte édesapjának: „Maradok.”

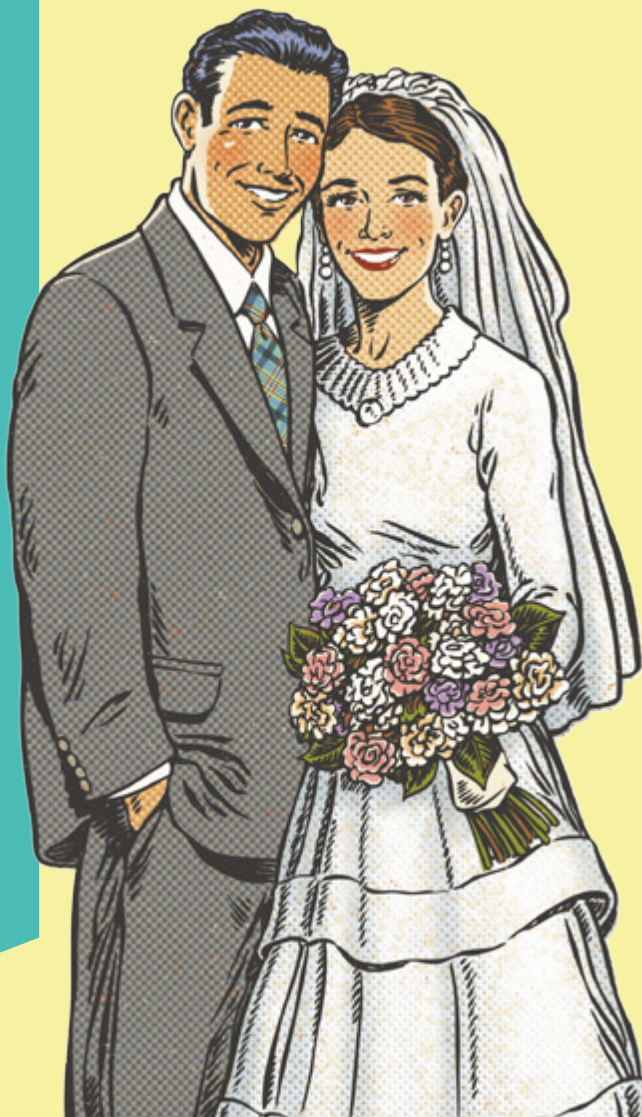
Úgy is tett és hűen szolgált. Követte a misszió szabályait és keményen dolgozott. És valóban, a misszióját követően megkapta apjától a megígért örökséget, mégpedig mindazt, amivel az apja rendelkezett.

Carlos E. Asay elder (1926–1999) a Hetvenektől: “The Oath and Covenant of the Priesthood,” [A papság esküje és szövetsége] című beszéde alapján. Ensign, 1985. nov. 45.

ÁLDÁSOK, AMELYEKET A PAPSÁGON KERESZTÜL KAPOK

Amennyiben Isten leányaként igazlelkűen élek, számos áldást kaphatok a papságon keresztül. Jézus Krisztus egyházának tagja lehetek, amelyet a papságon keresztül állítottak vissza. Részesülhetek az úrvacsorából, amelyet Jézus Krisztus papsága áldott meg, hogy megújítsam a szövetségeimet és teljesebb bűnbánatot tartsak. A papsági áldásokon keresztül személyes iránymutatást kapok a Mennyei Atyától. Lehetőség van arra, hogy egy papsági kulcsokkal rendelkező személy irányítása alatt elválasszak, és felhatalmazást kaphatok, hogy elhívásokban tevékenykedjek. Ezt a felhatalmazást mások életének megáldására használhatom. További szövetségeket köthetek Mennyei Atyámmal a templomokban található papsági hatalmon keresztül. A templomban házasságot köthetek egy érdemes papságviselővel, akivel igazlelkűségben nevelhetünk fel egy családot. Az örökkévaló családommal megkaphatom mindazt, amivel Mennyei Atyám rendelkezik (lásd T&Sz 84:38).

Melissa Hart, USA, Utah



VEGYETEK RÉSZT A BESZÉLGETÉSBEN!

Témák a vasárnapi elmélkedéshez

- Mit gondoltok, miként készíti fel a parancsolatok megtartása arra, hogy mindazt megkapjátok, amivel az Atya rendelkezik?
- Mit gondoltok, mi a különbség a papság „elnyerése” (T&Sz 84:33) és a papság „befogadása” (lásd 35. vers) között?
- A Tan és a szövetségek 98:11-12-ben lévő tanítások hogyan segíthetnek „minden olyan szó szerint... él[netek], amely Isten szájából előjön” (T&Sz 84:44)?

Mit tehettek ti

- Törekedjete arra, hogy méltóak legyetek a Szentlélekre! A kapott sugalmazás segítségével jobban megértitek a papság tantételét.
- Tanuljátok meg kívülről a papság esküjét és szövetségét, amely a Tan és a szövetségek 84:33-44-ben található.
- Imádságos lélekkel tanulmányozzátok a papságra vonatkozó egyéb szentírásokat, mint például az Alma 13-at és a Tan és a szövetségek 13; 20; 107; 121-et.



írta:
Kent F. Richards
elder

a Hetvenektől;
a Templomi
Részleg ügyvezető
igazgatója

FELKÉSZÜLÉS AZ ÚR HÁZÁBA VALÓ BELÉPÉSRE

*Mosolyogjatok, amikor a templomra gondoltok!
A templom a hatalom és az áldások helye.*

Egy templomi nyílt nap alkalmával figyelmes lettem néhány kislányra, akik a szüleik nyomában vonultak végig a templomon. Mosolyogtak, amint megpillantották magukat a menyasszonyi szoba tükreiben. „Gondoljatok arra – súgta a nagymamájuk –, hogy mennyire különlegesek vagytok, és hogy Mennyei Atya mennyire szeret titeket!” A kislányok mind elképzelték, amint hithű felnőtt nőként visszatérnek a templomba, kiforrott szépséggel és egyéniséggel, készen arra, hogy teljesítsék földi küldetésüket. A nyílt napok alatt odalátogató fiúk szintén bepillantást nyertek jövőbeli áldásaikba és kötelezettségeikbe.

Amit ezek a gyermekek éreztek a templomban, az igaz volt. Mennyei Atya meg akar titeket áldani. Legnagyszerűbb áldásai akkor jönnek, amikor beléptek a templomba, hogy részesüljete a szent szertartásokban, valamint megkössétek és betartsátok a szent szövetségeket. Tiétek a felelősség, hogy felkészüljete, és készen álljatek.

A templom fontos az életetekben, különösen, amikor fiatalok vagytok: „A fiatal férfinak még inkább szüksége

van arra, hogy ott legyen a templomban, mint édesapjának és nagyapjának, akiket kiegyensúlyozottá tesznek életük során szerzett tapasztalataik; a fiatal lánynak is, akinek még csak most kezdődik az élete, szüksége van arra a lelkiségre, hatásra és útmutatásra, amelyet a templomi szertartásokon való részvétel által kap.”¹ Kezdjétek már most felkészíteni a szíveteket és az elméteket, hogy teljességgel *megkaphassátok* és *megérthessétek* ezeket az áldásokat (lásd Máté 13:23; Márk 4:20).

Részesülni az evangélium teljességében

Ha felkészülsz a templomba való belépésre, akkor „*készen áll[sz az Ő] evangélium[a] teljességének befogadására*” a templomban (T&Sz 35:12; kiemelés hozzáadva). A templom a hatalom és az áldások helye. Az Úr arra utasította Joseph Smith prófétát és a korai szenteket, hogy gyülekezzenek az Ohio állambeli Kirtland városába, ahol idővel templomot is fognak építeni. „...ott *felruháztattok hatalommal a magasságból*” (T&Sz 38:32; kiemelés hozzáadva).

Nemrég egy templomi nyílt nap során az egyik apostol a szent oltár köré gyűjtötte a családját az egyik pecsételő teremben. Ott megtanította nekik, hogy minden, amit az egyházban teszünk – a tanórák, a tevékenységek, a programok és a gyűlések –, arra készítene fel bennünket, hogy a templomba jöjjünk, és elnyerjük a pecsételés szertartását. A templom Mennyei Atyátok örökkévaló boldogságokra és fejlődésekre vonatkozó tervének lényegét testesíti meg.

Felkészülés az Istennel való szövetség megkötésére

A templomba történő belépésre és a szövetségek megkötésére való felkészülés nem egyik napról a másikra történik. A kereszttelkesselés és a Szentlélek ajándéka által történő konfirmálással kezdődik, azután pedig ima, szentírás-tanulmányozás, engedelmesség és szolgálat által válunk egyre felkészültebbé. Amikor minden héten veszel az úrvacsorából, az segít tisztának maradnod. Az is felkészít, ha bűnbánat általi megbocsátásra törekszel, ha betartod a normákat,



KULCSFONTOSÁGÚ PONTOK

- A templomban olyan szertartásokban részesülsz, melyek elengedhetetlenek a szabadulásodhoz.
- Tisztán és büntelenül kell belépned a templomba, mentesen bármiféle megbocsátatlan vétectől.
- Csakúgy mint a szentírásokban, a templomban is sok tanítás és szertartás jelképes, melyekről egyre többet tudhatunk meg minden alkalommal, amikor visszatérünk oda.

és ha mindig méltó vagy rá, hogy legyen korlátozott templomi ajánlásod. A fiatalok programjai is segítenek, ám a felkészülés személyes: a *te* érdemességedet, a *te* bizonyosságodat és a *te* megtéréseidet gyarapítod. A Szabadító engesztelése személy szerint vonatkozik rád.

Lelki érettséged előrehaladtával mindinkább vágni fogsz arra, hogy felkészülj, majd belépj a templomba. Ott olyan szertartásokban fogsz részesülni és szövetségeket fogsz kötni, melyek szükséges lépései annak, hogy közelebb kerülj Mennyei Atyádhoz. A templomi szertartások a „legmagasztosabb...[szertartások], amelyek valaha is kinyilatkoztattak az emberiségnek.”²

Amikor részesülsz a templomi szertartásokban, ünnepélyes szövetségeket kötsz Mennyei Atyáddal – amit csak egyszer teszel saját magadért –, majd arra kell törekedned, hogy meg is tartsd azokat egész életeden át. Minden egyes alkalommal, amikor belépsz a templomba, érezheted az Ő Lelkét, újabb kinyilatkoztatásra és tudásra tehetsz szert, miközben elvégzed másokért a számukra szükséges szertartásokat. Meg fogod érteni, és bizonyosságot fogsz kapni örökkévaló mivoltodról és a szövetségeid véget nem érő hatalmáról. Ha nem örökkévaló teremtmények lennének, akkor nem lenne jelentősége a templomnak. Azért lépsz be a templomba és kötsz szövetségeket, mert örökké fogsz létezni, és együtt akarsz élni Mennyei Atyáddal, valamint a családdoddal „a boldogság egy soha véget nem érő állapotában” (Móziás 2:41). Ez a bizonyosság a saját lelkedben növekszik, és a Szentlélek erősíti azt meg számodra.



Érdeemesnek lenni

A Szentlélek szerepe valóságos. Ő tanít téged, megtisztít, és közvetíti az Atya szeretetét (lásd Rómabeliek 5:5). Az ígéret Szent Lelke nem más, mint a Szentlélek jóváhagyó hatalma, amely megerősíti minden egyes szövetség örökkévaló voltát.

Ahhoz, hogy megkaphasd a Lelket, tisztán és büntelenül kell belépned a templomba, mentesen bármiféle megbocsátatlan vétectől. Ha az ellenség bármilyen módon is föléd kerekedhetne, azt azáltal tenné, hogy távol tart a templomtól, vagy arra biztat, hogy érdemtelenül lépj be oda.

Ezért személyes interjúra fog hívni a püspököd vagy a gyülekezeti elnököd, aki eldönti, hogy érdemes és felkészült vagy-e arra, hogy ajánlást kapj, amellyel beléphetsz a templomba. Legyél őszinte, bízzál benne, és engeddd, hogy segítsen! Valójában saját magad értékeled az Úr előtti helyzetet (lásd T&Sz 109:24). Te fogod először aláírni a saját templomi ajánlásodat, ezzel tanúságot teszel saját érdemességéről az Úr előtt.³

Az, hogy érdemes vagy, nem jelenti

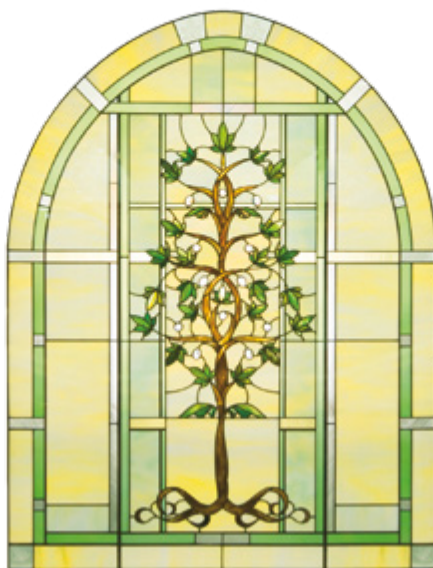
azt, hogy már tökéletes is vagy. Azt jelenti, hogy a szíved igaz, hogy a parancsolatok szerint élsz, és mindennap egyre jobbra szeretnél válni.

Jelképek általi tanulás

A templomban, mint ahogy a szentírásokban is, az Úr jelképeken keresztül tanít minket. Sok jelképet találhatsz a szentírásokban, mint például a szikla, a mag, a gyümölcs, az élet fája és az úrvacsorai kenyér és víz (lásd például: 1 Nefi 11; Alma 32; Hélamán 5:12). Az alámerítés általi keresztelés az új életet, az újjászületést és a tisztaságot jelképezi (lásd Rómabeliek 6:3–5). A templomban mindannyian fehéret viselünk, ami a tisztaságot, a szentséget, a fényt és az egyenlőséget jelképezi.

Néhány templomi jelképnek fizikai és lelki jelentése is van. A templomi alsóruha viselése például egy mindennapi, kézzelfogható emlékeztetője a templomi szövetségünknek és a megígért áldásoknak. Ha tisztelettel és szövetségünknek megfelelően kezeljük, a templomi alsóruha megvéd minket a kísértésektől és a gonosz hatásoktól.

A templomi szertartások mindegyike jelképes. „[E]gy szent szertartás során részesülhetnek a megmosásban és a megkenésben”⁴, hasonlóan ahhoz, ahogy az ősi Izráel királyait és papjait felkészítették arra, hogy elfoglalják hivatalukat (lásd 1 Sámuel 10:1; 16:13). A felruházás szertartása során kapott útmutatások és szövetségek az Úr további hatalmának és ígéreteinek ránk ruházását juttatják kifejezésre (lásd Lukács 24:49). Talán a leggyönyörűbb jelkép a pecsételő szertartás, melyben egy házaspárt felbonthatatlan köteléssel egyesítenek, amely az örökkévalóságra szól.



A templom áldásai bőségesek és nemesek. Ez az a „nagy jóindulat” és azok a „nagy áldások” (3 Nefi 10:18), melyeket az Atya személy szerint neked tartogat. Mosolyogjatok tehát, ha a templomra gondoltok!

Bármilyen korú legyél is, tegyél meg mindent, ami ahhoz szükséges, hogy megkapd a Mennyei Atyád által felajánlott legnagyobb áldásokat. Bízzál abban, ahogy kisgyermekként éreztél, amikor azt énekelted: „Oly gyönyörű a templom! Egy nap majd belépek, [...] Már most felkészítem szívemet, Ez szent kötelességem.”⁵ Mindez igazzá válhat számodra. ■

JEGYZETEK

1. John A. Widtsoe, “Temple Worship,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1921, 91–92.
2. *Felkészülés a szent templomba való belépésre* (füzet, 2002). 1.
3. Lásd Józsué 24:22, 27: „Bizonyosságok vagyatok magatok ellen, hogy ti választottatok magatoknak az Urat, hogy néki szolgáljatok. És mondának: Bizonyosságok!” Ekkor Józsué fogott egy nagy követ és egy tölgy alá helyezte, ezt mondván: „Ímé, ez a kő [mint a saját templomi ajánlásunk] lesz ellenünk bizonyosságul; mert ez hallotta az Úrnak minden beszédét.”
4. *Felkészülés a szent templomba való belépésre*. 1.
5. Oly gyönyörű a templom! *Gyermekek énekeskönyve*, 99.

MIÉRT ÉPÍTÜNK TEPLOMOKAT?

„Valamennyire meg kell értenünk, hogy miért építünk templomokat, és miért kívánják meg tőlünk, hogy szertartásokat végezzünk. Ezután lelki jelentőségű dolgainkban állandóan részesülhetünk utasításban és felvilágosításban. Sort sorra, [előírást előírásra] kapunk, míg elérjük a világosság és tudás teljességét. Ez hatalmas védelemmé válik számunkra – személyesen mindegyikünknek. [...]

Nincs más olyan munka, mely lelkileg jobban finomítana. Nincs más olyan általunk végzett munka, mely több erőt adna nekünk. Nincs más olyan munka, mely magasabb erkölcsi mércét kívánna.

A templomban végzett munka védőpajzzsal takar be bennünket...

[Ha] fenntartás vagy mentetetkezés nélkül lépünk szövetségre, az Úr meg fog védeni bennünket. Elegendő sugalmazást fogunk kapni az élet kihívásainak megoldásához. [...]

Gyertek tehát a templomba – gyertek és tartsatok igényt áldásaitokra!”

Felkészülés a szent templomba való belépésre (füzet, 2002). 37.



Megtalálni a **MEGBOCSÁTÁS** módját

Írta: **Bonnie Brown**

Mindnyájan kerülünk olyan helyzetbe, amikor valaki olyat tesz, amivel megbánt minket. Néha lehetetlennek tűnik, hogy elengedjük a fájdalmat, ám a Szabadító azt tanította, hogy bocsásunk meg minden embernek, még akkor is, ha nagy sérelem ért minket. A megbocsátás néha nehéz munka, ám ha olyan dolgokat teszünk, amelyek közelebb visznek Krisztushoz, rálelhetünk a megbocsátásból fakadó békére. Az alábbiakban két fiatal nő osztja meg a másoknak

való megbocsátással kapcsolatos élményeit.

Megbocsátottam egy barátomnak

Amikor Renee* iskolát váltott Belgiumban, örült, hogy új barátokat szerezhet. Ekkor azonban az egyik barátja tett valamit, ami megnehezítette a dolgokat. Renee így mondja el a történetet:

„A barátom, Nora létrehozott egy Facebook fiókot egy másik barátom, Kate nevében. Zaklatni kezdte az

embereket ezen az ál-profilon keresztül, és mindenki Kate-et vádolta azzal, hogy ő gonoszkodik. Nora még engem is kigúnyolt az iskolában, a vallásomat és a személyiségemet kritizálta. Próbáltam elkerülni ezeket a támadásokat, de nem sikerült, ezért más társaságot kerestem.

Amikor Nora beismerte a hamis profilt, mindenki haragudott rá. Nora ugyan írt nekem egy bocsánatkérő levelet, de úgy éreztem, hogy nem tudok neki megbocsátani. Annyira mérges voltam!

Egy nap, amikor a szentírásokat olvastam, ráakadtam a Tan és a szövegségek 64:9–10-re: »Azt mondom tehát nektek, hogy meg kell bocsátanotok egymásnak; mert aki nem bocsátja meg testvérének a vétkeit, az kárhozzatva van az Úr előtt; mert őbenne marad ott a nagyobb bűn. Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok.«

Rögtön Norára gondoltam. Tudtam, hogy nem helyes ennyire mérgesnek lennem. Imádkoztam, és kértem a Mennyei Atyát, hogy segítsen megbocsátanom Norának. Nem volt könnyű, de mégis sikerült megtennem. Elkezdtem érdeklődő üzeneteket küldeni neki, megkérdeztem, hogy milyen volt a napja, és időnként beszélgettünk az ebédszünetben. Megtudtam, hogy Nora édesapja 4 évvel ezelőtt meghalt. Nehéz volt az élete, és úgy érezte, hogy senki sem szereti őt. Örültem, hogy nem haragudtam többé rá. Néhanyan, Kate-tel együtt, nem értették, hogyan bocsáthattam meg Norának, de én tudtam, hogy amit tettem, az helyes, és a Mennyei Atya büszke rám.”

Renee megtanulta, hogy Isten azt parancsolja, hogy mindenkinek bocsássunk meg. Azáltal, hogy követte ezt a parancsolatot, könyörületet és megértést tanúsított Nora iránt, és teljességgel meg tudott neki bocsátani.

Békességre leltem a fivérem halála után

Amikor Janet fivére meghalt egy ittas tizenéves sofőr és utasai által okozott autóbalesetben, tudta, hogy el kell engednie a keserűséget, melyet érzett, de nem tudta, hogyan tegye ezt.

„Nehéz volt eldönteni, hogy mi fáj jobban: a harag, amit ezek iránt

a felelőtlen tizenévesek iránt éreztem, vagy az őszinte vágyakozás, hogy visszakapjam a fivéremet. Alig tudtam mit kezdeni az életemben tátongó ürességgel. Emlékszem, milyen buzgón imádkoztam, úgy tűnt, hogy órákon keresztül. Egyszerűen vissza akartam kapni Nathant.

Sajnáltam a fiúkat, akik Nathan halálát okozták, mert tudtam, hogy hatalmas büntudatuk lehet, ugyanakkor haragot és neheztelést is éreztem irántuk. Könnyű volt hibáztatni őket. Azt mondtam magamban, hogy megbocsátottam ezeknek a fiatalembereknek, de a harag még mindig előntötte a gondolataimat, amikor csak a balesetre gondoltam. Gyakran feltettem magamnak a kérdést: »Hogyan fogok valaha is igazán megbocsátani ezeknek a fiatalembereknek, és honnan fogom tudni, ha ez megtörtént?«

Végül is imák százai, céltudatos böjtölés, sok tanulás és elmélkedés után úgy éreztem, hogy valóban megbocsátottam nekik. Emlékszem, miként tűnődtem egy napon: »Megbocsátok nekik – gondoltam magamban. – Hogy is ne tenném? Mindenki követ el hibákat. Ki vagyok én, hogy megítéljem őket? Semmit nem fogok megoldani azzal, ha haragot tartok, ezért inkább elengedem azt.« Csofálatos érzés volt! Állandóan arra vágytam, hogy megtudjam, valóban megbocsátottam-e ezeknek a fiatalembereknek, és ez idővel meg is valósult. Nem tudom megváltoztatni, ami Nathannal történt, de dönthetek úgy is, hogy inkább megbocsátással és szeretettel válaszolok, mint haraggal.”

Janet megtanulta, hogy a valódi megbocsátáshoz időre és erőfeszítésre lehet szükség. A Szabadító ezt mondta: „Közeledjetek hozzám,

és én közeledni fogok hozzátok” (T&Sz 88:63). Janet böjtölés, imádság, szentírás-tanulmányozás és egyéb erőfeszítések által közeledett az Úrhoz. Amikor mi is ugyanezt tesszük, akkor a haragunkat és sértődöttségünket békességre és megbocsátásra válthatjuk.

Telve szeretettel

Janethez és Reneehez hasonlóan a megbocsátás nekünk is segít, hogy könyörületet, megértést és türelmet érezzünk. Amikor megbocsátunk másoknak, az Úr eltölt bennünket az Ő tiszta szeretetével, és Őhöz hasonlóbbá fogunk válni. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

** A neveket megváltoztattuk.*



TISZTA SZERETET

„Krisztus tiszta szeretete képes eltávolítani szemünkből a neheztelés és a harag szálkáját, hogy úgy láthassunk másokat, ahogyan Mennyei Atyánk lát minket: hibázó és tökéletlen halandókként, akikben olyan lehetőség és érték rejlik, mely messze meghaladja elképzeléseinket. Mivel Isten oly nagyon szeret minket, nekünk is szeretnünk kell egymást, és meg kell bocsátanunk egymásnak.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: Az irgalmasok irgalmasságot nyernek. *Liahóna*, 2012. máj. 76.



ÁRÁSSZ NAPFÉNYT!

Egy mosoly csodákra képes.
Aranyozd be valakinek a napját!

(Lásd Máté 5:14-16.)

ZENE az életemben

Abbahagytam a zongorázást, mert féltem attól, hogy elhibázom. Most esélyt kaptam arra, hogy legyőzzem a félelmemet.

Írta: Sabrina de Sousa Teixeira

Gyerekkorom óta az volt az álmom, hogy zongorázzak. Amikor 12 éves voltam, egy kedves egyháztag megtanított játszani, később pedig édesapámtól kaptam ajándékba egy elektromos zongorát. Azonban a játék varázsa csökkenni kezdett, mert ideges lettem, amikor istentiszteleten próbáltam játszani. Sok hibát vétettem, elszégyelltem magamat, és többé nem akartam játszani. Azt mondtam magamban, hogy csak rengeteg gyakorlás után fogom újra megpróbálni, amikor már szinte tökéletesen megy. Ámde elment a kedvem, és végül eladtam az elektromos zongorát és elástam ezt a tehetségemet.

Évekkel később, egyik vasárnap nem volt zongorista. Az a nőtestvér, aki az egyházközségünkben zongorázni szokott, elköltözött. Amikor láttam, hogy az egyháztagok zongora- és orgonakíséret nélkül énekelnek, éreztem a Lélek ösztönzését, hogy beszéljek a püspökkel. Megkérdeztem tőle, hogy játszhatnék-e, ő pedig beleegyezett.

Most, évekkel azután, hogy abbahagytam a zongorázást, legyőztem a hibázástól való félelmemet.

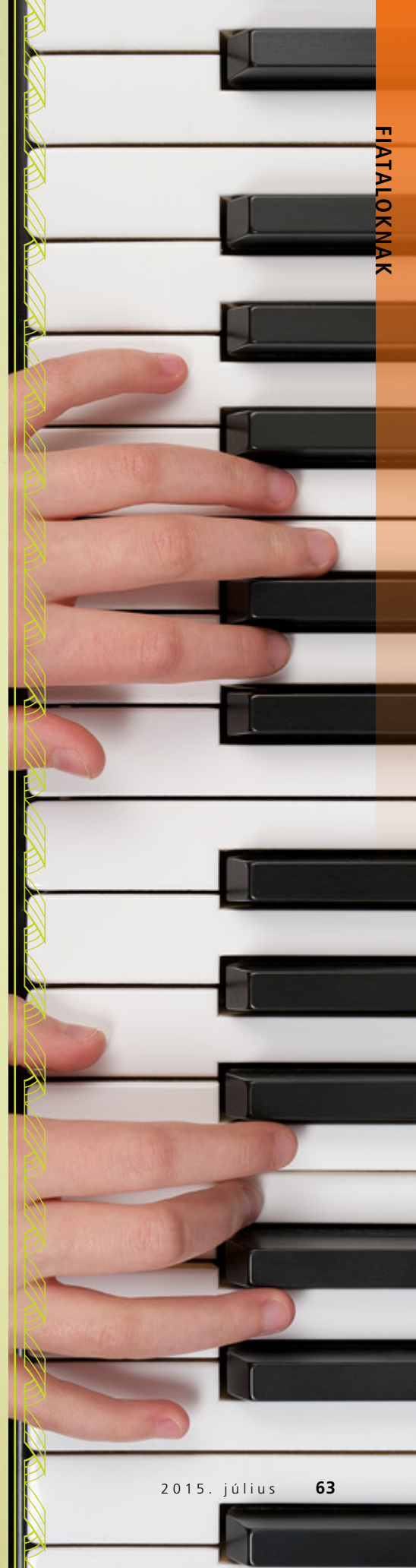
Meglepetésemre, úgy kezdtem el játszani, mintha csak nemrég hagytam volna abba. Véttem ugyan néhány hibát, de nem sokat. Ez a tapasztalat erőt adott ahhoz, hogy felvessem a püspökömnek, hogy szívesen vállalnám a kíséretet minden vasárnap.

Minden héten gyakorolok, és újra megszerettem a zongorázást. Ahányszor csak gyakorolok, mindig erősen érzem a Lelket az otthonomban. Amikor zongorázok, a házimunkát végző családtagjaim időnként csatlakoznak hozzám, és énekelnek. Ilyenkor, mikor ugyanazt a himnuszt énekeljük, szinte egyggyé válunk.

Az egyházközségem több tagja is észrevette a fejlődésemet, és gratulált nekem. Hálas vagyok, hogy hozzájárulhatok a gyűlések lelkeségéhez, és azért is, hogy visszatértem ahhoz a tehetségemhez, amelyet egy ideig hagytam parlagon heverni.

Megtanultam értékelni a zongorajátékot; a nyugalom, amelyet áraszt, csodálatos. Remélem, hogy a mennyben is fogunk ilyenfajta zenét hallani, és ki tudja, talán én is játszhatok majd a celesztialis kórusban! ■

A szerző Brazíliában él.





Írta:
Juan A. Uceda elder
a Hetvenektől

Úgy beszélgettem Istennel, mint egy baráttaal

„Szólj, figyel rád, Ő hallja imád” (Gyermekek énekeskönyve, 6.)

Fiatalkoromban nagyon félénk voltam, és nehezen szereztem barátokat. Sokat imádkoztam Istenhez, hogy legyőzzem a félelmeimet és a félénkségemet. Úgy imádkoztam hozzá, mint egy baráthoz. Senki sem tanított arra, hogyan tegyem – igazából csak arra volt szükségem, hogy beszélgessek valakivel. Nem voltak barátaim, ám Őbenne baráttra találtam azáltal, hogy beszélgettem vele.

Később találkoztam a misszionáriusokkal. Adtak nekem egy Mormon könyvét, és elkezdtem olvasni. Amikor a 3 Nefi 17-et olvastam, mély benyomást tett rám, ahogy Jézus magához vette a kisgyermeket, és imádkozott értük. Tudtam, hogy ez az imádkozás helyes módja.

Elhatároztam, hogy minden szentírást elolvasok, amely Jézus imáiról szól. A Lukács 3:21-ben, miután János





megkeresztelte Őt, Jézus imádkozott a Mennyei Atyához, és az egek megnyíltak. Amikor erről olvastam, tudtam, hogy úgy szeretnék imádkozni, hogy az egek nekem is megnyíljanak.

Néha, amikor fáradtnak érzem magam, nincs kedvem imádkozni, ám ilyenkor eszembe jut, hogyan imádkozott Jézus. Próbálok őszinte és egyenes lenni imáimban, hogy a mennyek előttem is megnyíljanak.

Néha rövidke az imáim, mert nem tudom a megfelelő szavakkal kifejezni magamat. Egy csomó érzés kavarg bennem, és azt mondom: „Te tudod, mit szeretnék mondani. Kérlek, segíts nekem!”

Néha, amikor ételáldást mondok, eszembe jut, hogy még annál a rövid imánál is meg tudtak nyílni a mennyek. Ilyenkor igyekszem elfeledkezni a világról, és kapcsolatba

lépni a Mennyei Atyával, azután pedig nagyon alázatosan, a szívemből szólok hozzá.

Amikor békességet és megnyugvást érzek, tudom, hogy megnyíltak a mennyek előttem.

Miután a misszionáriusok tanították a családomnak az evangéliumot, édesanyám, az egyik nővérem és én megkeresztelkedtünk, azonban édesapám, a bátyám és a másik nővérem nem csatlakozott az egyházhoz. Nagyon szerettem volna, hogy édesapám is tagja legyen az egyháznak. Böjtöltem és minden nap azért imádkoztam, hogy édesapám elfogadja az evangéliumot és megkeresztelkedjen.

Tudtam, hogy imádkoznom kell édesapámért, de azt is tudtam, hogy

meg kell várnom Isten választát. Ő néha azt mondja: „Nem. Még nem.” Idővel édesapám tényleg meghallgatta és megértette az evangéliumot, és megkeresztelkedett.

Ha édesanyád vagy édesapád még nem egyháztag, beszélj a barátoddal – Mennyei Atyáddal. Kérd Őt, hogy érintse meg édesanyád vagy édesapád szívét. Alázattal és őszintén beszélj vele, komoly szándékkal. Ám azután ne aggodalmaskodj! Ő ura minden helyzetnek. Tudja, hogyan intézze a dolgokat. Jobban ismeri édesapádat és édesanyádat, mint te. Tudja, hogyan érintse meg a szívüket.

Ne aggódj! Van egy barátod. Szívből imádkozz, és a Mennyei Atya meg fog hallgatni téged. A mennyek meg fognak nyílni. Ő ismer és megáld téged. ■

MIT TEHETSZ TE?

Mit tehetsz, ha a családban valaki nem egyháztag, vagy ha a családot még nem lett összepecsételve a templomban? Itt találsz öt olyan dolgot, melyet Uceda elder tett, és amit te is megtehetsz:

1. Imában beszéljess Mennyei Atyáddal. Ő a barátod.
2. Imádkozz a családotért.

3. Bizzál Mennyei Atyádban. Ő ismeri a családot, és tudja, hogyan segítsen nekik.

4. Légy nyugodt, és ne aggodalmaskodj. Mennyei Atyád ura minden helyzetnek.

5. Sose felejtse el, hogy Mennyei Atyád ismer és meg fog áldani téged.

A történet 1889 májusában történt.

Anna Matilda Anderson az édesanyjával és nővérével, Idával összebújt a fekete esernyő alatt. A szeme sarkából látta, hogy közeledik a vonat. Megborzongott. Ez a vonat jelentette utazásának kezdetét Svédországból Amerikába.

„Legyetek jók, és fogadjatok szót Carlson eldernek!” – suttogta svédül Anna anyukája. Szorosan átölelte a lányait. Carlson elder három éve, Anna nyolcéves kora óta szolgált misszionáriusként Svédországban. Most eljött az ideje, hogy visszatérjen a családjához az Amerikai Egyesült Államokba, Idahóba.

Amikor Édesanya elhatározta, hogy Annát és Idát Amerikába küldi a svédországi üldöztetés elől, Carlson elder felajánlotta, hogy vigyáz rájuk. Most ott állt a vonatonál. Intett a lányoknak, hogy menjenek vele. Ida szorosan megölelte az édesanyját, majd elindult, Anna azonban hátramaradt.

„Szeretlek – mondta Anna. – Hiányozni fogsz nekem.”

„Te is hiányozni fogsz nekem. Most nagyon



figyelj rám. Ha olyan helyre érkezel, ahol nem érted, hogy mit mondanak az emberek, ne felejs el imádkozni a Mennyei Atyádhoz, mert Ő meg fog érteni téged.”

Még mindig édesanyja szavain gondolkozva Anna felszállt a vonatra, és leült Ida és Carlson elder mellé. Már nagyon várta, hogy először utazhasson vonaton, de most mindössze egy utolsó pillantást akart vetni az édesanyjára. A vonat túl magas volt ahhoz, hogy lássa az emberek arcát, de mosolygott, amikor meglátta az édesanyja fekete esernyőjét, amely kiemelkedett a tömegből. Tudta, hogy Édesanya figyeli.

A vonat nagy gőzfelhőt fújva előrelódult. Először olyan lassan ment, hogy Édesanya még tudott futni a vonat mellett. A

fekete esernyő integetett Annának, ám nem sokára eltűnt a szeme elől. Anna nekitámaszkodott az ablaküvegnek, és azon töprengett, hogy mi várhat rájuk.

Hetekkel később Anna ismét az ablaküvegnek támaszkodott, de már egy másik vonaton. Ez a Utah állambeli Salt Lake Citybe vitte őt.

Anna utazása

Írta: Jessica Larsen
Igaz történet alapján



„Amerika másképp néz ki, mint Svédország, *ugye*”? – mondta Idának.

„*Igen* – sügta vissza Ida svédül. – De most Amerika az otthonunk, és ha elég keményen dolgozunk, akkor ide tudjuk hozni Édesanyát is.”

Arra nem volt elég pénzük, hogy Édesanya a saját jegyét is megvegye. Egy Utah állambeli, ogdeni család fizette ki Ida útját Amerikába. Ida velük fog élni a farmjukon, és munkával fogja törleszteni a tartozását. Anna azonban Salt Lake Cityben marad a nagynénjénél. Anna nagynénje évekkal ezelőtt költözött Utahba, és Édesanya megírta neki, hogy Anna úton van.

A vonatozás után hajóval tették meg az utat az Északi-tengeren keresztül Dániába. Azután Angliába, majd Írországra hajóztak, végül átszelték az Atlanti-óceánt, és New York Cityben értek partot. Anna a tizenöt napos utazás nagy részén tengeribeteg volt. Fellélegzett, amikor New Yorkban felszálltak egy Utahba induló vonatra.

„Ogden, Utah!” – kiáltotta a kalauz. Anna még egyáltalán nem tudott angolul, de felismerte a város nevét. Összeszorult a szíve. Még jobban összeszorult, amikor Carlson elder felállt, és felvette a saját és Ida táskáját.

„Menned kell?” – kérdezte a nővérét.

„*Igen*” – mondta Ida kedvesen. – Ne aggódj, a néni-kénk várni fog rád, amikor leszállsz Salt Lake Cityben.”

Anna nézte, amint Idát és Carlson eldert üdvözli a misszionárius családja az állomáson. Idát ekhós szekéren viszik el új otthonába, a farmra, ők pedig továbbutaznak Idahóba. Anna most már valóban teljesen egyedül érezte magát.

A vonat tovább zakatolt az éjszakában, majd egy nagyot zökkenve megállt a Salt Lake City-i állomáson. Majdnem éjfél volt. Anna fogta a táskáját, és leugrott a peronra. Fáradt tekintetével a nagynénjét kereste, azonban nem várt rá senki.



Félelem kerítette hatalmába. Újra végignézett a peronon, remélve, hogy valami elkerülte a figyelmét. A szemei az árnyékokat kutatták. Megpróbálta kivenni az emberek vonásait a pislákoló gázlámpák fényénél. De a nagynénje nem volt ott.

Idegenek mentek oda hozzá, és kérdéseket tettek fel neki. Anna úgy gondolta, hogy biztos segíteni szeretnének neki, de nem értette, amit mondtak.

Soha életében nem volt ennyire megrémülve. Még akkor sem, amikor Svédországban az osztálytársai kigúnyolták az új hite miatt. Még akkor sem, amikor beteg volt a New Yorkba tartó hajóút során. Sőt, még akkor sem, amikor Édesanya elköszönt tőle.

Anna behunyta a szemét és visszaemlékezett édesanyja szavaira: „Ne felejs el imádkozni a Mennyei Atyádhoz, mert Ő meg fog érteni téged.”

Anna letérdelt a peronon a bőröndje mellé, és nagyobb odaadással imádkozott, mint addigi életében

bármikor. Azért imádkozott, hogy a Mennyei Atya küldjön hozzá valakit, aki beszél svédül és megérti őt.

Miután befejezte az imát, felnézett. Még mindig nem várt rá senki. De aztán észrevett egy német családot, akiket felismert a vonatról. Az anya intett neki, hogy kövesse őket. A könnyeit hullatva Anna fogta a táskáját, és utánuk csoszogott.

Követte őket a Templom tér déli kapujáig. Megnézte azt a helyet, ahol a gyönyörű, új templom épült. Majd hirtelen sietős lépteket hallott a közelben. Egy asszony sietett feléjük, alaposan megszemlélve az összes érkező bevándorlót. Az asszony pillantása átsiklott a német családon, aztán Annán megpihent. Amikor Anna feltekintett, az asszony megállt és rábámult. Anna visszabámult, és remény töltötte el.

Ismerte őt! A vasárnapi iskolai tanítója volt az, aki alig egy évvel korábban jött Utahba. Ismerte őt!

A tanító szorosán átölelte Annát, letörölte a

könnyeit, és svédül azt súgta neki: „Újra és újra felébredtem. Ideérkező bevándorlókat láttam a lelki szemeim előtt. Nem is tudtam visszaaludni. Az a benyomásom támadt, hogy jöjjek a templomhoz, és nézzem meg, ismerek-e itt valakit.” Kézen fogta Annát, és elindult vele az utcán. „Most gyere velem” – mondta.

Később Anna megtudta, hogy a nagynénje és a nagybátyja elköltözött Salt Lake-ből, és emiatt nem kapták meg az édesanya levelét. A tanítója üzent nekik, és négy nap múlva eljöttek Annáért. Idővel Ida és Anna el tudta hozni Édesanyját is Amerikába.

De most mindez nem számított. Miközben Anna a tanítója otthona felé sétált, azt gondolta: „Mennyei Atya *jobb* választ adott, mint amiért imádkoztam. Én csak azt kértem, hogy küldjön valakit, aki megért engem, Ő pedig olyasvalakit küldött, aki *ismer* is engem.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Arizonában él.

KERESD MEG A TE CSALÁDOD HŐSEIT!

.....
Kérd meg a szüleidet és a nagyszüleidet, hogy meséljenek neked családi történeteket. Lehet, hogy te is találsz majd egy hőst az elődeid között!



Mennyei Atyám megválaszolja az imáimat



George R., 9 éves, USA, New Mexico

Sokszor megtörtént, hogy Mennyei Atyám meghallotta és megválaszolta az imáimat. Az első ilyen eset, amelyre emlékszem, négyéves koromban történt. Nem találtam az építőkockákat, melyekkel játszani akartam, ezért a szobámba mentem, és letérdeltem imádkozni. Arra kértem Mennyei Atyámat, hogy segítsen megtalálni a játékaimat. Az imám azonnal meghallgatásra talált: a szomszéd szobában megtaláltam az építőkockáimat.

Az egyik legfontosabb alkalom, amikor az imám meghallgatásra talált, az egész családommal közösen történt. Néhány hónappal azután, hogy az unokatestvérem, Christian hazatért a missziójából, autóval ment egyszer késő éjjel egy kanyargós

hegyi úton, és összeütközött egy másik autóval. A másik sofőrnek nem lett baja, viszont az unokatestvéremet helikopterrel kórházba kellett szállítani.

Christian nagyon komoly sérülést szenvedett. Kómába esett, és az orvosok nem tudták, hogy vajon fel fog-e ébredni belőle. A családom úgy döntött, hogy böjtölni fog. A szüleim, testvéreim, nagyszüleim, nagynénik, nagybácsik és az összes unokatestvérünk felváltva böjtölt Christianért. Az én böjtöm egy tanítási napra esett. El kellett magyaráznom a tanítónak és az osztálytársaimnak, hogy miért nem eszem meg aznap az ebédet. Valójában nem bántam, hogy nem

ehetek aznap, mivel az unokatestvéremért böjtöltem.

Mennyei Atya válaszolt az imáinkra, és Christian végül felébredt a kómából. Még nem épült fel teljesen, de már valamivel jobban van. Tudom, hogy Christian előtt még hosszú út áll a teljes felépülésig. Mi továbbra is imádkozunk érte – Mennyei Atyánk segítségével minden lehetséges. ■

FONTOLD MEG!

Melyek azok a dolgok, amelyekben segítségre van szükséged? Ne felejts el beszélgetni Mennyei Atyával!

Kövessetek!

(Egyszerűsített változat)

Szöveg: John Nicholson
Zene: Samuel McBurney

Alázatosan ♩ = 69-76

C F C F C

1. „Kö - ves - se - tek!” – így szólt U - runk.
2. „Kö - ves - se - tek!” – egy - sze - rű szó,
3. U - runk, med - dig kell kö - vet - nünk?
4. Nem csak most kell Őt kö - vet - nünk,

A⁷ Dm G C

Lá - ba nyo - má - ban kell jár - nunk,
De i - gaz - sá - ga ra - gyo - gó.
Ta - lán csak itt, míg lenn é - lünk
Míg ha - lan - dó test - ben é - lünk;

Cm Gm D⁷ G

Mert e - gyek csak így le - he - tünk
Ha - ta - lom á - rad be - lő - le,
A si - ra - lom bús völ - gyé - ben?
Ha Ve - le sze - ret - nénk él - ni,

G⁷ C D⁷ G⁷ C

Fi - ad - dal, drá - ga Is - te - nünk.
Su - gal - ma - zást ka - punk tő - le.
Ó, nem, mert vársz ránk a menny - ben.
Szün - te - len Őt kell kö - vet - ni.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Minden jog fenntartva.

Erről a dalról készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra.

Ezt a megjegyzést minden másolaton fel kell tüntetni!

A táalentumok példázata

Írta: Jean Bingham

Jézus elmesélt egy történetet, avagy példázatot arról az emberről, aki néhány fémpénzt adott három szolgájának, azután útra kelt. Mialatt távol volt, a három emberből kettő keményen dolgozott, és arra használta a pénzét, hogy többet keressen vele, hogy visszaadhassa azokat is az urának. Ám a harmadik ember elásta a pénzét, mert attól félt, hogy elveszíti azt. Miután a férfi visszatért, megjutalmazta azokat, akik gyarapították a kölcsönkapott pénzt. Azonban attól, aki meg sem próbálta gyarapítani azt, elvette mind. (Lásd Máté 25:14–29.)

A példázatbeli férfihoz hasonlóan Mennyei Atyánk mindnyájunknak adott valami nagyon értékeset – nem pénzt, hanem különleges készségeket és tehetséget, mint például az éneklés, a szeretet kimutatása, a futás vagy a segítségnyújtás képességét. A példázatbeli emberekhez hasonlóan nektek is keményen kell dolgoznotok, hogy fejlesszétek a tehetségeiteket!

Hogyan tudjátok Jézus tanításait követni a tehetségeitek használatával és fejlesztésével? Ha ezt teszitek, boldogabbak lehettek, és segíthettek másoknak is. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

TUDJ MEG TÖBBET!

A tehetség (melyet a Bibliában táalentum néven is említenek) egy különleges képesség, mint például a rajztehetség. Jézus korában azonban a *táalentum* szó egy fémpénzt is jelentett, melynek nagy értéke volt. Miben hasonlít egymásra a táalentumoknak ez a kétféle jelentése?



Családi Ki mit tud?

Szervezz egy műsort, ahol bemutathatjátok a tehetségeiteket!

1. Minden családtag mutasson valamit, amiben ügyes. Lehet például felolvasni, süteményt sütni, zeneszámot előadni, viccet mesélni, bukfencezni vagy boldogan mosolyogni.
2. Minden előadás után a többi családtag mondjon valami pozitív dolgot, amit észrevettek az előadóval kapcsolatban.
3. Frissítőként készítsetek egy finom gyümölcssalátát a családtagok kedvenc gyümölcseiből!



Hely: _____

Nap: _____

Időpont: _____

Hozz egy gyümölcsöt
a frissítőhöz!

*További meghívókat
nyomtathatsz a liahona.lds.org oldalról.*

ÖTLETEK A CSALÁDI BESZÉLGETÉSHEZ

Minden családtag mondjon legalább egyvalamit, amiben tehetséges. Hogyan segíthettek egymásnak a tehetségeitek fejlesztésében? Beszélgetsetek arról, hogy a tehetségeitek használata miként segít másokat, és miként fejezi ki hálátokat Mennyei Atya iránt. Tűzzétek ki feladatként, hogy a családtagok fedezzék fel egymás tehetségeit, és osszanak meg egymással naponta egy őszinte dicséretet.

Ének: Mindig adj! (*Gyermekek énekeskönyve*, 116.)

Szentírás: Tan és a szövetségek 46:11

Videofilm: Látogass el a Biblevideos.org oldalra, és nézd meg a The Parable of the Talents [A tántumok példázata] című videofilmet

ÖTLETEK A SZENTÍRÁSOKHOZ

A szentírásbeli történetek eljátszásával élvezetes módon tudhattok meg többet róluk.

1. Jelöljétek ki szereplőket a történet eljátszásához! Használhattok olyan egyszerű jelmezeket és kellékeket, mint például a fürdőköntös vagy a papírból kivágott aprópénz.
2. Olvassa fel valaki a történetet minden vers után szünetet tartva, hogy a szereplők el tudják játszani, ami éppen elhangzott.
3. Játsszátok el újra a történetet, hogy mindenki legalább egyszer szerephez juthasson!

A MI OLDALUNK



IMÁDKOZTAM, HOGY MEGTUDJAM, MIT TEGYEK

Amikor harmadik osztályos voltam, bulit tartottunk, hogy megünnepeljük az év végét. Mindenki vizes fröcskölt, kiabált és csúnyán beszélt. Kényelmetlenül éreztem magam, ezért mondtam egy imát. A Szentlélek segített, hogy jobban érezzem magam, és hogy megtudjam, mit kell tennem. Otthagytam a többieket, és átmentem egy másik terembe. Ott már biztonságban éreztem magam és melegség töltött el.

Cristina V., 11 éves, Uruguay



A Mormon könyve igaz. Ez a könyv Isten szava. Szeretem olvasni, mert a próféták történeteit és tanításait meséli el.

Z. Pei-chen, 7 éves, Tajvan



Szeretem Noé bárkájának történetét a Bibliában, és szeretek rajzolni, festeni, játszani és együtt lenni a családommal. Ezt a rajzot a Kirtland templomról készítettem.

Leonardo G., 7 éves, Venezuela

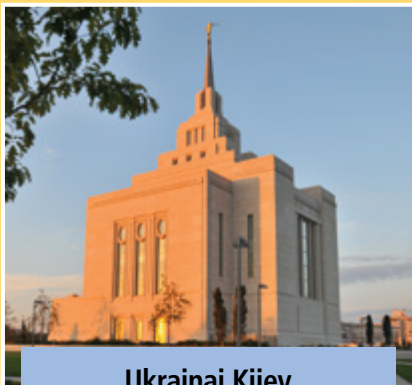


Joaquin V., 9 éves, USA, Kalifornia

Templomi kártyák

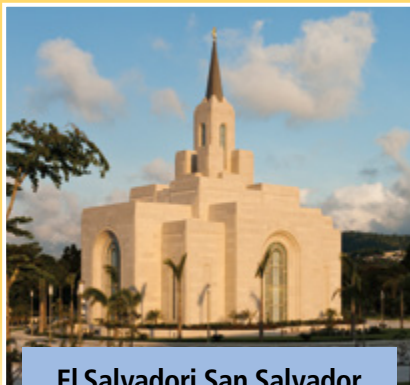
Ragaszd fel ezt az oldalt egy kartonpapírra, azután vágd ki a kártyákat!

További példányokat nyomtathatsz, valamint más templomok kártyáit is megtalálod a liahona.lds.org oldalon.



Ukrajnai Kijev

2010. augusztus 29-én
Thomas S. Monson elnök szentelte fel.



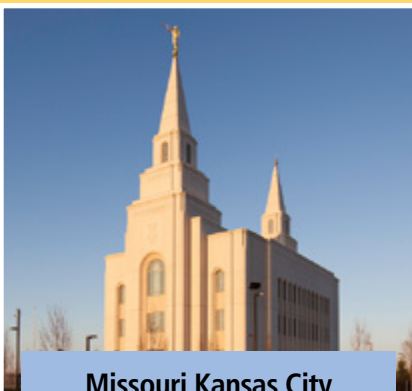
El Salvadori San Salvador

2011. augusztus 21-én
Henry B. Eyring elnök szentelte fel.



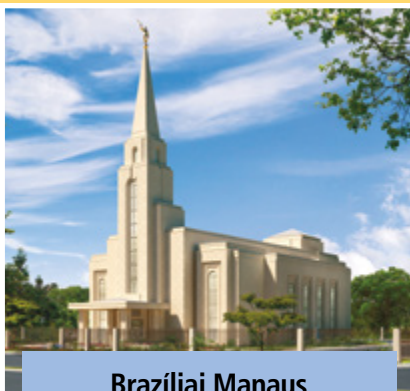
Guatemalai Quetzaltenango

2011. december 11-én
Dieter F. Uchtdorf elnök szentelte fel.



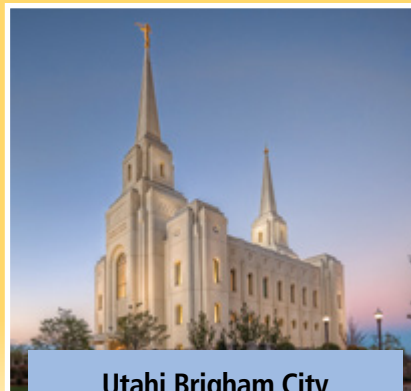
Missouri Kansas City

2012. május 6-án
Thomas S. Monson elnök szentelte fel.



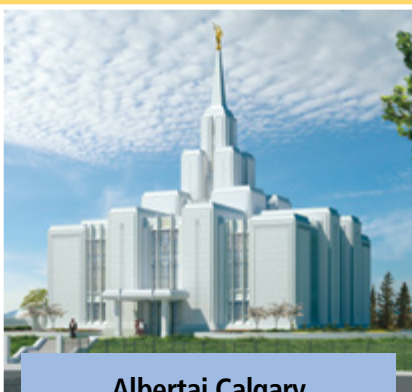
Brazíliai Manaus

2012. június 10-én
Dieter F. Uchtdorf elnök szentelte fel.



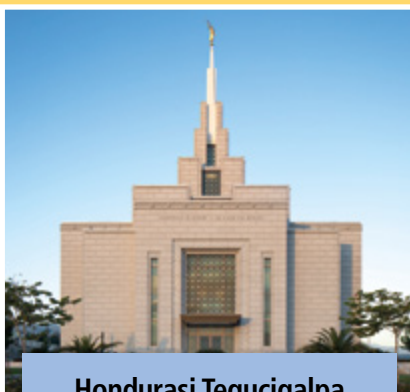
Utahi Brigham City

2012. szeptember 23-án
Boyd K. Packer elnök szentelte fel.



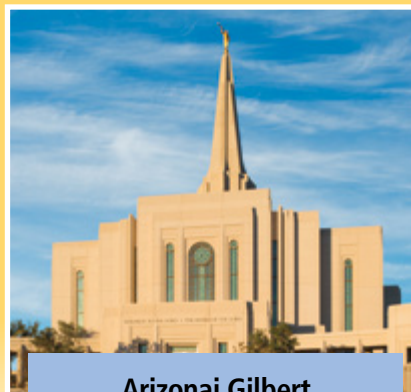
Albertai Calgary

2012. október 28-án
Thomas S. Monson elnök szentelte fel.



Hondurasi Tegucigalpa

2013. március 17-én
Dieter F. Uchtdorf elnök szentelte fel.



Arizonai Gilbert

2014. március 2-án
Thomas S. Monson elnök szentelte fel.

Mit csinálunk A TEMPLOMBAN?

Írta: Carolyn Colton

A templom az Úr háza. Amikor belépünk, közel érezzük magunkat Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz. Érezhetjük a Szentlelket. A templomban szertartásokban veszünk részt, mint például a keresztelés. Emellett különleges ígéreteket is teszünk, vagyis szövetségeket kötünk Mennyei Atyánkkal. Segíthetünk azoknak, akik már meghaltak, hogy lehetőségük legyen az evangélium elfogadására. Nagyon különleges nap lesz, amikor először lépsz be a templomba! ■



KERESZTELŐME- DENCE

Amikor majd 12 éves leszel, a templomban megkeresztelkedhetsz azokért, akik keresztelés nélkül haltak meg. A keresztelőmedencét ökrök tartják, melyek Izrael tizenkét törzsét jelképezik.

CELESZTIÁLIS TEREM

A celesztialis terem gyönyörű! Azt juttatja eszünkbe, hogy milyen békeséget és boldogságot fogunk érezni, amikor egy napon majd Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal élünk.



PECSETELŐSZOBA

Az ilyen szobákban a családok örökkévalóságra való összepecsételése történik. Ez azt jelenti, hogy a családok nemcsak ebben az életben, hanem örökké együtt élhetnek.



*„Mert a templom Isten
szent háza,
Átjárja a szeretet.
Már most felkészítem
szívemet,
Ez szent kötelességem.”*

*(Oly gyönyörű a templom!
Gyermekek énekeskönyve,
99.)*

A világ különböző templomait bemutató képekért felkeresheted a temples.lds.org oldalt; ott kattints a "Gallery" [Galéria] menüpontra.



Amikor majd 12 éves leszel, beszélhetsz a püspököddel, hogy megkapd a saját ajánlásodat. Ezután te is elmehetsz a templomba, hogy keresztelezéseket végezz.

SZERTARTÁSTEREM

Ezekben a termekben Mennyei Atyánk nekünk készített tervéről tanulunk, és szövetségeket kötünk, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy újból Óvele élhessünk. Tanulunk a világ teremtéséről, Ádámról és Éváról, valamint Jézus Krisztusról. Tanulunk még azokról az áldásokról is, amelyeket a következő életünkben fogunk kapni, amennyiben hithűek maradunk.



Egy nap majd belépek oda

Mary N., 12 éves, USA, Maryland

A mikor már majdnem 12 éves voltam, alig vártam, hogy elmehessek a templomba. Beszélgettem a családommal arról, hogy milyen érzés lesz odabent lenni, és képeket is nézegettem a templom belsejéről.

Néhány héttel azelőtt, hogy elmentem volna templomi kereszteleseket végezni, a családom egy különleges családi estét tartott. Nagyszerű történeteket elevenítettünk fel néhány ősünkről, és megtudtuk, hogy hol és hogyan éltek az életüket. Még azt is megtudtam, hogy az üknagyapámat villámcsapás érte, de túlélte! Az őseim egy része Angliából származott, ezért az öcsémrel együtt kiszíneztük az angol zászló képét. Úgy éreztem, hogy közelebb kerültem az őseimhez.

A templom ugyanolyan gyönyörű volt bent is, mint kintől nézve! Mindenki annyira kedves volt, és meleg, békés légkör uralkodott odabent. Mindattól különbözött, amit korábban tapasztaltam. Minden pont tökéletes volt. A nagynéném elhozta olyan családtagjaink neveit, akik még nem voltak megkeresztelve.

Amíg vártunk, az anyukám, a nagynéném és én elképzeltük, hogy milyenek lehettek ezek a asszonyok, akik 300 évvel ezelőtt éltek a földön. Különleges élmény volt, amikor apukám megkeresztelt értük.

Úgy éreztem, hogy angyalok vesznek körül, mert mindenki fehérbe volt öltözve. A templom olyan, mint a földi mennyország. ■



ÖT TIPP AZ ELSŐ TEPLOMLÁTOGATÁSODHOZ

Beszélg az egyik szülőddel vagy egy tanítóddal arról, hogy mire számíts!
Nézegetsd fényképeket a templom belsejéről!

Egyeztess időpontot a püspököddel, hogy megkaphasd a templomi ajánlásodat!
Ott a bizonyágódról és a parancsolatok betartásáról fogtok beszélgetni.
Tudj meg minél többet az őseidről! Ha lehet, találj egy őst, akiért megkeresztelkedhetsz! Ha többet szeretnél megtudni, látogass el a FamilySearch.org oldalra.

Imádkozz, hogy veled legyen a Szentlélek! Érezd jól magadat az első templomlátogatásodkor!

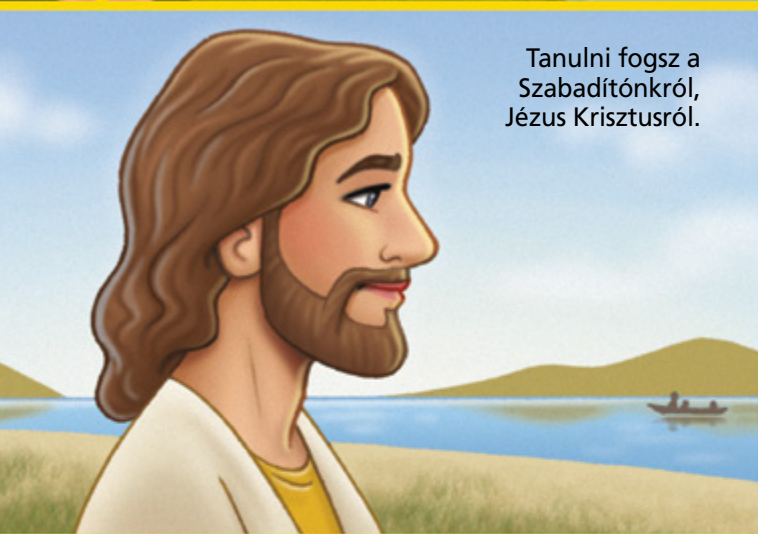


Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai Jézus Krisztus különleges tanúi.

Milyen lesz bent a templomban?



Tanulni fogsz a világ megalkotásáról.



Tanulni fogsz a Szabadítónkról, Jézus Krisztusról.



A Szabadító békessége megfékezi aggodalmaidat és félelmeidet.



A szentség érzése tölt majd el.



Segíteni fog erősen állnod, amikor nehéz az élet.



Írta:

James E. Faust
(1920–2007)második tanácsos
az Első Elnökségben

BÁRÁNYOK ÉS PÁSZTOROK

*A kis barátom megijedt a vihartól,
és hallottam a bégetését.*

A mikor még nagyon kicsi fiú voltam, egyszer az édesapám talált egy teljesen magára maradt bárányt a sivatagban. A nyáj, amelyhez az anyja tartozott továbbment, és a bárány valamiért elszakadt tőlük. A pásztor, úgy tűnik, nem vette észre, hogy a bárány elveszett. Mivel a bárány nem tudott volna életben maradni egyedül a sivatagban, az édesapám felvette, és hazahozta. Ha otthagyja a bárányt, akkor biztos halál vár a kis állatra: vagy a prérifarkasok, vagy az éhínség áldozatául esik, mert annyira fiatal volt, hogy még tejjel volt szüksége. Egyes juhászok szopós bárányoknak hívják az ilyen bárányokat. Az édesapám nekem adta ezt a bárányt, és én lettem a pásztor.

Heteken keresztül cumisüvegben tehéntejet melegítettem, és abból ettettem a kisbárányt. Hamar összebarátkoztunk. Nigh-nak neveztem el – nem emlékszem, hogy miért. Nőni kezdett. Együtt játszottunk a pázsiton. Időnként együtt feküdtünk a fűben és a puha, gyapjas oldalára hajtottam



a fejemet, felnézve a kék égre és a gomolygó, fehér felhőkre. Napközben nem zártam be a bárányt, úgysem szökött volna el. Hamarosan megtanult legelni. Az udvaron bárhonnán is hívtam, odajött hozzám. Csak utánoznom kellett, amennyire tőlem tellett, a bárány bégetését: *Bee! Bee!*

Egyik éjszaka hatalmas vihar támadt. Elfelejtettem bezárni a bárányomat az istállóba, ahogy azt tennem kellett volna. Lefeküdtem aludni. A kis barátom megijedt a vihartól, és hallottam a bégetését. Tudtam, hogy segítenem kellene neki, de bent akartam maradni a biztonságos, meleg és száraz ágyamban. Nem keltem fel, ahogy azt tennem kellett volna. Másnap reggel holtan

találtam a bárányomat. Egy kutya is meghallotta kétségbeesett bégetését, és elkapta. Összetört a szívem. Nem voltam jó pásztor, avagy sáfára annak, amit az édesapám rám bízott. Az édesapám azt kérdezte: „Fiam, hát még egy bárányt sem bízhatok rád?” Megjegyzése még jobban fáj, mint a gyapjas kis barátom elvesztése. Azon a napon, kisfiúként elhatároztam, hogy soha többé nem fogom elhanyagolni a pásztorként rám bízott dolgokat, ha még egyszer hasonló helyzetbe kerülök. [...]

Több mint hatvan év elteltével még most is hallom a fülemben a bégetést, a gyerekkori bárányom ijedt sírását, akinek nem voltam olyan jó pásztor, mint amilyennek lennem kellett volna. Emlékszem édesapám szerető dorgálására is: „Fiam, hát még egy bárányt sem bízhatok rád?” Ha nem vagyunk jó pásztorok, vajon hogyan fogunk érezni az örökkévalóságban? ■

James E. Faust: "Responsibilities of Shepherds," [A pásztorok felelőssége] című beszéde alapján. Ensign, May, 1995, 46, 48.

BEPILLANTÁSOK



A madagaszkári Rasolo család, akik pionírok távoli közösségükben.

Mi a helyzet, ha nincsenek pionír őseim?

„Szeretem és tisztellem az egyház azon korai pionírjainak hitét és bátorságát. Saját őseim akkor egy óceányi távolságra éltek tőlük. Egyikőjük sem volt azok között, akik Nauvooban vagy Winter Quartersben éltek, és egyikőjük sem utazott át a nagy síkságon. Az egyház tagjaként azonban hálával és büszkén tekintem sajátomnak is e pionír örökséget.

Ugyanazon örömmel tekintem sajátomnak az összes nemzetben ma élő újkori egyházi pionírok örökségét is, akiknek saját állhatatosságról szóló története, hite és önfeláldozása dicsőséges, új verseket ad hozzá Isten királyságának nagyszerű utolsó napi himnuszához.”

Témakörök ebben a számban

FIATAL FELNŐTTEKNEK

ÉLETTEL ÉS ENERGIÁVAL TELVE

Íme egy szokás, melyet ha kialakítasz,
jobb egészségre, több energiára és
erőteljesebb sugalmazásra tehetsz szert.



42. o.

FIATALOKNAK

52. o.



FELKÉSZÜLTÉL A MELKISÉDEKI PAPSÁG ELNYERÉSÉRE?

Ezek az egyház vezetőitől eredő tanítások segíte-
nek jobban megértened, hogy mit jelent valójában
a papság esküje és szövetsége.

GYERMEKEKNEK

Anna utazása

Amikor Anna leszállt a vonatról Amerikában,
teljesen egyedül volt, és senki nem értett a nyelvén.
Akkor azonban eszébe jutott, amire édesanyja
emlékeztette: Mennyei Atyánk mindig hallja és
érti az imánkat.



66. o.



HUNGARIAN

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA